

"Aslında biz bu kitabı bir dizi halinde yayınlamayı düşünüyorduk," dedi masanın gersinde oturan adam Joanna'ya. "Herhalde bundan sonraki hikâyeleriniz de güzel olacaktır."

Joanna omuzlarını silktilti. "Sanmıyorum."

Adamın yüzünde beliren gülümseme onun yazarların bu tür kaprislerine alışık olduğunu gösteriyordu. Joanna hayatında ilk kez bir yayıncının çalışma odasında ve odanın görünümü onda bir avukatın odası izlenimini uyandırmıştı.

Bundan birkaç ay kadar önce James Colnbrook'a Billy adlı küçük bir köpeğin başından geçenleri anlatan bu kitabı yolladığı zaman için bu kitapla biteceğini sanmıştı. Ama Billy üzerine bir dizi kitap yazması mümkün değildi.

"Yazı yazacak zamanım olacağını sanmıyorum," dedi yayıncıya. "Bu kitabı oturup yazmam bile birkaç ayımı aldı."

"Bazen insanın yıllarını bile alır... hatta yapacak başka bir işi olmayanların bile," diye adam onun ileri sürdüğü bahanenin yeterli olmadığını belirtti. Sonra yumuşak bir sesle, onu yüreklendirmek için, "Ama bu diziyi hazırlayabileceğinizden eminim Miss Radcliffe."

Joanna adamın mavi gözlerinin içine dik dik baktı. "Mrs." Diye düzeltti. "Mrs Radcliffe."

Joanna dikkatle adamın bu bilgiyi hazmetmeye çalışmasını izledi. Kıvrık sarı saçları, minyon hatlı yüzü, incecek bedeniyle hiç de evli bir kadına benzemediğini biliyordu, hatta üzerine giydiği pahalı ve şık kıyafet bile ona evli kadınlara mahsus ağır havayı veremiyordu, ama evliydi işte. Yirmi üç yaşındaydı ve kendisi için hiçbir önemi kalmayan bir evliliğin esiriydi.

"Özür dilerim, fark etmemiştim." James Colnbrook gülümseyerek genç kadına baktı. Şimdi onun parmağında duran pahalı nikah yüzüğüne dikkatle bakıyordu.

Joanna omuzlarını silktilti. "O kadar önemli değil değil mi?"

"Yoo, hayır, değil tabi." Şimdi James Colnbrook karşısında oturan bu genç hanımı daha dikkatle inceliyordu. Çalışma odasından içeri ilk girdiği zaman onda bir yönetici sekreter havası hissetmişti, "Hatta belki sekreter olarak çalışıyor" diye geçirmişti içinden. Ama şimdi genç kadındaki korunmasız havayı daha iyi görüyordu. Çok genç ve çok güzel olmasına rağmen dudağının iki yanındaki derin çizgileri ilk kez fark ediyordu. Joanna Radcliffe genç yaşına rağmen acılı bir olay yaşamış bunun etkisinden kurtulmayı başarmış biri gibi görünüyordu, ama bu olayın bıraktığı izin ne kadar derinlere indiğini tahmin etmek zordu.

"Kocanız çalışmanıza bir şey der mi?" ilk kez kendini bu kadar tedirgin hissediyordu James Colnbrook. Bu havayı dağıtmak için yapma bir kahkaha attı. "Bazı erkekler eşlerin çalışmasını kendileri için bir tehdit olarak görürler de," diye ekledi.

Genç kadın birden gerildiğini hissetti.

"Joshua'nın böyle bir kaygısı yoktur," dedi Joanna soğukça.

Joshua Radcliffe... bu ad ona bir şeyler hatırlatmalıydı ama James Colnbrook bir türlü ne olduğunu çıkaramıyordu. "Demek her gün birkaç saat çalışmanıza ses çıkarmaz?" dedi dalgın bir tavırla, akli Joshua Radcliffe'deydi.

"Başka kitap yazmayacağımı söylediğim zaman kocamı kastetmemiştim," dedi Joanna. Bu kez sesi tam anlamıyla buz gibi çıkmıştı. "Ben yalnızca zamanım olmayacağını anlatmak istemişim. Kocamın bu işle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlayamadım Mr Colnbrook. Bu kitabı ya basarsınız ya da geri verirsiniz... hem başkalarını da yazmaya gerek yok."

"Ama bizim için çok önemli." Bu küçük bokserin maceralarını çocukların severek okuyacaklarını çok iyi biliyordu. Ama onun asıl ilgisini çeken Joanna Radcliffe'di. Şimdiye kadar hiçbir kadın onu bu kadar etkilememişti.

"Evet, sizin kitabınızı basmak isteriz Mrs Radcliffe," dedi James. Şimdi kendini biraz toplamıştı. "Ama yazarlarımız hakkında biraz bilgi sahibi olmak da isteriz."

"Neden?"

"Neden mi?" çünkü kitabın arka kapağına yazarın hayatını basarız da ondan," diye açıkladı adam.

Daha adam sözünü bitirmeden Joanna başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Böyle bir şey istemiyorum," dedi kararlı bir tavırla. "Zaten kitabımı da takma bir ad altında yayımlayacaksınız."

"Takma ad mı? Ama neden?" çoğu yazar adlarının yayımlanmasından gurur duyarlardı. Bu kadını bir tütlü anlayamıyordu.

Buz gibi bir çift mavi göz adamın gözlerinin içine bakıyordu şimdi. "Böyle olmasını tercih ediyorum da ondan," dedi Joanna kısaca.

"Ama..." Joanna'nın gözlerindeki kararlı ifadeyi görünce sustu. "Pekala," dedi içini çekerek, "Nasil isterseniz, ama bence... Joshua Radcliffe! Şimdi anlıyorum."

Karşısında oturan kadına şimdi daha değişik bir gözle bakıyordu. Bu kadın Joshua Radcliffe ile evli olamazdı. Harley Street'in ünlü uzmanı, hem de en pahalılarından... nasıl da hatırlayamamıştı. Daha kısa bir süre önce karısının ameliyatını yapmıştı. Aslında James doktorla hiç karşılaşmamıştı, çünkü ne doktorlara ne de muayenehanelere tahammülü yoktu. Hatta karısı ameliyat olduğu zaman bile hastaneye onu ziyarete ancak iki defa gitmişti...

Joanna James Colnbrook'un kendisiyle gereğinden fazla ilgilendiğinin farkındaydı. Sabırsız bir hareketle bileğindeki altın kol saatine bir göz attıktan sonra çantasını eline aldı. "Yemek için randevum var, gitmeliyim." "Ama genellikle yazarlarımla tanıştığım zaman onları yemeğe davet..."

"Üzgünüm." Joanna ayağa kalktı. "Ama gitmem gerekiyor. Randevuma geç kalmak istemem."

James Colnbrook da ayağa kalktı. Yüzünde sıkkin bir ifade vardı. Geçkin yaşına rağmen hala yakışıklıydı.

Kadınlar tarafından reddedilmeye de hiç alışkın değildi.

Ama Joanna bu tür erkeklere karşı bağışıklık kazanmıştı çünkü kendisi de böyle bir erkekle evliydi. Bu nedenle hiç etkilenmemişti.

"Sizi tekrar ne zaman göreceğim?" diye sordu James Colnbrook.

Kapıya kadar gitmiş olan Joanna biran durdu ve, "Sekreteriniz beni arar," dedi.

"Ama..."

"Sizinle tanıştığıma çok sevindim Mr Colnbrook. Bu dizi yazmak fikrini bir daha düşüneneğim." Ve kapıdan çıktı. Binadan dışarı çıkınca hemen bir taksi çağırdı. Şoföre gideceği restoranın adresini verdikten sonra arkasına yaslandı.

Demek kitabı basılacaktı. Joanna Radcliffe basılacak kadar güzel bir çocuk kitabı yazmayı başarmıştı. Yıllardır Joshua'nın karısı ya da gölgesi demek daha doğru olurdu yaşadktan sonra şimdi ilk kez kendi kişiliğini kanıtıyor ve kimsenin yardımı olmadan kendi başına bir iş başarıyordu. Aslında bundan eline pek büyük bir para geçmeyecekti. James Colnbrook onu bu konuda başından uyarılmıştı. Hem onun paraya ihtiyacı yoktu zaten. Zengin bir adamla evliydi ayrıca babaannesinden de yüklü bir miras kalmıştı. Hayır onu tatmin eden başarılı olması, kitabının basılacak kadar beğenilmiş olmasıydı.

Joanna restorana içeri girdiği zaman annesini her zamanki masada kendisini bekler buldu. Annesi randevusuna geç kalanlardan hiç hoşlanmazdı. Şu anda yüzündeki ifade de açıkça bunu gösteriyordu.

Joanna, "Geç kaldığım için özür dilerim anne," diyerek aceleyle annesinin karşısındaki sandalyeye oturdu.

Garsonun önüne koyduğu şeri bardağını eline aldıktan sonra başını kaldırıp garsona gülümsedi.

"Önemi yok Joanna." Annesinin sesi sertti. Anne kız birbirlerine çok benziyorlardı. Annesi kırk beş yaşında olmasına rağmen kendine iyi baktığı için yaşından çok daha genç gösteriyordu.

Joanna annesinin sesindeki içtenlikten yoksun ton karşısında "Yayınevindeki işim biraz uzadı," diye mırıldandı.

"Ne dediler sana?" diye sordu annesi. Ama bunu merak ettiğinden değil sırf nezaketinden sormuştu. Joanna annesinin bu ilgisizliğinden ne kadar alındığını belli etmemeye kararlıydı. Hiçbir zaman yaptıklarından dolayı onunla gurur duyan bir ailesi olmamıştı zaten. Babası zengin ve başarılı bir bankerdı, annesiye babasının sağ kolu, Joshua ise... o her konuda başarılıydı. Kendi küçük başarısı onlar için önemli olmayabilirdi ama her şeye rağmen Joanna başarısıyla gurur duyuyordu, şu anda diğerlerinin ne düşündüğü onun için hiç önemli değildi. Soğuk bir tavırla omuzlarını silktikten sonra münüyü incelemeye başladı. "yayınlayacaklar."

"Gerçekten mi?" Annesinin gözleri açılmıştı. "Bir kurt köpeğinin maceralarıydı değil mi?"

"Bokse" diye düzeltti Joanna. Annesiyle bu haftalık yemeklerini yiyerek kendi kendine neden eziyet etmeye devam ettiğini merak ediyordu. Yaptıkları karşısında annesinin gösterdiği ilgisizlik onu hep incitiyordu. Ayda bir Joshua ile evlerine gittikleri zaman babasını görebiliyordu. İkisi de öyle hızlı bir hayat yaşıyorlardı ki, Joanna ayda bir bile olsun onların kendilerine zaman ayırmalarına hayret ediyordu. Joanna kendini bildi bileli ailesinin ona ayıracak pek zamanı olmamıştı.

"Billy gibi," dedi Joanna.

"Joanna," diye onunla sert sert konuştu annesi. "Billy yıllar önce öldü."

"Belki ama onu çok severdim," Joanna küçük bir çocukken bir keresinde babası doğum gününü unutmuştu.

Daha sonra bu ayıbını kapatmak için hayvan satan bir dükkanın önünden geçerken kızı için küçük bir bokser almıştı. Ama karısının hayvanlardan hoşlanmadığı aklının köşesinden bile geçmemişti. Joanna köpeği görür görmez ona bayılmıştı ve annesinin bütün itirazlarına rağmen babasını kandırarak köpeğin evde kalmasını sağlamıştı. Ama Billy çok yaramaz bir köpekti ve kısa süre sonra evde ne kadar pabuç varsa kemirmenin yanı sıra evdeki mobilyalara da zarar vermeye başlayınca annesi Billy'nin evden içeri girmesine izin vermemişti ve Billy sonuçta bahçeye atılmıştı. Ama geceleri uyumak için mutfağa alınıyordu. Joanna köpeğin tümüyle evden atılmamasına şükretmekle yetinmişti.

Dokuz yıl boyunca Billy Joanna'nın en iyi dostu olmuştu. Ama günün birinde sokakta bir arabanın altında kalarak can vermişti. Joanna köpeğini hiçbir zaman unutmamıştı. Ve ona karşı duyduğu bu sevgi sonunda billy adlı bu çocuk kitabını kaleme almasına neden olmuştu.

"Yani bana bir yayımcının bu kitabı para karşılığı yayınlamak istediğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu annesi.

"Evet," dedi joanna.

"Şu işe bak," dedi Cora başını iki yana sallayarak. "Ya Joshua ne diyor buna?"

Joanna'nın sinirleri bozulmaya başlamıştı. "Bu konuda pek bir şey söylemedi," diye mırıldandı.

"Haklı da. Onun gibi ünlü bir erkeğin karısı oturup çocuk romanları yazsın!"

Joanna kaskatı kesildi. "Karşı çıktığını söylemedim anne. Sadece bu konuyu pek konuşmadığımızı söyledim."

Aslında artık birbirleriyle hemen hemen hiç konuşmaz olmuşlardı.

Annesi tam ağzını açmaya hazırlanıyordu ki garsonun yanlarına gelmesi üzerine yeniden susmak zorunda kaldı. Joanna tabağındaki yemekten bir çatal aldıktan sonra, "Ne söyleyecektin anne?" diye sordu.

Annesi sinirli sinirli ona baktı. "Yemek yerken konuşulmaz Joanna, daha sonra!"

Joanna ağır ağır yemeklerini yedi. Sıra kahveye geldiği zaman genç kadın kendini annesinin çekeceği nutuğa hazırlamaya başladı. Artık yıllardan beri annesinin bitmek tükenmek bilmeyen nutuklarını dinlemekten bıkmıştı. Billy Bokser'in yayınlanmasının çok büyük bir olay olmadığını biliyordu. Ama hayatında ilk kez bir başarı elde etmişti ve bunu bilmek Joanna'yı mutlu etmeye yetiyordu.

"Nasıl olduğunu merak ediyordum."

Joanna gözlerini kırıştıtarak annesine baktı. "Kimi merak ediyorsun?" diye sordu.

"Joshua'yı, kimi olacak. Kitabından dolayı çok heyecanlı olduğunu biliyorum, Joanna, ama beni dinlemelisin!"

Geçen Pazar Joshua'nın yemeğe gelmemesine çok üzüldük. Nasıl olduğunu merak ediyoruz."

Joanna omuzlarını silkti. "Geçen Pazar kliniğe geri dönmesi gerektiğini söylemiştim size."

Annesinin kaşları çatılmıştı. "Bu aralar çok çalışıyor."

Joanna bıkkın bir ifadeyle annesine baktı. "Eğer bana bir şey anlatmak istiyorsan, bunu açıkça neden söylemiyorsun anne? Oyun oynamaktan bıktım."

Annesi sinirlenmişti. "Joshua ile mutlu musun Joanna?"

Joanna bakışlarını kaçırdı. "Gayet tabi."

"Biliyorsun önce baban daha sonra da ben bu evliliğe karşı çıkmıştık..."

"Karşı çıkmak mı? Hatırladığım kadarıyla onun kim olduğunu öğrenen kadar bu konuda konuşmayı bile istememiştiniz."

"Bu doğru değil!" diye itiraz etti annesi. "Joshua'nın önemli biri olduğundan emindim ben. Ama senden çok büyük olması beni endişelendirmişti. Senin evlenecek olgunluğa erişmemiş olduğuna inanıyorduk, ama o durumda..."

"Anne ne söyleyeceksen söyle de rahatla," diyerek onun sözünü kesti Joanna. Annesinin sanki onu çok düşünürmüş gibi davranmasına sinirlenmişti.

"Duydum ki..."

Annesinin duraksadığını görünce, "Evet?" diye üsteledi Joanna.

"Bu bir dedikodu olabilir..."

"Anne!"

"Joshua'nın evden uzak kaldığı saatlerde yalnızca çalışmadığı söylentisi var etrafta! Oh, söyledim işte." Cora'nın sarsılmış bir hali vardı. "Söylediğim için çok rahatladım artık. Ama bütün bunlar dedikodu olabilir. Jackie Simms'in dedikodu yapmaktan ne kadar hoşlandığını bilirsin. Ama ben..."

Joanna annesini dinlemiyordu bile. Yeniden düşüncelere dalmıştı. Joshua ile aralarında sorunlar çıkmıştı, her evlilikte olduğu gibi, ama Joanna bir kez olsun kocasının hayatına başka bir kadının girebileceğini aklından geçirmemişti. Joshua'nın ateşli bir erkek olduğunu biliyordu ve o...

"... ve sana hep, Angela Hailey'in bir sekreter olamayacak kadar güzel bir kız olduğunu söylemişimdir, hele Joshua gibi bir erkeğin," diye bu arada konuşmasını sürdürüyordu annesi.

"Angela Hailey mi?" Annesinin bu sözleri üzerine irkilmışti. "Bana bu işin içinde bir kadın olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Jackie'nin söylediklerine göre," dedi annesi. "Tabii yüzde yüz haklı olmayabilir ama genelde boş atıp dolu tutan bir kadın değildir," diye eklemeyi de ihmal etmemişti. "Angela çok güzel bir kadın."

"Angela'nın hayali birden Joanna'nın gözlerinin önüne serilivermişti. İnce uzun her zaman gösterişli kıyafetler giyen, omuzlarına kadar dökülen kızıl saçlarıyla Angela gerçekten güzel bir kadındı. Son yedi yıldan beri Joshua'nın sekreterliğini yapıyordu. Karşılaştıkları zaman Angela ondan hoşlanmadığını belli etmekten hiç çekinmemişti, yine de Joshua yanlarında olduğu zaman Joanna'ya karşı hep nazik davranmıştı. Joanna onun bu davranışlarını fark etmemiş gibi davranmayı tercih etmişti ama nedense bu Angela'yı daha da kızdırmıştı. Evet, Angela Hailey'i Joshua'nın metresi olarak gözlerinin önüne getirebiliyordu. Böyle bir role çok uygundu o. Hem Joshua'nın kızıl saçlı kadınlara karşı zaafı olduğunu da biliyordu. Joshua ile ilk karşılaştığı zaman da yanında kızıl saçlı bir kadın yok muydu?

Joanna omuzlarını silkti. "Joshua gibi adamların arkasından hep böyle dedikodular yapılır. Hanım hastalarından yarısı onunla ilişkileri olduğunu iddia ediyor, diğer yarısıysa ona analık etmek için yanıp tutuşuyor. Eğer onların anlattıklarına kulak asacak olsaydım, ya da inanmaya kalksaydım şu anda sinir krizleri geçirdiği için akıl hastanesine kaldırılmış zavallı bir eş olurdu."

Annesinin sıkılmış gibi bir hali vardı. "Kimse sinirlerin bozuldu diye seni suçlamazdı ama, öyle değil mi Joanna?" diye ters bir tavırla konuştu. "İnanılmayacak kadar vurdumduymaz bir insansın. Joshua Angela hialeyle ateşli bir aşka hayatı yaşayabilir diyorum, sense arkana yaslanmış kocanı korumaya kalkıyorsun."

Joanna annesinin gözlerinin içine baktı. "Doğru olduğunu söylememi mi isterdin?"

"Eğer gerçek payı varsa evet!"

Joanna içini çekti, "Korkarım bunu bana değil Joshua'ya sorman gerek. Bir erkeğin eşinin böyle şeyleri duyan en son kişi olduğu söylenmez mi?" diye ekledi kuru bir sesle.

"Annesi, "Umrunda değil mi?" diye sinirli sinirli sordu.

"Neden umrumda olmasın ki? Joshua benim kocam. Ama ona sorsam bile bana Angela Hailey'le aşk hayatı yaşayıp yaşamadığını söylemeyecektir... benim de böyle bir soru sormaya niyetim yok zaten."

"Ona bu kadar çok mu güveniyorsun?"

Hayır, aslında kocası umrunda bile değildi. Hatta hayatında başka bir kadın olması bile umrunda değildi. "Biz evliyiz," dedi kuru bir sesle. "Bu durumun da değişeceğini hiç sanmıyorum. Ama eğer durumumuzda bir değişiklik olursa bunu ilk öğrenecek kişi sen olursun anne. Böylece bu kez dedikoduyu Jackie Simms'in ağzından değil, doğrudan benden öğrenmiş olursun."

"Joanna bu işi alaya alma..."

"Nasıl davranmamı isterdin? Bana gelmiş kocamın beni başka bir kadınla aldattığını söylüyorsun... ne yapmamı isterdin? Sinir krizleri geçirmemi mi? O zaman memnun kalır mıydın?"

Joanna'nın sesini yükseltmesi üzerine annesi tedirgin bir tavırla çevresine bakındı. "Ben senin mutluluğunu düşünüyordum," dedi alçak bir sesle. "Joshua'dan sana söz etmemin nedeni de bu. Çoğu erkekler... yapar bunu. Hatta baban bile... her neyse," diye konuyu hemen kapattı. "Ama neler olup bittiğini bilirsen belki bu işe bir son verirsin diye düşündüm."

Bu işe bir son vermek istiyor muydu? Joshua kendisi için bu kadar önemli miydi? Bunun cevabını çok iyi biliyordu. Eğer annesi onun Joshua'ya karşı duygularını bilse çok üzülürdü.

"Gitmem gerekiyor anne." Masanın üzerinde duran hesap pusulasını aldı. "Sanırım ödeme sırası bendeydi. Gelecek sefere görüşmek üzere."

"Joanna..."

"Evet anne?"

"Sana söylediklerimi bir düşün." Cora'nın endişeli bir tavrı vardı. "Joshua... işini bilen tecrübeli ve kaliteli bir erkek. Eğer söylediklerim doğru çıkarsa onu fazla suçlama. Bunun gelip geçici bir macera olduğundan eminim. Oh, kitabın için de tebrikler," dedi dalgın dalgın.

"Teşekkür ederim anne."

Bir taksiye binip Belgravia'daki evlerine döndü. Burası ona artık evden çok bir otelmiş gibi geliyordu. Joshua'nın kendisiyle evlenmesinden önce bu eve bakan kahya kadın hala yanlarındaydı. Ev işleri Joanna için sorun olmuyordu. Mrs Barnaby evin her zaman tertipli olmasını ve her istenilenin anında yapılmasını sağlıyordu. Kendisine kapıyı açan hizmetçi kızı başıyla selamladıktan sonra holdeki masanın üzerinde duran mektuplara bir göz attı. Çoğu Joshua'nındı.

Mutfaktan elinde çay tepsisiyle çıkan kahya kadına, "Beni arayan soran oldu mu Mrs Barnaby?" diye sordu. "Mr Radcliffe aradı ve her zamanki gibi saat yedide yemeğe geleceğini bildirdi." Dedi kahya kadın gayet ciddi bir tavırla.

"Teşekkür ederim," Joanna çayını fincana koyduktan sonra, "Yukarı odama çıkaracağım," dedi. Kahya kadının yatak odasında çay içilmesinden hoşlanmadığını biliyordu ve birlikte geçirdikleri bunca yıl içinde onu bu işe bir türlü alıştıramamıştı nedense.

Yatak odası tam Joanna'nın kişiliğini yansıtacak bir biçimde, hanım hanımca döşenmişti. İlk evlendikleri zaman Joshua onu memnun etmek için elinden geleni yapmıştı ama banyo ve banyonun yanındaki kendi yatak odasına el sürmemesini ondan rica etmişti.

Ayrı yatak odaları... ilk evlendikleri zaman Joanna bir gün bile kocasından ayrı yatmayacağını sanmıştı.

Joshua'nın gece hastaya çağırıldığı zaman geç döneneğini ve kendisini uyandırmak istemediğini ileri sürerek kendi yatak odasını olduğu gibi bırakmak istemesine gülmüştü. Ama artık gülmüyordu. Hatta ayrı yatak odaları olduğu için tanrıya şükür bile ediyordu. Onunla aynı yatağı paylaşmaya tahammülü yoktu.

Annesinin kocası ile sekreteri hakkında söyledikleri geldi aklına. Olabilirdi... kocasının gece geç saatlere kadar klilikte kaldığını biliyordu ve bu bir bahane olabilirdi.

Saat tam yedide aşağıdan Rolls Royce'un sesi duyuldu. Joshua çok dakik bir insandı. Kocasının kendisine kapıyı açan kahya kadınla konuştuğunu duydu. Eskiden olsaydı onu kapıda bizzat kendisi karşılardı ama o günler artık geride kalmıştı.

Akşam yemekleri için her zaman resmi giyinirlerdi. Joanna üzerine siyah bir tuvalet giymişti. Saçlarını tepesinde bir topuz halinde toplamış ve boyunu uzun göstermek için ayağına uzun ökçeli sandaletlerini giymişti. Oturma odasına geçip kocasının hazırlanmasını beklemeye başladı.

Şerisini yudumlarken Joshua da içeri girmişti. Saçları aldığı duştan hala ıslaktı. Otuz yedi yaşında olmasına rağmen Joshua hala yakışıklı ve çekici bir erkekti. Üzerinde her zaman için otoriter bir hava vardı.

Gri gözlerinde gizemli bir anlatım vardı. İfadesiz denilebilecek bir sesle, "Tebrikler," dedi karısına.

Joanna başını kaldırıp kocasına baktı. Beş yıl önce evlendiği erkekten eser kalamamıştı artık. Bir zamanlar gülen dudaklarının çevresinde şimdi acının getirdiği derin çizgiler vardı. Acaba Joshua da onun kadar bu evlilikten bıkmış mıydı? Angela ile aşk hayatı yaşaması bunu göstermiyor muydu?

"Annen telefon etti," dedi Joshua yanındaki koltuğa otururken. "Bana kitabından söz etti. Kendinle övünüyorsundur." Viskisinden bir yudum aldı.

"Evet," dedi Joanna.

Genç adamın gri gözleri kısıldı. "Senin için endişeleniyor."

"Nedenini anlayamadım," dedi Joanna soğukça.

"Solgun bir halin..."

"Açım da ondan." Joanna kararlı bir tavırla ayağa kalktı. "Yemek salonuna geçelim mi?"

Joshua da ayağa kalkmıştı. Kocasının yüzüne dikkatle bakan Joanna, onun neden bu kadar üzgün ve solgun durduğunu düşünüyordu. Evet, Joshua da bu evlilikten memnun değildi...

Yemek boyunca havadan sudan konuştular. Joshua kitap konusunu fazla açmadı. Yemekte şarap içmemişti. Yemekten sonra da konyak içmeyeceğini bildirmesi üzerine Joanna bunun ne anlama geldiğini hemen anladı.

"Birkaç saatliğine kliniğe gitmem gerekiyor," dedi Joshua kahvelerini içerken.

"Pekala." Joanna bunu bekliyordu zaten.

Genç adam tereddüt ediyordu. "Sen ne yapacaksın?"

"Erkenden yatarım. Bir kitap okurum." Joanna omuzlarını silkti. "Benim için endişelenmene gerek yok, kendimi oyalayacak bir şeyler bulurum ben."

Joshua'nın düşünceli bir hali vardı. "Ama senin için endişeleniyorum Joanna. Burada tek başına çok yalnızsın..."

"Hayır," dedi Joanna soğukça. "Kendimi oyalayacak bir şeyler buluyorum hep."

"Öyleyse gidip üstümü değiştireyim."

Kocasının arkasından Joanna da yukarı kendi odasına çıktı. Odasından Joshua'nın banyoda çıkardığı sesleri duyabiliyordu. O gittikten sonra küveti doldurup içine girebilirdi. Banyodaki sesler kesildikten sonra birkaç dakika daha bekledi ve kapıyı açıp içeri girdi. Küvetin musluğunu açıp ecza dolabını karıştırmaya başladı. Tam bu sırada kolu şişelerden birine çarptı ve şişe yere düşüp tuzla buz oldu.

Anında öbür odanın kapısı açıldı ve eşikte gri takım elbisesini giymiş olan Joshua belirdi. "Sakın bir yere kımıldama," diye uyardı karısını.

Ama geç kalmıştı, çünkü Joanna bir adım atmıştı bile ve aynı anda acıyla ayağını tuttu. Cam kırıklarından biri topuğuna batmıştı.

Joshua "Kımıldama," diyerek iki adımda yanına geldi ve onu kollarının arasına alıp kendi odasına götürdü.

Joanna onun kollarının arasında olduğu süre içinde kasılıp kalmıştı. Kendini yatağın üzerinde bulduğu an derin bir nefes aldı. Joshua sanki bunun farkında değilmiş gibi, büyük bir dikkatle ayağındaki yarayı muayene ediyordu.

"Pek kötü kesilmemiş, hemen sararım," diyerek banyoya geçti.

Joanna onun yokluğundan yararlanarak kendini toparlamaya çalıştı. Onun kollarında olmaktan neden etkilenmişti? Ona karşı olan duygularının çoktan ölmüş olduğunu biliyordu. Ondan ne nefret ediyor ne de etkileniyordu. Aralarındaki o ölmez sandığı aşka ne olmuştu böyle? Kocasının kendisine karşı olan davranışlarını da yavaş yavaş yorumlamaya başlamıştı. Joshua ona, sanki bir yabancıymış gibi davranıyordu artık.

Tam o sırada genç adam içeri girdi. Yavaşça ayağına batmış olan cam parçasını çıkardıktan sonra yarayı ilaçlayıp sardı. Sonra başını kaldırıp karısının yüzüne baktı. "Canın acıyor mu?"

Joanna omuz silkti. "Çok değil. Kocamın bir doktor olması ne büyük şans, değil mi?" diye sordu genç kadın sertçe.

Joshua dikkatle onun yüzüne bakıyordu. Sonunda "Evet," dedi. "Bu iş bitti ama banyo yapmamalısn."

"Ayağımı suya sokmamam gerekiyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Joshua omuzlarını silkti. "Evet."

"Öyleyse ayağımı ıslatmadan banyo yapabilirim, sağol."

"Pekala... ben gidip cam kırıklarını..."

"Ben yaparım," diye atıldı Joanna.

"Hiç gerek yok," dedi Joshua kısaca. "Yeniden bir kaza olsun istemiyorum."

Birkaç dakika sonra Joshua yatak odasına geri dönmüştü. "benim dolabımda ne arıyordun?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Bir ilaç arıyordum," diye mırıldandı Joanna bakışlarını kaçırmak.

Joshua yerinden bile kimildamamıştı. "Ne arıyordun?" diye sordu bu kez.

"Bir ilaç işte," dedi Joanna sertçe. "Sabahleyin Mrs BARNaby banyoyu toplarken benimkilerle seninkileri karıştırmış olabilir diye düşündüm." Ama Joshua hala ondan bir cevap bekliyordu. "Her neyse, şimdi aklıma geldi, bitmişti, ben de kutuyu bu sabah çöpe attım." Yanakları kızarmıştı.

"Hangi ilaçtan söz ediyorsun?" diye sordu Joshua yumuşak bir sesle. "Belki yanımda bir kutu vardır."

Joanna başını salladı, "Sanmam."

"Söyle belki..."

"Hayır!"

Joshua'nın gözleri kısılmıştı, "Söylesene Joanna!" dedi sertçe.

Joanna öfkelenmeye başlıyordu. "Sen ne aradığımı sanıyordun ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Söylesen iyi olur."

Bu bir emirdi. Keşke ilaç dolabını hiç karıştırmasaydı.

"Uyuşturucu aramıyordun değil mi Joanna?"

"Uyuşturucu mu?" diye hayretle sordu Joanna.

"Son zamanlarda çok içine kapandın..."

"Bende ilaç alışkanlığı yoktur!" bunu düşünmüş olması bile Joanna'yı çileden çıkarmaya yetmişti.

Joshua içini çekti. "Ben o türden uyuşturuculardan söz etmedim Joanna," dedi. "Birkaç aydan beri uykularının düzensiz olduğunu biliyorum. Uyuyabilmek için uyku ilacı aldığını düşündüm."

"Sonra uyanabilmem için bir hap, ardından enerjimi toplamam için bir başka hap, sonra da neşeli olmam için daha başka bir hap, sonra da..."

"Yetti artık Joanna!" dedi genç adam buz gibi bir sesle. Sinirlendiği zamanlarda olduğu gibi çenesindeki bir damar atıyordu. "Sadece öğrenmek istemiştim. Doktorun sana verdiği o uyku haplarını hala alıp almadığını merak ediyorum."

"Hayır, almıyorum. Ben başka bir ilaç arıyordum." Gözlerini kaçırmadan kocasının gözlerinin içine baktı.

"Doğum kontrol haplarını arıyordum."

Bir an için Joshua hayretle iri iri açılmış gözlerle ona bakakaldı, sonra yüzündeki ifadeyi her zamanki gibi saklamayı becerdi. "hala o hapları alıyor musun?" dedi sertçe.

"Evet."

"Neden?"

Joanna derin bir nefes aldı. "Çünkü... çünkü biz hala evliyiz ve..."

"ve aylardan beri sevişmedik," dedi Joshua acı acı. Ağır ağır yatak odasının kapısına doğru yürüdü. "Yoksa yıllardan beri mi?" diye söylendi kapıdan çıkarken.

Joanna inleyerek başını yastığa bıraktı. Joshua'nın bu konunun daha fazla üzerine gitmemiş olmasına seviniyordu.

Sevişmeyeli yıllar olmamıştı ama Joshua ondan uzak durmaya başlayalı neredeyse bir yıl oluyordu.

Zavallı Joshua... kendisi gibi bir kadınla neden evlenmişti sanki? Aslında Joshua'nın peşinden koşup onu ele geçiren kendisi olmuştu. Eğer onun peşinden koşmasaydı Joshua'nın dönüp de ona bakmayacağını çok iyi biliyordu.

Her şey, İsviçre'deki okulunu bitirdikten sonra Kanada'da bir tatile çıkmasıyla başlamıştı.arkadaşlarının arasında kayak yapmayı bilmeyen tek kız kendisi olduğu için ailesinden kendisini bir kayak alanına götürmelerini istemişti ve sonunda babası onları Banff'a götürmüştü. Joanna, günlerini, Norquay Tepesi'ndeki kayak alanında ders almakla geçirmeye başlamıştı.

İlk birkaç gün çok keyifli geçmişti. Joanna burada yaşıtı arkadaşlarla tanışmış ve onlarla birlikte eğlenmeye başlamıştı. Bir yandan da kayak çalışıyordu. Kısa sürede büyük ilerleme kaydetmişti ve yavaş yavaş acemilerin

alanından uzaklaşarak ustaların pistine geçmişti.

Aslında kayak yapmasını bu kadar çabuk öğrenmesinin bir nedeni de yakışıklı kayak hocası olmuştu. Dersler bittikten sonra bile birlikte yemeğe çıkmaya devam etmişlerdi.

Ve işte bu sırada Joshua ile karşılaşmıştı...

Üzerindeki mavi kayak takımıyla dünyanın en yakışıklı erkeği gibi gelmişti Joanna'ya. Hele kayak yapması... Onun yanında bütün diğerleri bir amatör gibi kalıyordu. Ama yanında sürekli kızıl saçlı neşeli bir kadın vardı. Joanna gözlerini bir türlü bu genç adamdan alamıyordu. Onun kendi kabinlerine yakın bir kabinde oturduğunu öğrendiği zaman sevincinden uçmuştu. Ama ne yazık ki genç adam onun varlığının farkında bile değildi. Kayak yapmadığı zamanlarda hep o kızıl saçlı kadınla birlikte oluyordu. Ama Joanna'nın genç adama karşı duyduğu ilgi bu kadın yüzünden azalacağına artmıştı. Ve aradan günler geçtikçe onu görmeden edemediğini fark etmeye başlamıştı.

Ve bir gün Joanna kadının ortaolarda gözükmediğini fark ett. Aradan üç gün geçmesine rağmen hala gözükmemeyince Joanna onun gelip geçici bir ilişki olduğunu anlamakta gecikmedi.

İşte varlığını belli etmesi için ideal bir fırsattı bu. Şimdiye kadar genç adam onun varlığının farkına bile varamamıştı ama bundan sonra Joanna kendini gösterecekti.

bassis

18.10.2006 09:36

Ama bu sandığı kadar kolay bir iş değildi. Genç adam gününün büyük bir bölümünü ustalar pistinde kayarak geçiriyordu. Geceleriye hiç ortalarda görünmüyordu. Joanna kara kara onun başka bir hanım arkadaş bulduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama belki de geceleri yorgun düştüğü için erkenden yatıp dinleniyordu. Olamaz mıydı? Kendisi bile kaymaya alıştıktan sonra geceleri erkenden yatıp uyuma ihtiyacı hissediyordu. Joshua'yı fark eden bir tek kendisi değildi. Annesi de bu genç adamın yakışıklılığından etkilenmişti. Bir gün sabah kahvaltısını ederlerken annesinin bir adamdan söz ettiğini duydu.. b utanıma uyacak tek adam oydu. "banff'da sık sık gördüğümüz o yakışıklı adam da kim acaba?" diye soruyordu annesi babasına. "hani dün gece restoranda tek başına yemek yiyen uzun boylu adam var ya."

"Restoranda mı*" diye sordu Joanna. Onu görmemiş olduğu için üzülmüştü.

Üzerine giydiği mavi elbisesiyle çok güzel görünen annesi kızına ters ters bakarak, "Onun hakkında bir şeyler biliyor musun tatlım?" diye sormuştu.

"Hiçbir şey." joanna kulaklarına kadar kızarmıştı. Bu haliyle yaşından çok daha küçük gösteriyordu. "Onunla birkaç kere kasabada karşılaştım o kadar."

babası omuzlarını silkti. Annesinden birkaç yaş büyük olan babası karısını çok severdi. Saçları erkenden ağarmıştı ama hala yakışıklı bir erkekti. Sevgiyle karısına bakarak, "Kimden söz ettiğini anlayamadım," dedi "Bu senin için önemli mi Cora?"

kocasının bu kadar vurdumduymaz olması Cora'yı sinirlendirmişti. "Yoo, hayır," dedi ayağa kalkarak. "Ama çevrendekilerle biraz ilgilenen iyi olur." bir sigara yaktı. "İngiliz."

"Burada başka ingilizler de var" dedi babası omuzlarını silkerek.

"Ama bizim kaldığımız kabinin yakınlarında kalıyor" dedi Cora ters bir tavırla.

"Öyleyse otel müdürüne kim olduğunu sor."

"Sormam." dedi Cora öfkeyle.

Joanna onları daha fazla dinlemeden restorandan ayrıldı. Kararını vermişti. Yakışıklı yabancı ile tanışacaktı. Her zamanki gibi kayaklarını alıp Norquay Tepesi'ne çıkan teleferiğe bindi. Ailesi zengindi ve her zaman ona istediklerini vermişti. Joanna şimdi de bu yakışıklı yabancıyı istiyordu ve onu elde etmeye kararlıydı.

Genç adamın öfkeleniği zaman gri gözlerinin ne kadar kararabileceğini bir keresinde kayak pistinde meydana gelen bir kazada görmüştü. Ama bu kere Joanna o gözleri güldürmeye niyetliydi. Hayatında şimdiye kadar istediği bir şeyi elde etmemesi söz konusu olmamıştı ve şimdiye kadar istediği bir şeyi elde etmek için bu kadar beklediğini de hatırlamıyordu.

Kayak alanındaki soyunma odasına girdiği zaman genç adamın orda olduğunu görünce gözlerine inanamadı. Odada yalnızdılar. Genç adam kayak botlarını giyiyordu. Her şey yolunda gidiyordu.

Adam başını kaldırıp ona şöyle bir baktıktan sonra başını yeniden önüne eğdi. Onunla ilgilenmemişti bile. Ama genç adamın ilgisini çekecekti. Bu konuda çok kararlıydı ve bunu nasıl başaracağını da çok iyi biliyordu.

"Şu işe bak!" diye yüksek sesle söylendi. "Şimdi ne yapacağım ben?" Kendi kendisine konuşmuş gibi yapmasını rağmen söylediklerinin onun tarafından duyulmasına özen göstermişti. Belli etmeden yan gözle genç adamın hareketlerini izliyordu. Adam ayağında kayaklarla ona yaklaştı. Joanna sanki onun odada olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi, yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını kaldırıp ona baktı. "Oh merhaba, ben de yalnız olduğumu sanıyordum," dedi gülümseyerek.

O da gülümsemişti. "Size yardımcı olabilir miyim?" Sesi boğuk ve iç gıcıklayıcıydı. Annesi haklıydı. Tam bir ingiliz aksanıyla konuşuyordu.

Joanna doğruldu. Genç adamın çekiciliğinin etkisi altında kalmaya başlamıştı. İlk kez onun kendisinden oldukça yaşlı görüldüğünü fark ediyordu.

"Ben..." sinirli bir hareketle dudaklarını ıslattı. "Botumun bir bağı koptu. Sizde yedeği bulunur muydu acaba?" cebindeki yedek bağcık adeta tenini yakıyordu.

"Galiba var," dedikten sonra çantasını biraktığı yere yürüdü adam. Çantasından çıkardığı mavi bir bağcıkla geri döndü. "Bu işinizi görür mü acaba?" diyerek bağcığı genç kıza uzattı.

"Hem de nasıl," dedi Joanna boğuk bir sesle. "Rica etsem bağlar mısınız?"

Genç adamın kaşları çatılmıştı ama hiç itiraz etmeden çömelip genç kızın botuna bağcığı taktı. "Tamam mı?"

"şey... biraz daha sıkabilir misiniz?" Genç adam botunun üzerine eğilince genç kız da eğildi ve saçları genç adamın alnını süpürdü.

Genç adam başını kaldırıp gümüş gibi parlayan gözlerini onun yüzüne dikti. "Lütfen..." diyerek Joanna'nın saçlarını eliyle itti.

Joanna içini çekerek geri çekildi. Başka bir taktik deneyecekti. "Sizi kayak yaparken izledim. Çok iyisiniz." "Sağ olun. Şimdi oldu mu?"

Joanna gözlerini kıpırttı, "Nasıl? Oh evet, evet." Birden kızardı. "Sağ olun."

Genç adam doğruldu. "İzninizle..."

"Gayet tabii!" Joanna yeniden gülümsedi. Gözleri mor menekşe rengini almıştı. "Mr...?"

"Radcliffe... Joshua Radcliffe."

"Joanna Proctor," dedi Joanna.

"Miss Proctor." Genç adam onu başıyla selamladıktan sonra odadan çıktı.

İlgisini bu kadar çekebilmişti işte! Ama Joshua Radcliffe çok yakın bir gelecekte işin bu kadarla bitmediğini görecek. Joanna istediğini elde edememeye alışkın değildi. Eninde sonunda onu elde edecekti.

Ama genç adam da ondan uzak durmaya aynı derece kararlı görünüyordu. Joanna'nın karşılaştıklarında kendisine el sallamasına, gülümsemesine ya da "Merhaba!" diye seslenmesine umursamaz bir tavırla karşılık veriyor, çoğu kez de görmemezlikten geliyordu. Ama Joanna sonunda onu kafeteryada kısırdı. Genç adam kahvesini içiyordu. Joanna elindeki yemek dolu tepsiyle masasına gitti ve "oturabilir miyim?" diye sorduktan hemen sonra karşısındaki sandalyeye oturdu.

Joshua umursamaz bir tavırla omuz silki ve, "Başka boş yer yok galiba," demekle yetinmişti. Hiç de cesaret verici bir durum değildi doğrusu.

Ama Joanna'nın cesareti pek de o kadar kolay kırılacağı benzemiyordu. Gülümseyerek ona baktı. "Sizinle karşılaştığıma sevindim," dedi.

Genç adam şaşırılmıştı, "Neden?"

"Çünkü bana verdiğiniz bağcığın yerine yenisini vermek istiyordum." Joanna bundan yararlanarak bir konuşma zemini hazırlamaya çalışıyordu.

Genç adamın kaşları çatılmıştı. "Bağcık mı?"

"Evet ben..." Genç adam onu tanımamıştı bile! Joanna başındaki mavi bereyi çıkardı. "Adım Joanna Proctor.

Sizinle soyunma odasında tanışmıştık," diye hatırlattı.

"Ah, evet, Miss Proctor." Bunları nezaketinden söylediği belli oluyordu, hala onu tanımamıştı, yüzündeki ifadeden belli oluyordu bu.

Joanna bir an için ne söyleyeceğini bilemedi ama hemen kendini toparlayarak cebinden bir çift bağcık çıkararak genç adama uzattı. "Bunları kasabaya indiğim zaman aldım."

Genç adam bağcıkları almak için elini bile uzatmamıştı. "Buna hiç gerek yoktu..."

"Vardı," diye ısrar etti genç kız. "bana kendinizinkileri vermeniz büyük incelikti, karşılığında ben de size yepyeni bir çift bağcık vermek istedim."

Genç adama omuzlarını silkti. "Madem ısrar ediyorsunuz," diyerek uzanıp bağcıkları genç kızın elinden aldı ve cebine attı.

Joanna hevesle atıldı, "Size bir fincan kahve ısmarlayabilir miyim?" Genç adamın masadan kalkmaya hazırlandığını fark etmişti ve onu durdurmak niyetindeydi.

Joshua olduğu yerde donup kalmıştı adeta. Ona uzun uzun baktı. "Tanımadığınız erkeklere kahve ikram etmek gibi bir alışkanlığınız var mıdır?" diye buz gibi bir sesle sordu.

Joanna sinirli bir kahkaha attı. "Hayır, böyle bir alışkanlığım yoktur," dedi. Genç adamın ilk yaklaşımın kadınlardan gelmesinden hoşlanmadığı belli oluyordu. Yoksa yaklaşımlar mı demeliydi. Bugüne kadar her türlü yaklaşım Joanna'da gelmişti. Bu adam ise sürekli ondan kaçıyor. "Hem siz benim yabancım sayılmazsınız," diye ekledi muzip bir tavırla.

Genç adamın gri gözlerinde bir parıltı dolaştı ama yüz ifadesi hala sertti. "Kaç yaşındasınız?" diye sertçe sordu." "Kaç yaşında mıyım?..." Joanna böyle bir soruyu hiç beklemiyordu.

"Evet," dedi genç adam üstüne basa basa, "Kaç yaşındasınız?"

"Şey... Yirmi."

Joshua ona bir süre baktı sonra dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım doğduğunuz günden beri erkekleri baştan çıkarmaya çalışıyorsunuz." Dedi düşünceli bir tavırla.

Onunla flört ediyordu! Joanna gülümsedi. "Pek sayılmaz," dedi.

Genç adamın yüzü birden ciddileşmişti. "Çünkü daha büyümediniz!" dedikten sonra masadan kalkıp gitti.

Bunu nasıl yapabilişti ona. Kısa bir süre için onunla flört ettikten sonra hemen ardından ona bir çocuk muamelesi yapmıştı. Bu çok büyük bir haksızlıktı! Ama Joanna yenilmediğini ispatlayacaktı!

Bundan sonraki üç gün süresince Joanna onu hiç görmedi. İlk gün pek telaşa kapılmadı, onun her gün kayak yapmasını bekleyemezdi, ama ikinci gün, ardından üçüncü gün genç adam ortalarda gözükmeyince genç kız onun ülkesine dönmekten korkmaya başladı. Fırsatları iyi değerlendiremediği için kendi kendine kızıyordu, Joshua Radcliffe gibi bir erkeğin bir daha karşısına çıkmayacağını çok iyi biliyordu.

Tatilin bütün tadı tuzu kaçmıştı. Kabininden bile çıkmak istemiyordu. Kayak hocası olan Greg'in yaklaşımlarından bile sıkılmaya başlamıştı. Joshua gibi gerçek bir erkekle karşılaştıktan sonra Greg ona bir çocuk gibi gelmeye başlamıştı. Ama dördüncü gün annesinin zoruyla Norquay Tepesi'ndeki kayak pistine çıktı. Birden olduğu yerde kalakaldı. Dağdan aşağı kayan Joshua'ydı. Demek gitmemişti. Onunla yeniden karşılaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Kayarken onun yoluna çıkmak vardı ama bu çok tehlikeliydi hem de biçim olarak pek hoş değildi.

Joshua teleferiğe biniyordu. Joanna gözleriyle onun en tepeye çıkmasını izledi. Bir yolunu bulup onunla yan

yana kayacaktı. Ama kendini o kadar genç adamın kaymasına kaptırmıştı ki onun tam yolunun üzerine çıktığını çok geç fark edebildi. Artık gözlerini kapatıp dua etmekten başka çaresi kalmamıştı. İnşallah bir yerleri kırılmazdı!

Oldukça şiddetli bir çarpışmaydı. Joanna bir an için nefessiz kaldı. Gözlerini açtığı zaman yerde yatıyordu. Joshua da yanında boylu boyunca uzanmıştı. Joshua homurdanarak yerinden doğruldu. Gözlüklerini çıkarıp yanında yatana baktı. "Joanna, iyi misin?" Joanna'nın yerinden bile kimildamadığını far edince gözleri kısıldı. Joanna gözlerini açtı, başı hafifçe dönüyordu. Ama genç adamın adını hatırlaması moralini biraz düzeltmişti. "Ben..."

Joshua endişeli bir yüzle onun üzerine eğildi. "Yaralı mısın?" diye sordu.

Yaralı mıydı acaba? Teker teker bütün adalelerini kimıldattı, kırık çıkık yoktu, ama ertesi sabah her yanının moraracağından emimdi. Ama bir şeyi olmadığını Joshua'ya söylerde onun kalkıp gideceğini biliyordu. Buna göz yumamazdı.

Yüzünü buruşturdu. "Bileğim acıyor."

Genç adam hemen bakışlarını ona doğru çevirdi. "Hangisi?"

Joanna sağ elini ona uzattı. "Bu işte."

Joshua bileğini dikkatle muayene etti. "Kırık çıkık yok, yoksa bileğini bu kadar rahat hareket ettiremezdin."

İlk hatasını yapmıştı işte! Hemen yüzünü acıyla buruşturdu. "Ama çok ağrıyor Joshua," dedi. Ona ilk adıyla hitap etmesi Joshua'nın hoşuna gitmemişti ama Joanna da ona Mr Radcliffe dememekte kararlıydı.

"İncinmiş olabilir," dedi Joshua. Sonra eğilip kayaklarını çıkarmaya başladı.

"İncinmiş mi?"

Genç adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Senin için önemli olabilir ama ben bacağını filan kırmandan korkuyordum, bu nedenle incinmiş bir bilek çok önemsiz geldi bana."

"Böyle düşündüğüne sevindim" Joanna sağ elinin yardımı olmadan yerinden doğrulmaya çalıştı.

"Hiç de memnun görünmüyorsun," dedi Joshua gülümseyerek. "Umarım sana kabalık gibi gelen bu davranışından dolayı beni bağışlarsın. Arkamda bacağı kırık bir genç kız bırakarak eve dönmek istemiyorum." "Sadece kırık bir kalp bırakacaksın," diye geçirdi içinden Joanna tatlı tatlı. Genç adamın gülümsemesiyle birlikte Joanna onun etkisi altında kalmaya başlamıştı. Keşke bacağını kırsaydı da o da her gün gelip hastanede onu ziyaret etseydi. Ama hiçbir yeri kırılmamıştı ve incinmiş bir bileğin de onu yolundan alıkoymaya yetmeyeceğini biliyordu Joanna.

Joshua, "Yardım edeyim," diyerek eğildi ve genç kızın kayaklarını çıkarmasına yardım etti. Joanna aralarında elektrikli bir havanın oluştuğunun farkındaydı ama Joshua bunun farkında değilmiş gibiydi. "Oldu işte." Joshua ayağa kalktı. Sonra yanlarından birinin kayarak geçmesi üzerine, "Bakalım ayağa kalkabilecek misin? Tam kayakçıların yolu üzerindeyiz, biran önce buradan uzaklaşsak iyi ederiz," dedi.

Joshua belinden tutup ona yardım edince Joanna rahatça ayağa kalktı. Ama bacakları titriyordu. Ertesi gün bütün vücudunun mosmor kesileceğinden emindi. Joshua'ya yaslandı.

Joshua bir kolu Joanna'nın belinde diğer elindeyse kayaklarla, park yerine kadar getirmişti onu. "Seni arabamla kabinine kadar bırakayım," dedi. Joanna'nın arabaya tutunmasını bekledikten sonra cebinden çıkardığı anahtarla arabanın kapısını açarken, "Bu arabayı burada kiraladım," diye açıkladı. Joanna'yı arabanın içine oturtuktan sonra kayakları arabanın üzerine dikkatle yerleştirdi.

Joanna bu arabayı daha önce de görmüştü ama arabayı kullananın Joshua olduğunu yeni öğreniyordu. Joshua yanına oturunca, "Bizimkiler de kırmızı bir station wagon kiraladılar," diye açıkladı.

"Demek ailenle birliktesin, ben de merak etmiştim." Diye mırıldandı genç adam.

"Gerçekten mi?"

Joshua başıyla doğruladı. "Onlar hiç kayak yapmazlar mı?" diye sordu.

"Yaparlar ama her gün değil. Bu hafta başı ortalarda yoktun?" Son cümleyi bir soru sorar gibi söylemişti.

"Çünkü burada değildim."

"Ya?" Joanna onun bu süreyi bir kadınla geçirip geçirmediğini merak ediyordu.

Joshua içini çekti. "Birkaç günlüğüne Sunshine kasabasına gittim."

Joanna bir anda rahatlamıştı. "Orası iyi mi bari?" diye sordu.

"Hem de çok iyi, ama Norquay'dan daha kalabalık."

Kaldıkları bölümün park yerine gelmişlerdi. Joshua genç kızın arabadan inmesine yardım etti. Joanna ona bacağının falan kırık olmadığını sadece bileğinin incindiğini söylemek gereğini duymadı. Ona bu kadarcık bile sokulabilmek onu mutlu etmeye yetmişti.

Ama Joshua onu kendi kaldığı kabine götürünce Joanna bütün cesaretini kaybetmekte olduğunu fark etti. Kendi evindeyken erkek arkadaşlarıyla çıktığı olurdu ama bunların çoğu ailece tanıştıkları gençlerdi ve onlardan hiçbirinin evine şimdiye kadar hiç gitmemişti.

Joshua'nın kabini de kendi kaldıkları kabinin bir eşiydi. Oturma alanı ve mutfak gayet derli topluydu. Koridorun sonundaki kapının banyo ve iki yatak odasına açıldığını biliyordu.

Joshua onu kanepeye yatırdıktan sonra bileğini incelemeye başladı. "Şişme yok." Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Önemli bir hasar yok, yine de acı hafiflesin diye sarayım," dedi. Genç kızın yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce "Bir zararı olmaz." Ayağa kalktı. "Hemen geliyorum."

Joanna onun odadan çıkmasından yaralanarak üzerindeki kayak takımını çıkardı. Dar kot pantolonu ve ince mohair kazağıyla rahatlamıştı.

Birkaç dakika sonra içeri giren Joshua da üzerindeki kayak takımını çıkarmıştı. Siyah kadife pantolonu ve siyah gömleğiyle tam bir şövalyeyi anımsatıyordu. Joanna damarlarında akan kanın bedenini kavurduğunu hissedebiliyordu.

Joshua seri hareketlerle bileğini sardı. Joanna tek kelime bile etmeden onun hareketlerini izliyordu. Genç

adamın her dokunuşu derisini yakıyordu sanki. Joshua başını kaldırıp yüzüne bakınca birden kızardı. "şey.. çok profesyonel bir iş yaptınız," diye mırıldandı. Genç adamın gözlerinde parlayan arzu kıvılcıklarını fark ettiğine emindi.

"Öyle olmalı, çünkü ben bir doktorum."

"Oh! İngiltere'nin neresinde çalışıyorsunuz?" diye ilgiyle sordu.

Joshua gözünü bile kırpmadan onun gözlerinin içine baktı. "Neden öğrenmek istiyorsun?"

Joanna yutkundü. "Ben... şey... Merak ettim de," dedi. "İlginç bir meslek olmalı."

"Öyledir. Londra'da çalışıyorum."

Londra mı? Neyse en azından aynı kentte oturuyorlardı. Yaz sonu İsviçre'ye geri döneceklerdi ama daha aylar vardı. Genç adamın adını ve nerede oturduğunu biliyordu ya, Londra'da Joshua Radcliffe adı altında pek fazla doktor olacağını sanmıyordu. Onu bulmak kolay olacaktı.

Joshua yeniden ona baktı, "Bileğin nasıl?"

"Ne? Oh, iyi..." birden kızardı. "Hastalarınız yanınızda kendilerini emniyette hissediyor olmalılar." Diye ekledi yumuşak bir sesle. Gözlerini kaçırmadan genç adamın gözlerinin içine baktı.

Joshua hala önünde diz çökmüş bir halde duruyordu. "Ya sen?" diye sordu genç adam. "Benim yanımda kendini emniyette hissediyor musun?"

Genç adamın gözlerinde beliren sıcak ifade karşısında biran için Joanna'nın dili tutuldu, yutkundü, "Hayır!"

"Hayır mı?" Joshua'nın kaşları alaycı bir ifadeyle havaya kalkmıştı.

Joanna'nın yüzüne bir pembelik yayılmıştı. Genç adam bile bile üstüne geliyordu. Ona bu fırsatı vermeyecekti.

"Hayır," diyerek başını eğdi ve genç adamı dudaklarından öptü.

Joshua böyle bir davranışı beklemediğinden hazırlıksız yakalanmıştı. Düşmemek için genç kıza tutunmak isteyince birlikte kanepenin önündeki halının üzerine yuvarlandılar.

Joshua başını kaldırıp fırtınalı bir denizi andıran gözleriyle ona uzun uzun baktı. "Seni küçük..." ve öfkeyle genç kızın dudaklarını aradı. Joanna şimdiye kadar böyle bir biçimde öpüldüğünü hiç hatırlamıyordu. Tecrübesiz bedeni birden kasılmıştı. Joshua bir eliyle göğsünü okşuyordu.

"hayır!" Joshua kesin bir tavırla onu kendinden uzaklaştırdı. Joanna'nın kendisine hayretle baktığını görünce hemen bakışlarını kaçırdı, "Gitsen iyi olacak."

"Ama..."

"Joanna!" diye uyardı onu. "Git. Hemen!"

Joanna aceleyle ayağa kalktı ve üzerinden çıkardığı kayak kıyafetini topladı. Kapıya gelince dönüp genç adama son bir kez baktıktan sonra yavaşça kapıdan çıktı.

Joshua'nın öfkesinin büyük bir kısmının aslında kendine yönelik olduğunu bilecek kadar olgun bir yaştaydı artık Joanna. Genç adamın kendi kendisini kontrol edememesine kızdığını biliyordu. Ama Joanna kendi bedeninin isteklerini anlamıştı ve bu isteklerin yerine getirilmesini sağlamakta da kararlıydı.

Rolls Royce'un kapısının kapandığını duyan Joanna birden yaşadığı ana döndü. Başucundaki saat on biri gösteriyordu. Her zamankinden daha geç dönmüştü bu gece. O gittiğinden beri Joanna, onunla ilk karşılaştıkları günleri yaşamıştı. Joshua'ya aşık olduğu o günleri. Çünkü o ilk öpüşmelerinden sonra ona aşık olduğunu hemen anlamıştı.

Hemen ayağa kalktı ve te kayağını sekerek banyoya geçti. Küvetteki su soğumuştü. Düşüncelere dalınca küveti doldurmuş olduğunu unutup gitmişti. Suyu boşalttı.

Joshua merdivenleri çıkarken Joanna da yatağa dönmüş dergi okuyordu. Yattığı oda ön tarafa baktığından Joshua onun ışığını görmüş olmalıydı. Kapı yavaşça çalındı ve ardından eşikte Joshua belirdi. Bu gece genç adam her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Joanna bu yorgunluğun nedeninin annesinin söylediği şey olup olmadığını merak etti. Eskiden Joshua sevişmekten hiç yorgun düşmezdi.

Her zamanki gibi kısaca ona "iyi geceler" dileyip çıkacağı yerde bu gece karısının yatağına oturmuştu. Joanna birden gerildi. "Ayağın nasıl?" diye sordu Joshua yumuşak bir sesle.

Joanna elindeki dergiyi yatağın üzerine bıraktı ve ellerinin titremesi belli olmasın diye onları önünde kavuşturdu. Şu anda bileğini burktuğunu iddia ettiği günün aynısını yaşıyorlardı. "iyi" diye geçiştirmeye çalıştı.

Joshua'nın onun odasından çıkıp gitmesini istiyordu.

"Emin misin?" Joshua düşünceliydi. Şu anda gerçekten de otuz yedi yaşında gösteriyordu.

"Evet" dedi Joanna gergin bir tavırla.

Genç kadına bakan gözleri fırtınalı denizleri hatırlatıyordu. Evli oldukları bunca yıl içerisinde Joanna onun yalnızca kızdığı zaman gözlerinin bu rengi almadığını biliyordu, tahrik olduğu zamanlarda da böyle olurdu. Şu anda böyle hissettiğinden emindi Joanna.

Joshua'nın inler gibi, "tanırım, Joanna, ben..." demesi de bunu doğruluyordu zaten.

"Hayır!" Joanna kendini tutan ellerden kaçtı.

"Evet, Joanna," dedi joshua. "Bu gece cevabın evet olmalı."

Hırsla genç kadını öpmeye başladı. Bir eliyle de onun geceliğinin askısını sıyırmıştı. Genç kadının açıkta kalan göğsünü okşamaya başladı.

"Hayır!" Joanna gözlerini iri iri açmış ona bakıyordu. "istemiyorum." Genç adamın ellerini üzerinden itti.

Joshua soluk soluğaydı. Genç kadının cevabını kabul etmeye pek hazır görünmüyordu. Onu yatağına iyice bastırarak, "Hiçbir zaman istemiyorsun," diye söylendi. "Ama ben istiyorum," diye ekledi vahşi bir tavırla.

Joanna'nın gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı. "Öyleyse gidip sekreterini gör. Ama bana gelme."

Joshua'nın gözleri kısılmıştı. Dik dik genç kadının yüzüne baktı. "Ne demek istediğini anlayamadım." Dedi sertçe.

Artık tehlike geçmişti. Joanna yatakta doğruldu. Pikesini üstüne çekti. Sakin görünmesine rağmen ruhunda

fırtınalar kopuyordu. Uzun zamandan beri Joshua ile böyle özel bir konuda konuşmamışlardı ve Joanna böyle bir konuşmaya daha hazır olmadığını hissediyordu.

"Joanna!" diye uyardı kocası onu.

Joanna içini çekti. Başını mağrur bir tavırla geriye attı. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun Joshua, onun için benimle oyun oynama. Sekreterinle bir macera yaşamak istiyorsan bu senin bileceğin bir şey, ama onunla işin bittiği zaman koşarak bana gelme."

"Ben çalışıyordum..."

"Bütün Londra senin işinin ne olduğunu biliyor," dedi Joanna nefretle.

Joshua'nın dudakları kısılmıştı. "Kısacası annen yine o dedikoducu arkadaşlarını dinlemeye başladı desene. Senin için neden bu kadar endişelendiğini şimdi anlıyorum. Dedikodulara kulak asmamasını ne zaman öğreneceksin Joanna?"

Joanna birden kızardı. "Bunun dedikodu olmadığını biliyorum. Hatta bu konuda annem seni savunmaya bile kalktı. Erkeklerin arada bir böyle ufak macera yaşamalarını hoşgörüle karşılamak gerekmiş. Ve de iyi bir eş buna bir son vermeliymiş," diye ekledi tiksintiyle.

"Ama sen böyle bir şey yapmak istemiyorsun öyle değil mi Joanna? Çünkü böyle bir şey yaparsan benimle aynı yatağı paylaşmak zorunda kalırsın."

"Angela Hailey'le bir maceraya girdiğini kabul mu ediyorsun?" diye sordu Joanna.

"Ne kabul ediyorum ne de reddediyorum. Ama benden kaçmanın nedeni bu muydu?"

"Benim nedene ihtiyacım yok," diye söylendi Joanna.

"Haklısın. Öyleyse bana benimle niçin evlendiğini açıklar mısın Joanna?"

Joanna önüne bakıyordu. "nedenini sen de biliyorsun," diye fısıldadı.

"Söyle," dedi Joshua sertçe.

Joanna öfkeyle üzerinden pikeyi atıp, ayağa kalktı. Dimdik bir halde Joshua'nın karşısına dikildi ve genç adamın gözlerinin içine baktı.

"Çünkü daha on sekiz yaşındaydım, çok korkuyordum ve karnımda senin çocuğunu taşıyordum!"

Bir anda Joshua'nın yüzü bir maske gibi ifadesizleşmişti. Joanna söylediklerini geri alabilmeyi çok isterdi, ama yapamazdı çünkü bu dürüstlük olmazdı. Her ikisi de arada çocuk olmasaydı bu evliliğin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini çok iyi biliyordu. Joanna dürüst davranmıştı ve bunca yıldan sonra gerçeği çekinmeden dile getirmişti.

"Sonunda öğrendim," dedi genç adam ifadesiz bir tonla.

"Evet." Joanna içini çekti. "Joshua..."

Joshua kapıya doğru yürüdü. "Bu konuyu tartışamayacak kadar yorgunum," dedi.

"Ama bu konuyu konuşmamız gerektiğini biliyorsun, sonsuza kadar bu iş böyle sürüp gidemez." Joanna bu duruma daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Aynı evin içinde birbirine iki yabancı gibi yaşamak dayanılmaz bir şeydi.

"Konuşmamız gerektiğinin... farkındayım" dedi genç adam dalgın dalgın. "Ama şimdi olmaz."

"Haklısın, yorgun olmalısın."

"Evet," dedi Joshua ters ters, "Çok yorgunum, yarın sabah görüşmek üzere."

"O zaman konuşacak mıyız?"

"Zamanı gelince," dedikten sonra Joshua odadan çıktı.

Bir yıldan beri ilk kez ağlıyordu genç kadın. Hıçkırıklarla sarsılan gövdesini yatağın üzerine attı. Göz pınarları kuruyana kadar ağladı, ağladı... beş yıl öncesinin hatıraları canlanmaya başlamıştı. Joshua ile tanıştıkları beş yıl öncesi.

On sekiz yaşında ve hamileydi... joshua'nın kaldığı kabine gittiği o günden sonra Joanna daha da heyecanlanmıştı. Tatilleri sona ermek üzereydi ve buradan elleri boş ayrılmak istemiyordu.

Artık tatilin son günü gelmişti. Joanna ne yapacağını şaşırılmış bir haldeydi. Sonunda kararını verdi. Annesiyle babası o akşam yemeğini dostlarıyla birlikte kasabada yiyeceklerdi. Joanna bileğini bahane ederek onlarla birlikte gitmedi. Onların gittiğine iyice emin olana kadar bekledikten sonra yavaşça kabinden çıkıp Joshua'ninkine yollandı.

İçeride ışık yanıyordu. Bütün cesaretini toplayıp içeri girmezse onunla Londra'da yeniden karşılaşması için bir neden olmayacaktı. Üç gün önce genç adam ona gitmesini söylerken pek kararlı bir hali vardı.

Kapıyı vurdu. İçeriden ayak sesleri gelince rahat bir nefes aldı. Genç adam kapıyı açtı. Üzerinde beline kadar düğmeleri açık bir gömlek vardı. Joanna'yı görünce düğmelerini ağır ağır iliklemeye başladı. Ama genç kızın gözlerini kendisinden alamadığının farkındaydı.

Gözlerini kısıp genç kıza baktı, "Evet?"

"Şey... ben..." birden dili tutulmuştu adeta. Halbuki buraya kadar yürürken aklından neler geçirmişti. "Bileğim hala ağrıyor," dedi bakışlarını genç adamın gözlerinden, biran bile çekmeden. "Bir daha kontrol eder misiniz diye soracaktım? Doktorsunuz ya!"

Genç adam bir an için sinirlenir gibi olmuş ama hemen kendini toparlamıştı. "İçeri girsen daha iyi olur."

Onu içeri almaya pek hevesli görünmüyordu. Ama Joanna umursamadı bile. Holde durup çizmelerini çıkardı.

Genç adamın yaptığı her hareketi büyük bir dikkatle incelediğinin farkındaydı. Sanki Joshua onun neyin peşinde olduğunu biliyor gibiydi.

Ama gerçeği bilemezdi tabi. İncinen bilek onun olmadığına göre acıyıp acımadığını nerden bilecekti?

"Ne güzel bir ateş bu böyle!" Genç adamın arkasından oturma odasına giren Joanna ellerini ateşe doğru uzattı. Joshua'nın kaşları kalkmıştı, "Sizin odada yok mu?" diye sordu.

Joanna aklına ilk geleni söylemekle ne kadar aptallık ettiğini hemen anladı. Pencereden başını uzatsa onların kabininin bacasından çıkan dumanları görebilirdi. "Var," dedi Joanna, "Ama sizinki kadar güzel değil."

"Demek öyle," Şüpheli bir hali vardı. "Şuna bir göz atalım bakalım."

Joanna kaşlarını çattı, "ateşe mi?"

"Hayır, bileğine," dedi Joshua.

Joanna kıpkırmızı kesildi. "Oh haklısın." Muayene etmesi için bileğini ona uzattı.

Joshua'nın dudağı büküldü. "İstersen paltonu çıkarıp rahatla. Bu kadar zamandan sonra bileğin hala ağrıdığına göre onu iyice muayene etmeliyim. Belki geçen sefer gözümde kaçan bir çatlak falan vardır."

Joanna hiç itiraz etmeden paltosunu ve mavi beresini çıkarıp bir koltuğun üzerine koydu. İçine giydiği mavi kadife elbisenin kendisine çok yakıştığını biliyordu.

Bu kez Joshua onun bileğini o kadar büyük bir dikkatle inceledi ki Joanna içini çekti.

"Acıdı mı?" diye sordu Joshua başını kaldırmaz.

Joanna yutkundu. Canı hiç acımamıştı ama genç adamın parmakları tenine dokununca damarlarındaki kan alev alıyordu sanki. "Bira," dedi ama bakışlarını da ondan kaçırdı.

Joshua bileğini kucağına geri bıraktı. "Önemsiz bir incinme," dedi ters bir tavırla, "Daha bir süre ağrıyabilir."

Joanna başıyla anladığını belirtti. "Emin olmak istemiştin. Hmmm... ne güzel kokuyor," dedi. Mutfaktan gelen nefis yemek kokusu ağzını sulandırmıştı.

"Kuzu budu," dedi Joshua.

Joanna gülümsedi, "nefis kokuyor."

Joshua tereddüt ediyordu. Yüzünden binlerce birbirinden farklı anlam geçti ama Joanna onun ne düşündüğünü bir türlü anlayamadı. Joshua birden "benimle birlikte yeme yemeye ne dersin?" diye soruverdi.

"Oh olmaz..."

"Bal gibi olur. Lütfen. İki kişiye yetecek yemeğim var."

Joanna'nın gözlerinin içi gülüyordu. "Eh, madem ısrar ediyorsun..."

"İsrara ediyorum, ben etle ilgilenirken sen de salatayı hazırlarsın."

Joanna mutluluktan uçuyordu. Mutfakta onunla birlikte yemek hazırlamak! Hala Joshua'nın aklından geçenleri okuyamıyordu ama artık umrunda bile değildi.

"Annenle baban senin nerede olduğunu merak etmezler mi?" diye sordu yemeği sofraya koyarken.

Joanna başını iki yana salladı. "dışarıdalar."

"Anlıyorum." Genç adamın kaşları çatılmıştı. "Bu son birkaç haftadan beri hep tek başınaydın."

Joanna omuzlarını silkti. "ben artık küçük bir kız çocuğu değilim."

"Doğru." Joanna'nın yanına oturdu. Biran için kalçaları birbirine değmişti ama genç adam hemen yana kaydı.

"Kaç yaşındayım demiştin?"

"Şey.. yirmi." Son anda aklına gelmişti. Yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. Bundan sonra çok daha dikaktli olması gerekiyordu. Ama genç adam pek inanmısa benzemiyordu.

"Bu ondokuz yaşından birkaç gün aldığın anlamına mı geliyor?" diye ısrarla sordu.

Neyseki gerçek yaşını tahmin edememişti. "Öyle sayılır," dedi Joanna içi rahat bir tavırla genç adama gülümseyerek. Konuyu değiştirmek için "Çok iyi aşçısın Joshua" diye ekledi.

"Sen de güzel salata sosu yapıyorsun. Tatlı olarak şunları kızartacağız." Gülümsemişti. Böyle güldüğü zamanlarda çok cana yakın bir insan olup çıkıyordu.

Joanna bu kızartılmış şekerlemelerden hiç hoşlanmazdı ama onun hatırı için yiyecekti. Genç adamın uzattığı şekerlemeden bir tane alıp ağzına attı. "Hmmm harika," dedi.

İkisi de şimdi yerde şöminenin karşısındaki postun üstünde bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Joshua'nın şöminede kızarttığı şekerlemeleri ona vermesi çok samimi bir hava yaratmıştı. Çataldaki şekerlemeyi ağzına almak için uzandığı vakit bakışları karşılaştı. Genç adamın da kendisiyle aynı duyguları paylaştığından emindi artık Joanna. "Joshua..."

Joshua, "hadi gidip bulaşıkları makineye koyalım," diyerek ayağa kalktı. Elini uzatıp Joanna'nın kalkmasına yardımcı oldu. "Sonra da odana dönsen iyi edersin."

Joanna henüz gitmek istemiyordu. Genç adamın gözlerinde ışıldayan sessiz anlamı gerçeğe dönüştürmeden gitmeye niyeti yoktu.

"Önce bir kahve içsek?" dedi bulaşıkları makineye koyma işi bitince. "Annemle babam daha dönmezler, hem..."

"Pekala, bir kahve içelim," dedi Joshua birden. "Sen git otur, ben hazırlarım."

"hayır, ben hazırlayayım..." çarpışmışlardı. Genç adam düşmesin diye onu omuzlarından sıkıca tuttu. Bir süre genç kızın yarı aralık duran pembe dudaklarına baktıktan sonra onu kendinden uzaklaştırdı. "Pekala," dedi sertçe. "Sen yap. Ben koyu kahve içerim."

"Ben de." Joanna birden ürkekleşmişti. Artık bu bir oyun olmaktan çıkmıştı. Joshua da şimdi işin farkındaydı. Kahveyi çabucak hazırladı. Oturma odasına geçtiğinde Joshua'yı yüzünde buz gibi bir ifadeyle koltukta oturur buldu.

"Koyu ve bol şekerli," dedi Joshua onun sormasına fırsat vermeden, "Soğuk duş kadar etkilidir."

Joanna onun yanına oturdu. Kahvesini fincana koyduktan sonra içine bol şeker ilave etti. Sonra kendi fincanını doldurdu.

Genç adam durup dururken, "Neden ben, Joanna?" diye soruverdi.

Joanna hayretle ona baktı, sonra aceleyle bakışlarını önüne çevirdi. O gözlerdeki alaycı ifadeye bakmaya dayanamıyordu.

"Neden gözlerini senden alamayan kayak hocası değil?" diye yumuşak bir sesle konuşmasını sürdürdü genç adam. "Ya da senden cesaret verici bir davranışta bulunmanı bekleyen diğer oğlanlardan biri?"

Joanna yutkundu. "Ne demek istediğini anlayamadım."

"Hayır, anladın," dedi Joshua gergin bir tavırla. "Beni Mari ile gördüğün o ilk günden beri..."

"Mari mi?"

"Kızıl saçlı Amerikalı kız arkadaşım," diye açıkladı Joshua. "O günden beri gözlerini benden ayırmadın. Nereye gitsem karşımda seni buluyordum."

Joanna onun bütün bunları fark etmiş olduğunu öğrenince çok şaşırmişti. "Herhalde sen de benim halime gülüyordun," diye ağlamaklı bir sesle konuştu. "Belki de onunla birlikte benimle alay ediyordunuz."

Genç adamın yüzü kararmıştı. Dudakları ince bir çizgi halini aldı. "İkimiz de sana gülmedik Joanna. Mari'nin seni fark ettiğini bile sanmıyorum."

Joanna'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Kendini aptal yerine koydurmuştu. Herhalde genç adam bileğini incitmediğinin de farkındaydı. Tanrım! Şu anda ölmek istiyordu.

"Joanna..."

Joanna birden ayağa fırladı. O kadar utanmıştı ki, ondan kaçmak, bir köşeye saklanmak istiyordu... bir köşeye saklanıp yaralarını sarmak istiyordu.

"Joanna!" Joshua da ayağa kalkmıştı. Genç kızın omuzlarından tuttu. "Seni incitmek istemedim."

"Öyle mi?" diye ağlamaklı bir sesle sordu. "Bana tam tersiymiş gibi geldi."

"Sana nasıl geldi?" diye sordu Joshua yumuşak bir sesle. Uzanıp genç kıızı yarı aralık duran gonca kadara pembe dudaklarından yavaşça öptü. Başını kaldırıp Joanna'nın yüzüne tekrar baktığı zaman boşuk boşuk nefes alıyordu. "Sana karşı koyabilmek için elimden geleni yapıyorum Joanna ama sen de işimi kolaylaştırmak için bana yardımcı olayı denemiyorsun."

Genç kızın dudakları bu öpüşmenin etkisiyle hala alev alev yanıyordu. Artık bütün üzüntüsü dağılmıştı. "Mari'ye de karşı koydun mu?"

Joshua kaşlarını çatı, "Ne demek..."

"Koydun mu?" diye ısrar etti Joanna.

"Hayır," dedi Joshua büyük bir dürüstlikle. "Ama her ikimiz de bu tatil macerasına atılmaya dünden hazırız. Bir daha birbirimizi görmeyeceğimize eminim."

"Yarından sonra biz de görüşmeyeceğiz."

"Yarın mı?" diye hayretle sordu Joshua. "Yarın mı dönüyorsunuz?"

"Evet," dedi Joanna içini çekerek, "Bu bana karşı olan duygularını etkiler mi?"

"Etkilememeli," dedi Joshua ciddi bir tavırla. "Ama nedense etkiliyor işte. Bana hayran hayran bakan bu yüzünün özleyeceğim. Keşke önümüzde daha fazla zaman olsaydı. Belki o zaman..."

"Belki ne?" diye sordu Joanna.

Joshua geniş omuzlarını silkti. Ellerini pantolonunun cebine soktu. "Belki işte."

Bir an için özel bir duyguyu paylaşmışlardı ama Joshua hemen içine kapanmıştı yine. Şimdi ondan tekrar gitmesini istiyordu.

"Joshua hiç kimse beklilerle yaşayamaz," dedi adeta yalvaran bir sesle. "Bu gece benim son gecem ve..."

"Bunun unutulmayacak bir gece olmasını istiyorsun," diye cümleyi tamamladı Joshua. "Geriye dönüp baktığında son geceyi bir erkeğin... evet herhangi bir erkeğin yatağında geçirmiş olduğunu hatırlamak istiyorsun."

Joanna çok şaşırılmıştı. Başını iki yana salladı. "Hayır ben..."

"Çünkü eğer benden bunu istiyorsan, Joanna, bu yerine getirilebilir."

Hoyrat bir hareketle genç kıızı kollarına alıp, dudaklarını ezercesine öpmeye başladı. "Üç haftadan beri bunu istiyordun." Genç kıızı şömenin önündeki postun üstüne yatırdı. "Artık istediğini elde edeceksin." Uzanıp elektriği söndürdü. Şimdi odayı sadece şömenin alevleri aydınlatıyordu. "Hem de alevlerin ışığında olacak," diye ekledi. Üzerindeki gömleği aceleyle çıkardı. "Umarım bu geceyi istediğin gibi unutulmaz bir gece haline getirebilirim," diye mırıldandı ve sonra uzanıp genç kıızı yeniden öpmeye başladı.

Sesinin tonundan Joanna onun kendisine kaba davranacağını sanmıştı ama Joshua o kadar yumuşaktı ki genç onun kolları arasında eriyeceğini sandı Bir an. Joshua'nın elleri genç kıızı vücudunda serbestçe dolaşmaya başladı. Genç adam onu iyice tahrik etmeye kararlıydı. Kısa bir süre sonra Joanna ilk zevk anını yaşadı, ardından bir daha, Joshua onu zevkten çıldırtmaya niyetliydi. Sonunda başını kaldırıp genç kıza baktı.

"Şimdi sıra bende," dedi onun yanına uzanarak. Genç adamın yüzünde arzulu bir ifade vardı.

Daldığı zevk aleminden hala kurtulamamış olan Joanna baygın baygın ona bakıyordu. İlgüdüleriyle hareket eden Joanna kısa bir süre sonra adamı zevkten çıldırtmak üzereydi, ama Joshua hala ona tümüyle sahip olmamakta direniyordu.

Ama daha sevişmeleri bitmemişti. Joshua biraz dinlendikten sonra genç kıızı sıkıca kucakladı ve ona kadın olmanın zevkini tattırdı. Joanna kısa bir süre duraksadıktan sonra onun hareketlerine uyarak aradığı gerçek zevki sonunda bütün güzelliğiyle tattı.

Sonunda ikisi de yorgun düşmüşlerdi. Joshua yanında yatıyordu. Genç adam başını kaldırıp ona baktı.

"Benim sana hediyeimdi," dedi Joanna onun konuşmasına fırsat vermeden.

Joshua yutkundu. "Doğru ama..."

"Onu istediğim erkeğe hediye ettim."

"Joanna..."

Joanna ayağa kalktı. Şömenin alevlerinde küçük bir tanrıçayı andırıyordu, ateş tanrıçasını. "Yaptıklarımızdan dolayı pişman değilim," dedi içtenlikle. "Bir an bile olsun pişmanlık duymadım."

Joshua gözlerini kapattı. Yeniden açtığı zaman alevler adeta gözlerinin içinde dans ediyor gibiydi, "Ben de."

Yavaşça ayağa kalktı. Sevişmekten ter içinde kalmış vücudu alevlerin ışığında pırl pırl parlıyordu. "Hadi gidip birlikte banyo yapalım."

Joanna kuruyan dudaklarını ıslattı. "Ya sonra?"

Joshua küçük bir kahkaha attı. "Sonra... ya da o arada... tekrar sevişebiliriz."

Yatak odasına kadar sabrettiler. Islak bedenlerini kocaman havlularla kurularken tekrar sevişme ihtiyacı duyular.

Joanna hayatında kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Joshua'nın kolları arasında derin bir uykuya daldı. İnsanın sevdiği erkeğin kollarında uyumasından daha büyük mutluluk var mıydı? Uykusundan birden sıçrayarak uyandı. Kendisine yabancı gelen bu odaya garip garip baktı. Aynı anda Joshua uykusunda bir şeyler mırıldandı ve Joanna'yı kendine doğru çekti. Joshua gözlerini hafifçe aralayarak, "Seni istiyorum," diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Tanrım, Joanna seni çok istiyorum."

"Gitmeliyim," diye fısıldadı Joanna. "Saat onbiri geçiyor. Annemle babam neredeyse dönerler. Beni bulamazlarsa merak ederler."

"Daha gitme." Fırtınalı denizi anımsatan gözler ona adeta yalvarırcasına bakıyordu. "Biraz daha kal, lütfen Joanna."

Elleri Joanna'nın vücudunda dolaşmaya başlamıştı bile. Genç kadın ona karşı koyamayacağını biliyordu. Yeniden yanına uzandı.

Joanna kendi kaldığı odaya geldiği zaman aradan bir saat geçmişti. Üzerinde hala son sevişmelerinin mahmurluğunu taşıyordu.

Ama beraberinde odasına götürdüğü sadece bu değildi. Altı hafta kadar sonra İngiltere'ye evine döndüğü zaman, Joanna, karnında Joshua'nın çocuğunu taşıdığını fark edecekti.

Ertesi sabah uyandığında Joanna'nın aklına gelen ilk şey, o sabah ailesiyle birlikte Florida'ya uçacağı oldu. Saat onda otelden ayrılacaklardı. Sabırsızlıkla Joshua'nın gelip veda etmesini bekledi. Aslında Joshua böyle bir şey yapmaya söz vermemişti ama Joanna geleceğini umuyordu. Saat on olmuştu ve Joshua ortalarda görünmemişti. Joanna gururunu bir yana bırakıp onun kabinine koştu. Ama kapıyı açan olmadı. Kapı da kilitliydi. Herhalde her zamanki gibi kayak yapmaya gitmişti.

Dünyası başına yıkılmıştı adeta. Kendini kullanılmış hissediyordu. Tıpkı Mri gibi Joshua için başka bir tatil macerası olmuştu. İşin en onur kırıcı yanı da bütün bu olayları kendisinin başlatmış olmasıydı. Joshua'nın peşinden koşup onu kendisiyle sevişmeye bir bakıma kendisi zorlamıştı. Eğer onun bu kadar üstüne gitmemiş olsaydı büyük bir ihtimalle Joshua onun varlığının bile farkına varmazdı.

Florida'da geçirdikleri altı hafta boyunca Joanna çok mutsuz olmuştu. Ama annesiyle babası onun bu halini fark etmemişlerdi bile.

Hamile olduğunu öğrendiği zaman Joanna ne yapacağını şaşırmıştı. Önceleri yanıldığını sanmıştı ama bir ay daha adet görmeden geçince karnında Joshua'nın bebeğini taşıdığına iyice inandı.

Evet çocuk onundu da. Yalnız Joanna'nın değil, aynı zamanda onun çocuğuydu. Bu konuda tek başına bir karara varamazdı, Joshua'ya danışması, ona durumu bildirmesi gerekiyordu.

Telefon rehberine bir göz attığı zaman tahmin ettiği gibi Harley Street'te çalışan bir tane Doktor Joshua Radcliffe olduğunu gördü. Joanna bu kadar önemli bir insanla nasıl karşılaşacağını düşünmeye başladı. Ama karnında taşıdığı bebeğin ilk tekmelerini hissettiği an panik içinde telefona koştu.

Telefonu açan sekreteri Joshua'nın telefon görüşmeleri yapmadığını eğer onunla görüşmek istiyorsa randevu alması gerektiğini söyledi.

Joshua'nın muayenehanesine gideceği gün Joanna büyük bir itinayla giyindi. Ve Angela Hailey ile de ilk kez orada karşılaştı. Angela onu bekleme salonuna alıp beklemesini söyledi.

Saat tam on ikide Angela içeri girerek doktorun kendisini görmeye hazır olduğunu bildirdi. Joanna doktorun vizite ücretini öderken fiyatın astronomik olması karşısında çok şaşırıldı.

Joshua geniş masanın gerisindeki deri bir koltukta oturuyordu. Genç kıza oturması için koltuklardan birini gösterirken gözleri kısılmıştı. O anda genç adamın gözleri buzdağları kadar soğuktu.

Şimdi Joshua, onun Kanada'da tanıdığı erkekten çok farklı görünüyordu, sanki onunla hiç tanışmamış gibi hissetti genç kız kendini. Her haliyle başarılı bir iş adamı havası vardı onda.

"Joanna," diyerek genç kıza elini uzattı, ama yüzünde buz gibi ve soğuk bir ifade vardı.

Joanna yutkunduydu. Bir an için buraya neden geldiğini merak etti. Bu adam kendisine yardım etmeye hazır görünmüyordu. "Dr. Radc..."

"Mr." diye düzeltti genç adam ona yumuşak bir sesle. "Son karşılaştığımızda bana Joshua diye hitap ediyordun."

"Joshua," Joanna dudaklarını ıslattı. "Yardıma ihtiyacım var."

Genç adamın yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı ama Joanna onun gerildiğini hissetti. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Onun karnında çocuğunu taşıdığını nasıl söyleyecekti? Ama gerçeği söylemekten başka çaresi yoktu, "Hamileyim," dedi doğrudan.

Genç adamın yüz ifadesi değişmemişti. "Evet?"

Joanna ne yapacağını şaşırılmıştı. Onun susması üzerine Joshua, "Benden nasıl bir yardım bekliyorsun?" diye sordu.

"Ben... sen bir doktorsun."

"Evet?" sesi buz gibiydi.

"Öyleyse ne yapılacağını sen bilir... bilir..."

"Aldır," dedi Joshua soğuk bir tonla. "Buraya bunun için gelmedin mi Joanna? Bir gecelik beraberliğimiz karşılığında benden karnında taşıdığın çocuğu almamı istemiyor musun?"

Genç adamın sözleri kara bir bulut gibi Joanna'yı sarmıştı. Çocuğunu aldırma! Onun düşünmeye bile tahammül edemediği bu olayı, Joshua ne kadar kolay söylemişti.

"Beni nasıl buldun Joanna?"

"Hiç zor olmadı."

"Demek karnında taşıdığın bu istenmedik çocuktan kurtulmak için beni kullanmak istedin? Genç ve sıhhatlisin

öyle değil mi?"

Joanna'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Evet," diyebilirdi sadece.

"Ailende herhangi bir hastalık var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Benim fikirlerime ters düşse bile bu çocuğu almamı mı istiyorsun benden?"

Joanna yutkundü. Neden bu soruları soruyordu sanki? Ne kadar kötü bir durumda olduğunun farkında değil miydi? "Sen bir doktorsun..."

"Yalnızca doktor değilim, aynı zamanda kadın hastalıkları ve doğum uzmanıyım da. Anladığım kadarıyla bu çocuktan kurtulmak istiyorsun."

"Hayır!"

"Ya babası, o da istiyor mu?"

Joanna hayretle ona baktı, "Bilmiyorum..."

"Ona sormayı denedin mi?" dudaklarında küçümseyen bir gülümseme belirmişti. "Yoksa babasının kim olduğunu bilmiyor musun? Tanrım seninle seviştiğim zaman senin böyle bir kadın olup çıkacağını tahmin etmemiştim. Aslında ateşli bir kadın olduğun belliydi. Ayrıldıktan sonra uzunca bir süre seni aklımdan çıkaramadım." Bakışları genç kadının üzerinde dolaştı. "Bu konuyu aile doktoruna açtın mı?"

Joanna genç adamın yüzünde beliren ifadeden, onun gerçeği yavaş yavaş anlamaya başladığını fark etti. Birkaç dakika öncesine kadar Joanan onun bu gerçeği bilmediğini far etmemişti bile. "Evet," dedi Joanna ağır ağır.

"Ben... Sen... Kaç haftalık?"

"Sekiz hafta ve bir gün..." saatine bir göz attıktan sonra da "Ve altı saat," diye ekledi.

Joshua derin bir nefes aldı. "Öyleyse babası benim."

"Evet," diye teyit etti Joanna.

Joshua uykuda gezer gibi yerinden kalktı ve Joanna'nın yanına geldi. Onu ellerinden tutup ayağa kaldırdıktan sonra uzanıp genç kadının karnını yokladı. Joanna zayıf biri olduğundan karnı hemen belli oluyordu. Daha şimdiden göğüsleri de şişmeye başlamıştı.

Joshua şimdi yeni bir hayat taşıyan bu karnı yumuşak bir hareketle okşadı. "Demek karnında benim çocuğumu taşıyorsun?" diye fısıldadı.

Joanna onun bu çocuğu isteyip istemediğini hala anlayamamıştı. Onun kollarından uzaklaşarak, "Şimdi bana yardım edecek misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Joshua aniden. "Ama bu senin istediğin şekilde gerçekleşmeyebilir." Yüzünde neşeli bir ifade belirmişti. "Benim çocuğuma bir zarar vermeyeceksin Joanna. Bu konuda çok kararlıyım."

"Nasıl?" diye sordu genç kadın.

"Seninle evleneceğim."

Joanna hayretle genç adama baktı. "Hayır..."

"Daha çok genç olduğunu ve karnında taşıdığın bu çocuğu doğurmak fikrinden korktuğunu biliyorum. Ama bu çocuğu aldırmanın daha ürkütücü değil mi?"

"Doğru!" yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Çocuk aldırılmaktan çok korkuyorum. Çocuğumu istiyorum Joshua. Onu gerçekten istiyorum. Ama bu korkmamı engellemiyor."

"Artık korkman için hiçbir nende yok. Ben sana yardımcı olacağım. Bundan annenle babana söz ettin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayır." Joshua'nın uzattığı mendille burnunu sildi. "Eğer babam öğrenirse elinde tüfekle seni kovalardı." Gülümsemeye çalıştı.

Ama Joshua'nın yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı. Aniden, "Reşit misin?" diye sordu.

Joanna alt dudağını kemirmeye başladı. "Geçen ay on sekizime bastım." Dedi sonunda, Joshua'nın bakışları alev gibi içini kavurdu.

"Demek Kanada'dayken daha on yedi yaşındaydın?" sesi yumuşak çıkıyordu ama altında tehdit eden bir ton vardı.

"Evet," dedi üzüntüyle.

Joshua sanki kulaklarına inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. "Sen aptal bir çocuksun," diye homurdandı.

"Aptal, aptal... aptal!"

Ve Joanna, Joshua ile evlenmekle gerçekten büyük bir aptallık etmişti. Şu anda elinde hiçbir şeyi yoktu. Çocuğu ölmüş, evliliği ise yıkılmak üzereydi.

bassis

19.10.2006 11:06

Bu kadar kötü bir başlangıcı olmasına rağmen evlilikleri yine de başarısız sayılmazdı. Joanna hala deliller gibi kocasına aşıkı. Joshua ise karısını yatakta hala ilk günkü kadar çekici buluyordu.

Joshua o gün Joanna'yı evine götürüp annesiyle babasına evlenmek istediklerini söylediği zaman her ikisi de şok geçirmişlerdi. Annesi Joanna'nın önce okulu bitirmesi gerektiğini söyleyerek bu evliliğe karşı çıkmak istemişti.

Ama Joshua otuz yaşını geçmiş olduğunu, mesleğinde başarılı bir iş adamı olduğunu ileri sürerek onları ikna etmeye çalışmış, bu da yeterli olmayınca torunlarının babasız büyümesini isteyip istemediklerini sormuştu. Joanna evde kopan fırtınalar sırasında Joshua'nın kendisine destek olmasına her zaman için müteşekkirdi. Ve genç adam onu korumak için her şeyi yapmıştı. En kısa zamanda düğünlerinin yapılmasını sağlamış ve hiç kimsenin Joanna'yı üzmesine izin vermemişti.

Evlenme kararını aldıktan bir hafta sonra düğünleri yapılmıştı.

Balayını Paris'te geçirmişlerdi. Joanna'nın bütün kuruntuları boşa çıkmış ve harika bir balayı yaşamışlardı.

Sevişmeleri her geçen gün biraz daha anlamlı, biraz daha güzel olmaya başlamıştı. Joanna evlilikle birlikte vermesini ve karşılığında almasını öğrenmeye başlamıştı. Ama balayları iki hafta sonra sona ermişti, Joshua daha fazla hastalarından uzak kalamayacağı için yeniden Londra'ya dönmüşlerdi.

Hizmetçilerin yönettiği bir evde yaşamaya alışkın olan Joanna kısa süre içinde Joshua'nın evinin düzenine ayak uydurmuştu. Hizmetçiler onun kadar genç bir hanımdan emir almaktan önceleri pek memnun olmamışlardı.

Ama annesinin kızı olan Joanna, çok kısa süre içinde hizmetçileri nazik ama kararlı bir tavırla idare etmeye başlamıştı.

Joshua ile aralarındaki yaş farkı, Joanna'nın kısa bir süre sonra yaşlılarından uzaklaşmasına neden olmuştu.

Artık eski arkadaşları ona çocuk gibi gelmeye başlamıştı. Ve farkında olmadan kendi arkadaşlarını bırakıp Joshua'nın arkadaşlarını benimsemişti.

Herkesin umduğu gibi evlilikleri korkunç bir hata olmamıştı. Tam tersine, aşk hayatları her geçen gün daha yeni ve değişik boyutlar kazanmaya başlamıştı. Hatta Lindy'nin doğduğu gece bile sevişiyorlardı. Joshua daha sonra karısına takılarak, kızlarının bir ay önce doğmasının başlıca nedeninin yaşadıkları bu hızlı aşk hayatı olduğunu söylemişti.

Joshua, Lindy'nin doğumu sırasında Joanna'nın yanında kalmış ve ona cesaret vermişti. Ve doktor kızlarını Joanna'nın kucağına verdiği zaman her ikisi de mutluluktan havalara uçmuştu.

Lindy'nin doğumundan sonraki birkaç hafta Joanna'nın hayatının en güzel yılları olmuştu. Kanada'daki o şımarık genç kız gitmiş yerine olgun ve akli başında bir kadın, bir anne gelmişti artık. Lindy ile ilgilenmek Joanna'yı mutlu ediyordu.

Hatta birçok anneler için bir dert sayılan gece yarısı mamaları bile Joanna'yı sıkıyordu. Hatta bu saatler onun için daha da özel bir anlam taşımaya başlamıştı. Çünkü o saatlerde Joshua da onlarla birlikte oturuyordu.

Ve kızı meme emerken genç adam da sevgiyle bu mutlu tabloyu izliyordu.

Derken Lindy'nin altı haftalık olduğu gün muayene zamanı gelmişti. Rutin muayene olması gerekirken doktor Lindy'yi gereğinden fazla muayene etmişti. Ama muayenende ayrılırlarken doktor Joanna'ya endişelenecek bir durum olmadığını söylemişti.

Aradan bir hafta geçmeden doktor onları arayarak bebeği yeniden muayene etmek istediğini bildirmişti.

Muayenehaneye giderlerken yol boyunca Joshua içine kapanmıştı. Joanna'nın içini bir şüphe kurdu kemirmeye başlamıştı.

Doktor, Joshua'nın arkadaşıydı. Onlara durumu bütün çıplaklığıyla açıklamıştı ama Joanna onun anlattıklarının tek kelimesini bile anlamamıştı. Ancak Joshua'nın gözlerindeki acı dolu ifadeyi görmüştü.

Kızını kollarının arasında sıkı sıkı tutarak, "Daha açık anlatamaz mısın?" diye sordu doktora. "Bebeğimin nesi var?"

"Joanna..."

"Bana da anlatın." Endişeyle bir doktora bir kocasına baktı. "Sen doktorun söylediklerini anlıyorsun, neden bana da açıklamıyorsun?"

Doktor anlayışlı bir tavırla Joanna'nın kolunu okşadı. "Sizi baş başa bırakayım da rahat rahat konuşun.

Üzgünüm, keşke elimden bir şeyler gelseydi..."

Joanna'nın yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Kızının ciddi bir hastalığı olduğunu anlamıştı artık. "Ölecek mi yoksa?" diye inledi.

Joshua iyice sarardı. "Bilemiyorum."

Joanna kocasını şimdiye kadar hiç böylesine aciz bir halde görmemişti. İsterik bir sesle, "Kızımın nesi var?" diye bağırdı.

"Şu anda kan tablosunda bir bozukluk var. Ne kadar ciddi olduğunu bilemi..."

"Bilin öyleyse!" diye bağırdı Joanna. "testler yaptırın... joshua, bir şeyler yap."

"Patrick hastaneye telefon ediyor."

"Hayır!" kızını sımsıkı göğsüne bastırdı. "Onu benden alamazsınız."

"Joanna..."

"Sana hayır dedim!"

Joshua kolunu karısının omzuna koydu. "Sen de onunla birlikte kalacaksın. Bu kadar düşüncesiz bir insan değilim ben Joanna."

Lindy annesinin kendisini bu kadar çok sıkması üzerine ağlamaya başlamıştı. Joanna gözlerinden yaşlar akarak kızına baktı. Babasının siyah saçlarını, kendisinin mavi gözlerini almış bu minik bebeğin hiçbir şeyi yoktu!

"O kadar da küçük ki," diye inledi. "O kadar küçük ve korunmasız ki..."

Joshua karısının omzunu okşadı. "Biliyorum sevgilim. Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Ama yapılanlar yeterli olmamıştı. Yapılan testler bir işe yaramamıştı. Küçük Lindy ölecekti. Belki bu hafta değil, hatta bu ay ya da yıl ölmeyebilirdi ama eninde sonunda ölecekti, ve bunu önlemenin hiçbir yolu yoktu.

Genelde Lindy'nin diğer çocuklardan hiçbir farkı yoktu. Yedi aylıkken emeklemeye, on bir aylıkken de yürümeye başlamıştı. Ve elinin altında olan her şeyi yere atmaya başlamıştı. Bu birbirinden güzel günlerde, Joanna sevgiyle kızına bakıyor ve onun hiçbir hastalığı olmadığını kendi kendine tekrarlıyordu.

Ama bazı günler Lindy yatağından bile kalkamıyordu. O günlerde rengi kirli sarıya dönüşüyor ve zorlukla nefes alıyordu. İşte kızının böyle olduğu günler Joanna'nın en kötü günleriydi. Ve böyle günlerde kızının bir gün öleceğine bir kez daha inanmaya başlıyordu.

Lindy'nin her şeyiyle bizzat kendisi ilgileniyor, onu yediyor, içiriyor, giydiriyor ve sokağa çıkarıyordu. Kızıyla birlikte olmak için sarf ettiği bu çaba sonucu kocasından uzaklaşmakta olduğunu farkındaydı ama bir türlü bu durumun önüne geçemiyordu.

Joshua birkaç kez onu uyarak, günün her saatini kızına hasrederse sonunda kendisinin de hastalanacağını

söylemişti. Sonunda Joshua haklı çıktı ve Joanna grip olarak bir hafta süreyle yatakta yatmak zorunda kaldı. Bu süre içinde Joshua evde kalarak o sıralarda iki yaşını doldurmuş olan kızına bizzat kendi baktı. İşte bu kısa hafta süresince Joanna kızını yeniden kocasıyla paylaşmayı öğrendi.

Joshua ile ilişkileri hala eskisi kadar ateşliydi ve bazı günler sabahın ilk saatlerine kadar sevişiyorlardı. İşte böyle ateşli bir gecenin sabahında Joanna içinde büyük bir sıkıntıyla uyandı. Lindy'ye bir şey olduğundan emindi. Altıncı hissi onu uyandırmıştı.

Yataktan kalkarak doğru kızının odasına gitti. Lindy yüzü mosmor bir halde yatakta yatıyordu. Canhıraş çığlıkları üzerine Joshua koşarak odaya geldi.

Ondan sonra olanlar bir kabus gibiydi. Sirenini acı acı çalarak onları hastaneye yetiştiren cankurtaran arabası acil serviste telaşa onları karşılayan hemşireler ve ciddi yüzlü doktor... Lindy'yi yaşatmak için artı kbir mucize bile beklenemezdi.

Joanna muayene masasının üzerinde yatan cansız çocuğun Lindy olduğuna bir türlü inanmak istemiyordu.

Onun kızı Lindy şu anda evinde mişil mişil uyuyordu... dudaklarında insanın yağını eriten muzip bir gülümseme ile şimdi evde onları bekliyordu...

Ama Lindy evde değildi. Küçük karyolası boştu, battaniyesi yere düşmüş, her zaman ona sarılarak uyuduğu tavşan biçimindeki yastığı köşeye atılmıştı.

O anda bile Joanna ağlayamamıştı. Daha sonra annesi gözyaşları içinde kendisine sarılınca onun neden ağladığını merak etti.

Hala eskisi gibi olduklarına kendini inandırmış gibiydi ama bu dünya o gece Joshua ile yatağa girdikleri zaman birden yıkıldı. Joshua'nın yanaklarından süzülen yaşları bile fark etmemişti. Tek bildiği kızlarının öldüğünün gecesinde kocasının kendisiyle sevişmek istediğiydi!

İçinde biriken bütün kini bir anda kocasına kusmuş, önce ona vurmaya, yüzünü tırmıklamaya çalışmıştı. Ama Joshua onun ellerini tutunca bu kez de diliyle ona saldırmıştı. Dört yıldan beri içinde biriktirdiği duygularını yüzüne acımasızca vurmuştu. Sonunda Joshua onu susturabilmek için yüzüne bir tokat atmıştı.

İşte o anda yüreğinde duyduğu acı onun gerçekleri kabul etmesini sağlamıştı. Lindy ölmüştü artık... ve kriz halinde ağlamaya başladı.

Joanna bu krizi kolay atlatabileirdi. Joshua onun, bu üzüntülü devrede yalnız kalmak isteyeceğini düşünerek yeniden kendi odasına geçmişti. Joanna yavaş yavaş gerçekleri kabul etmeye başlamıştı ama bu kez de kocasını hayatından silip atmıştı. Evliliklerinin tek nedeni olan Lindy öldükten sonra artık onunla birlikte olmak istemiyordu.

Joanna her yanı tutulmuş bir halde yataktan kalktı ve gerindi. Önünde uzun bir gelecek vardı ve her ne olursa olsun bundan sonraki hayatını tek başına yaşamak istiyordu. Bu gece Joshua ile aralarındaki bir yıldan beri ördükleri nezaket duvarı biraz olsun yıkılır gibi olmuştu, ama Joanna bunun tekrarlanmamasına dikkat edecekti.

Ertesi sabah başucundaki komodinin üzerine kona kahvaltı tepsinin sesiyle gözlerini açtı. Başını kaldırıp bakınca, tepsiyi her zamanki gibi hizmetçisinin değil de Joshua'nın getirmiş olduğunu gördü. Joshua kliniğe gitmek üzere hazırlanmıştı.

"Geç kaldın," dedi genç adam. "Saat neredeyse dokuz."

Joanna doğruldu. Tepsinin içinde duran zarfı ağır ağır açtı. "Ben de bu sabah oturup konuşacağımızı sanıyordum," dedi.

"Yarına kadar beklemek zorunda. İlk randevum saat dokuzda."

"Belki de randevun falan yoktur. Beklide metresinle buluşmaya gidiyorsundur. Birkaç saat sensiz yapamaz mı acaba?"

Joshua'nın yüzü birden kararmıştı. "Böyle kışkanç eş pozlarını takınmaya hakkın var mı senin?" diye sertçe sordu.

Bu iğneleyici konuşma karşısında Joanna bir an için nefesini tuttu. "Yaptıklarını Londra'ya duyurmak hoşuna mı gidiyor senin?" diye tısladı.

"Londra benim yaptıklarımla ilgilenmiyor," dedi Joshua soğukça. "Hem geçici maceralar kimsenin ilgisini çekmiyor artık. Belki ayrı yatak odalarında yattığımızı duysalar bu daha çok ilgilerini çekerd. Bizimki gibi kaç evlilik vardır dersin Joanna? Pek fazla olduğunu sanmıyorum."

"Bu konuda sen benden daha bilgilisin Joshua. Hastaların sana özel hayatlarından söz etmezler mi?" diye sordu Joanna.

"Bu pek sık olmaz," dedi Joshua sertçe. "Ayrıca, bugüne kadar yirmi üç yaşında olup da kocasıyla aynı yatağı paylaşmayan bir kadın görmedim hiç."

Joanna sinirli sinirli pikesini çekti. "Ben de bu nedenle seninle konuşmak istiyordum zaten. Ben..."

"Bu tür konuşmalar için zamanım yok Joanna." Sabırsız bir hareketle bileğindeki saate bir göz attı. "Bu gece konuşuruz."

"Ne zaman? Mrs Barnaby yemek servisini yaparken mi yoksa saat onbirde klinikten geri döndüğün zaman mı?" Joshua'nın dudakları kısıldı. "Bu akşam kliniğe gitmeyeceğim ayrıca yemeği de evde yemeyeceğiz. Bu gece Patricklere davetli olduğumuzu unuttun mu yoksa?"

Joanna bu gece yemeğe davetli olduklarını gerçekten unutmuştu. Patrickler yani patrick ve eşi Tina, onları nen yakın dostlarıydı. Lindy'yi dünyaya getiren ve onun hastalığını ilk teşhis eden doktordu Patrick. Lindy'nin doğumundan sonra arkadaş olmuşlar ve bu zamanla yakın bir dostluğa dönüşmüştü. Tina ise Joanna'nın kafa dengi bir insandı.

Ama Joanna bu gece kocasıyla birlikte bu yemeğe gitmektense onunla evde oturup evliliklerinin son durumunu gözden geçirmeyi tercih ederdi.

Onun yüzündeki isteksizliği fark etmiş olan Joshua, "Gitmemiz gerekiyor," dedi. "Daha dün Patrick ile

konuştum ve senin Tina'yı görmeye can attığını söyledim ona. Patrick epey uzun bir zamandan beri onlara uğramadığını söyledi bana."

Joanna omuzlarını silkti. "Zamanım olmadı."

"İnsan arkadaşları için ne olursa olsun zaman bulmalıdır," dedi Joshua.

Kocasının sesindeki azarlayıcı ton karşısında Joanna hafifçe kızardı. "Senin ayırdığın gibi mi?" diye parladı birden.

Joshua "pes" der gibilerinden içini çekti. "Gitmeliyim Joanna. Dışarı çıkmadan önce kahvaltı yapmayı ihmal etme."

Joanna'nın gözünde şimşekler çakıyordu. "Evliliğimiz sırasında ben de büyüdüm Joshua. Keşke bunun farkına varabilseydin. Herkes farkında."

Joshua'nın gözleri ince birer çizgi halini almıştı. "Ne demek istedin şimdi?"

"Artık olgun bir kadın olduğumu söylemek istedim o kadar. Senin peşinde koşan o genç kız çoktan büyüdü."

"Demek beni bu kadar çok beğeniyordun?"

"Kendine haksızlık etme Joshua. Annem bile senin yakışıklılığından etkilenmişti."

"Ama daha sonra fikrini değiştirdi."

"Herhalde seni damat olarak gözünün önüne getiremediği için öyle oldu," dedi Joanna düşünceli bir tavırla.

"Tıpkı seni bir yazar olarak gözünün önüne getiremediği gibi," dedi Joshua da.

"Bir kitabım yayınlanacak diye beni yazar yapıp çıktınız," dedi Joanna.

"Ama annen bana bir dizi halinde yazmayı sürdüreceğini söyledi."

Joanna başını salladı. "Bunu becerebileceğimden emin değilim."

"Neden? Lindy'e anlatacak bir dolu masal bulurdun..." karısının birden sarardığını far ederek sustu. "Üzgünüm," dedi birden. "Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra ondan rahatça söz edebileceğimizi sanmıştım... her neyse. Her zamanki gibi saat yedide evde olurum."

Joanna onu geri çağırarak Lindy'den söz etmesinin rahatsız temediğini söylemek istedi. Ama Joshua çoktan çıkmıştı.

Uzun bir zamandan beri ilk kez Joshua kızlarından söz etmişti. Aslına bakılırsa Lindy öldüğünden bu yana ancak şu son iki gündür oturup konuşmuşlardı.

Evlilikleri hakkında bu akşam yemekten geldikten sonra konuşacaklardı demek. Ama Joanna bu konuşmayı daha fazla ertelemek istemiyordu. Bu şekilde yaşamaya daha fazla tahammül edemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Billy Bokser yayın hayatına attığı ilk adımla birlikte bağımsızlığına da kavuşmuş oluyordu. Artık Joshua'ya ihtiyacı olmayacaktı. Şımarıklığının bedelini beş yıl önce yaptığı hatayla ödemişti ve kendisini sevmeyen bir erkeği kendisiyle evlenmeye zorlamıştı. Kızının ölümüyle birlikte Joshua'ya olan sevgisi de ölmüştü sanki.

Bu gece katıldıkları yemekli toplantı Joshua ile evlendikten katıldığı toplantılardan hiç de farklı bir olay değildi. İlk yılları geldi aklına. O zamanlar Joshua'nın arkadaşlarıyla arasındaki yaş farkı ayrıca da hamile olması genç kadının bu tür toplantılarda bir köşeye çekilmesine neden olmuştu. Ama aradan yıllar geçtikçe Joshua'nın arkadaşları onu kendi aralarına almaya başlamışlardı.

Tina Mayor en yakın dostlarından biriydi. Genellikle onunla birlikte alışverişe çıkarlar Lindy ve Tina'nın ikiz oğlanlarının oynayabilmesi için sık sık birbirlerinin evine giderlerdi. Ama Joshua'nın da dün gece dikkatini çektiği gibi son bir yıldan beri ne Tina ile fazla görüşmüş ne de bu tür toplantılara eskisi kadar sık katılmıştı.

Tina o gece her zamanki gibi güzeldi. Patrick ile iyi bir evliliği vardı. Joanna'nın arkadaşına eskisi kadar sık uğramamasının bir nedeni de, kendi evliliğinin kötüye gittiği böyle bir devrede, onların her gün biraz daha oturan evliliklerine tahammül edememesiydi.

İşin başından evlenmemeliydiler. Kendisi bunun farkında olduğundan emindi. Neyseki Lindy'nin ölümünden sonra başka çocuk yapmamışlardı.

Aslında Joshua başka çocuk istemişti. Bundan sonraki çocuklarının sağlıklı olacağını söylemesine rağmen Joanna bir türlü bu fikre kendisini alıstıramamıştı. Lindy ölmüştü ya, bundan sonrakilerin de ölmeyeceği ne malumdu? Ama hem Joshua, hem Patrick hem de diğer doktorlar, Lindy'nin hastalığının irsi olmadığını, bundan sonra doğacak çocuklarının yaşama ihtimalinin yüzde doksan dokuz olduğunu söylemişlerdi. Ama Joanna başka çocuk doğurmamakta inat etmişti. Şimdi de böyle düşündüğü için memnundu...

Tina onları kapıda karşıladı. "Harika görünüyorsunuz," diyerek Joanna'nın koluna girdi ve Joshua'yı holde Patrick'le baş başa bırakarak, genç kadını oturma odasındaki guruba doğru götürdü.

"Sanki bütün gün konuşmaları yetmezmiş gibi burada da birbirlerini buldular," dedi Tina.

Joanna şaşırılmıştı. Joshua'nın bugün Patrick'le olduğundan haberi bile yoktu.

"Sizin için bir parti vermeme izin verirseniz değil mi?"

Joanna gözlerini kırıştırarak Tina'ya baktı. "Anlayamadım?"

"Senle Joshua için bir parti vereceğim."

"Ne güzel," dedi Joanna ama içinden Tina'nın neden böyle bir parti vermek ihtiyacını duyduğunu düşünüyordu.

"Kesin ayrılış tarihinizi biliyor musun?"

"Şey... " Joanna bir türlü arkadaşının neden söz ettiğini anlayamamıştı.

"Herhalde bazı ayrıntıları daha halledemediniz," diye konuşmasını sürdürdü Tina. "Ama ne kadar heyecanlı bir durum değil mi?"

"Şey... Evet..."

"Daha önce hiç Amerika'da bulundun mu? Oh, bulundun tabii," diyerek Tina kendi sorusunun cevabını yine kendi verdi. "Joshua ile evlenmeden önce birkaç hafta Florida'da kaldığını anlatmıştın bana. Bir yıl süreyle Amerika'yı adım adım dolaşmak. Hem de en iyi yerlerinde kalmak! Aman Tanrım, ne kadar heyecanlı!"

Joanna yavaş yavaş Tina'nın neden söz ettiğini anlamaya başlamıştı. Bundan birkaç ay önce Joshua ona, kendisini teklif edilen bir Amerika turundan söz etmişti. Belirli bazı hastaneleri teker teker dolaşarak orada

ders verecekti. Ama bu konuyu oturup uzun boylu konuşmamışlardı bile. Joshua mektubu bir kenara bırakmıştı. Yoksa kocası onun fikrini almadan bir karar mı vermişti? Joshua'nın böyle bir kabalık yapabileceğine inanamıyordu.

Yanında duran elli yaşlarındaki doktorla hararetli hararetli bir şeyler konuşuyordu Joshua. Joanna kocasını inceledi. Kanada'da atanıldığı erkeğe hiç benzemiyordu artık. Kararları veriyor, sonra da Joanna'nın bunlara itirazsız uymasını istiyordu. Joanna bundan sonra onun verdiği kararlara uymayacaktı, Amerika'ya falan gitmiyordu!

"İzninle Tina, yemeğe oturmadan önce Joshua ile biraz konuşmama gerekiyor," diyerek Tina'nın yanından ayrıldı ve kocasının yanına giderek onun koluna girdi. Kocasının yanındaki elli yaşlarındaki doktora gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim Simon. Daphne nerelerde? Onu göremedim."

"Birkaç gün annesinin yanında kalacak." Simon omuzlarını silkti. "Ben de onunla birlikte gitmek isterdim ama biz doktorların başının ne kadar kalabalık olduğunu bilirsin."

"Haklısın," dedi Joanna.

"Ama sen şanslısın. Tam bir yıl boyunca bol bol birlikte olacaksınız. Artık bu sizin ikinci balayınız olur," dedi Simon gözlerinde muzip bir pırıltıyla. "Amerika büyüleyici bir ülkedir."

"Öyleymiş diyorlar," dedi Joanna.

Simon yanlarından ayrıldıktan sonra Joanna dudaklarından eksik etmemeye çalıştığı donuk bir gülümsemeyle başını kaldırıp kocasına baktı. "Bunu bana ne zaman açıklayacaktın?"

Joshua ne deme istediğini hemen anlamıştı. Sakin sakin omuzlarını silkti. "Bu gece konuşmayı düşünüyordum," dedi dalgın bir tavırla. "Sana daha önce de söyleyebilirdim ama haberin bu kadar çabuk yayılacağını ummamıştım."

"Sanmadın demek? Joshua Radcliffe bir yıl sürecek bi Amerika turuna çıkıyor ve kimse bununla ilgilenmiyor... çok garip bir insansın sen Joshua."

"Eğer bir tartışma zemini arıyorsan eve kadar sabret," dedi Joshua sertçe.

Joanna hayretle kocasına baktı. Tartışma mı? Aylardan beri bırakalım tartışmayı, birbirleriyle medeni birkaç laf bile etmemişlerdi. "Seninle tartışmak istemiyorum Joshua," dedi sakinçe. "Tartışacak bir şey yok ortada. Seninle birlikte Amerika'ya gitmeye de niyetim yok!"

Genç adamın yüzünde buz gibi bir öfke vardı. "Her zamanki gibi kendi başına karara vardın."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Joanna.

Joshua sabırsızlıkla çevresine bakındı, "Bu konuyu seninle burada tartışmaya hiç niyetim yok."

"Ama..."

"Şimdi olmaz Joanna!"

Joanna birden sustu. Joshua ona şimdiye kadar hiç bağırılmamıştı, hatta sesini bile yükseltmemişti... Onun sert bir bakışı genç kadını susturmaya yetmişti hep. Ama birkaç saniye önce Joshua sesini epey yükseltmişti. Bu onun ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu. Joshua her zaman kendisini ve başkalarını kontrol etmesini çok iyi bilen bir insandı ama şu anda bu yeteneğini kaybetmiş gibi bir hali vardı.

Gecenin geri kalan bölümü Joanna için tam bir işkence oldu. Joshua neye karar vermişti acaba? Anladığı kadarıyla gitme niyetindeydi. "Patrick, Joshua'nın burada olmadığı süre içinde kliniğe bakacağı için çok sevinçli," dedi Tina yemeklerini yerlerken. "Bu onun için büyük bir şeref. Joshua gibi birinin yerine bakabilmek her yiğidin harcı değildir."

Joanna arkadaşına gülümsedi. "Patrick'in çok başarılı bir doktor olduğundan eminim. Kuşkusuz bu işin de üstesinden gelecektir."

Tina düşünceliydi. "Bu yolculuğa çıkacağın için hiç de heyecanlı görünmüyorsun."

"Simon bunun ikimiz için ikinci bir balayı olacağını söyledi," dedi Joanna kuru bir sesle.

"Ama üçünüz birlikte çıkıyorsunuz."

Üçü birlikte mi? Yoksa Joshua metresi Angela Hailey'ide beraberinde mi götürüyordu? Bunu nasıl yapardı? Bu şartlar altında Joanna bu yolculuğa asla çıkmayacaktı, kararı kesindi!

Eve döner dönmez hemen oturma odasına geçti ve Joshua'nın içeri girmesini büyük bir sabırsızlıkla beklemeye başladı. Joshua içeri girince hemen içkilerin bulunduğu tekerlekli masaya doğru yürüdü ve kendine bir bardak viski doldurdu. Sonra karısına dönüp, "Sana da bir içki koyayım mı?" diye sordu.

"Hayır istemem."

Joanna bu kadar sabırsızlanmasına karşılık Joshua işi ağırdan alıyordu. Ceketini çıkarıp bir koltuğun üzerine attı, kravatını gevşetti ve bir koltuğa oturup içkisinden bir yudum aldı. "Şimdi konuşabiliriz," dedi sonunda.

"Teşekkürler," dedi Joanna iğneleyici bir tonla, "Anlatmanı bekliyorum."

Joshua derin derin iç çekti. "Bu yolculuk işini başkalarından duymanı istemezdim," dedi yumuşak bir sesle, "Sana açıklayacaktım..."

"Açıklamak mı? Bense bir karı kocanın oturup gelecekleriyle ilgili bir konuyu birlikte tartışacaklarını sanırdım."

"Sen kararını bildirdin."

Joanna kaşlarını çatı, "Öyle mi yaptım?"

"Benimle birlikte gelmeyeceğini söylemedin mi?"

Joanna yutkundü. Kocası, bu kararını hemen kabul etmişti demek. Joshua ayağa kalktı. "Zaten ben de gelmeni düşünmemiştim."

Joanna hayretle kocasına baktı, "Düşün... Düşünmemiş miydin?"

"Hayır. Lindy öldükten sonraki bir yıl içerisinde evliliğimiz şekil değiştirdi... Senin zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ve sana bu zamanı tanıdım ama bu süre içerisinde... Birbirimizden iyice koştuk."

Joanna kuruyan dudaklarını ıslattı. Konuşmaları hiç de umduğu şekilde olmuyordu. Sanki Joshua onu terk

ediyormuş gibi bir hava içindeydi!

"Amerika turu vardı ortada... Ben de bir süre için birbirimizden ayrı kalmamızın ikimiz için de iyi olacağını düşündüm."

"Bu son yıl..."

"Birlikte yaşamaya devam ettik," dedi Joshua ciddi bir tavırla. "Ama bir kabus gibi oldu." Derin derin içini çekti. "Ayrı odalarda yatıp da aynı evi paylaşmak çok zor bir olay."

"Haklısın," dedi Joanna boğuk bir sesle. "Demek ayrılmaya karar verdin"

Joshua uzun uzun ona baktı. "Senin de istediğin bu değil miydi?"

"Evet."

"Ben de seninle aynı fikirdeyim."

Her şey umduğundan kolay oluyordu. Aralarına bu şekilde soğukluk girdikten sonra bile Joshua'nın boşanmak istemeyeceğini düşünmüştü. Şimdi kendini daha rahat hissediyordu.

Joshua cümlesini, "Böylece birbirimize karşı olan duygularımızı daha iyi anlamış oluruz." Diye tamamladı.

Joanna boş gözlerle kocasına baktı. Yine her zamanki gibi kendi düşüncelerine dalıp gitmiş, onun söylediklerini dinlememişti.

"Beni dinlesen iyi edersin," dedi Joshua sabırsızlıkla. "Sana bir yıl süreyle ayrı yaşamamızı öneriyorum. Bu süre boyunca birbirimizle hiçbir şekilde temas kurmayacağız. Sürenin sonunda be Amerika'dan dönmüş olacağım. O zaman oturur bu konuyu yeniden konuşuruz."

"Ama ben... boşanacağımızı sanmıştım."

"Hayır."

"Neden?" diye sordu Joanna.

"Çünkü bu çok kolay olurdu da ondan."

"Ama Lindy'nin dışında bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok."

"Bir yıl nedir ki Joanna?"

"Ama ben bu evliliğe beş yılımı verdim." Joanna'nın gözleri dolu doluydu.

"Bir yıl daha sabret. O zaman ancak yirmi dört yaşında olacaksın. Bir yıl daha Joanna."

"Hayır!"

"Lütfen Joanna."

Joanna yutkundu. Joshua hayatında ilk kez yalvarıyordu. "Ama hiçbir şey değişmeyecek ki Joshua."

"Değişeceğini umuyorum."

"Ama durum değişmeyecek. Senin Angela ile birlikte gittiğini biliyorum. Burada oturup kocam metresiyle gönül eğlendirirken be sana sadık bir eş rolünü mü oynayacağım?"

"Hayır, bu arada senin de kendine bir sevgili bulmanı öneririm," dedi Genç adam sertçe.

"Ne?"

"Tümüyle birbirimizden uzak yaşayacağız Joanna. Herkes kendi hayatını yaşayacak, kendine göre arkadaş edinecek. Sen ve ben, dilediğimiz gibi yaşamakta serbestiz. İstedikince yatıp kalkabilir, dilediğin gibi gezip tozabilirsin. Bu bir yıl boyunca."

bassis

20.10.2006 12:08

Joanna hayretle kocasına bakıyordu. Onun böyle bir şey düşünebileceğini aklının köşesinden bile geçmemişti. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Eee?" diye sordu Joshua sertçe.

"Boşansak daha iyi olur gibime geliyor."

"Hayır," dedi Joshua sert sert. "Beni ikimiz için de bir şans tanımak istiyorum."

"Bu kaçınıcı olacak?"

Joshua'nın dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Kendimize bu hakkı tanımak zorundayız Joanna."

"Ama bunun bizi nereye götüreceğini anlayamadım," dedi Joanna.

"Konu şu: Biz evliyiz. Beş yıl önce rahibin karşısında ettiğim yeminler benim için hala önemli. Eğer bir yıl süreyle ayrı yaşadıktan sonra kendine yeni bir hayat kurmuş olursan... ve bana ihtiyaç duymadığını hissedersen, o zaman seni boşarım."

"Ya bu bir yılı kabul etmek istemezsem?"

"O zaman benden boşanmak için iki yıl süreyle beklemen gerekecek, çünkü şu anda senden boşanmayı kabul etmeye hiç niyetim yok."

Onun yüzündeki kararlı ifadeyi gören Joanna ne yapacağını şaşırmişti. Bu adama iki yıl nasıl katlanırdı? Hayır, kesinlikle dayanamazdı buna!

"Nasıl bir program yaptın Joshua?"

"Sana durumu açıkladığım zaman bana hak vereceğini biliyorum," dedi genç adam. Kendisine yeniden bir bardak viski koydu. "İçmek istemediğinden emin misin?"

"Viski," dedi Joanna. "Sek olsun."

Joshua onun sek istediğini duymamazlıktan gelerek, bardağına bolca buz ve soda koydu. Bardağı Joanna'nın eline verdikten sonra genç kadının tam karşısındaki koltuğa oturdu.

"Senin bu evde kalmanı öneriyorum..."

Joanna anında "Hayır," diye karşılık verdi.

Joshua yorgun görünüyordu, "Neden?"

"Biraz önce herkesin kendi hayatını yaşayacağını söyleyen sendin. Tanıştığım erkekleri buraya getirmemi

beklemiyorsun herhalde.”

Joshua ağır ağır başını salladı. “Anladım.”

Nasıl böyle iki yabancı gibi konuşabiliyorlardı? “Joshua...”

“Hamstead’de çok güzel daireler var, ben gitmeden önce istersen birlikte gidip birkaç tanesini gezebiliriz, ne dersin?”

“Ben tek başıma gidebilirim,” dedi Joanna kararlı bir tavırla. “Kendi kalacağım daireyi kendim seçmek isterim. Hem Hamstead an... aileme çok yakın,” dedi hafifçe kızarak.

“Pekala.”

Joanna hayretle kocasına baktı. Onun bunu hiç itirazsız kabul etmesine inanamıyordu, çünkü bugüne kadar bu evde bütün kararları Joshua almıştı hem de kendisine danışmaya bile gerek görmeksizin. Birden heyecanlanmaya başladı.

“Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu kocasına.

Joshua’nın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Benden kurtulmak için acele ediyorsun bakıyorum.”

Joanna umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. “Ben de senin bir an önce gitmek istediğini sanıyordum, Angela’nın... sabırsızlandığından eminim.”

“Angela sekreterim olarak bana eşlik edecek,” dedi Joshua gergin bir tavırla.

“Bu orjinal bir buluş değil.”

Joshua’nın dudakları kısılmıştı. Joshua ile alay etmek pek az insanın harcıydı ve şu anda Joanna’nın konuşmasından hiç mi hiç haz etmediği yüzünden açıkça belli oluyordu.

“Resmi sanı bu olacak,” dedi ciddi ciddi.

Joanna kaşlarını kaldırdı, “Ya resmi olmayanı?”

“Joanna...”

“Onunla bir maceran olduğunu inkar etmeye kalkmadın Joshua. Bu ne zamandan beri sürüyor?” diye sordu genç kadın küçümseyen bir tavırla.

“Bunu neden sana...”

“Açıklayacaksın değil mi?” diye imalı bir tavırla cümlesini tamamladı Joanna. “Hep eşlerin bunu en son öğrenen olduğu söylenmez mi? Ben sadece, ne zamandan kocamla sekreteri hakkında dedikodu yaptıklarını öğrenmek istedim.”

“Ben arkamdan böyle bir dedikodu yapıldığının farkında bile değilim.”

“Nasıl olabilirsin ki? Senin arkandan dedikodu yapıyorlar, bu konuyu senle tartışmıyorlar ki. Angela ile ne kadar süreden beri buluşuyorsunuz?”

Joshua tereddüt ediyordu, sonunda omuzlarını silkti. “Angela ile altı ay boyunca yattım,” dedi dalgın dalgın. Joanna neden bu kadar şaşırıldığını anlayamıyordu, Joshua’nın ateşli bir erkek olduğunu biliyordu ve Lindy’nin ölümüne kadar son derece dolu bir aşk hayatları olmuştu. Ama kocasına yatak odasının kapısını kapayalı neredeyse bir yıl oluyordu. Demek ki Joshua ona ancak altı ay boyunca sadık kalabilmişti.

“Bu demektir ki beş aydan beri bu dedikodular ortada dolaşıyor,” dedi Joanna sertçe.

“Çok dikkatli...”

“Önemli değil, sonunda biri öğreniyor işte.”

“Belki. Şimdi senin sorduğun soruya dönelim. Altı hafta sonra yola çıkıyorum. Bana bu süre içinde tahammül edebilecek misin?” diye acımasızca alay etti karısıyla.

“Sanırım.” Sesi buz gibiydi. “Ama sana önerim, benim seninle birlikte gelmeyeceğimi son ana kadar kimseye açmayalım.”

“Neden?” kısıklı gözlerinin ardından dikkatle karısına bakıyordu.

Joanna içini çekti. “Annemin çekeceği nutuklara hazırlıklı değilim. Altı hafta boyunca annemin nasihatlerini dinlemek istemiyorum.”

“Haklısın, ben de tahammül edemem. Pekala, Joanna, şimdilik bu ayrı yaşama kararı ikimizin arasında kalacak.” Ayağa kalktı. “Ama ben ayrılmadan önce ailenin durumu bilmesini istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü onların bu kararı birlikte verdiğimizizi bilmelerini isterim. Annen sana karşı anlayışlı bir kadın değildir.”

“Demek bunu fark edebildin!”

“Böyle davranma Joanna,” dedi Joshua sertçe. “Kimsenin ikimizden birinde kabahat bulmasını istemiyorum. İkimizin de bu süreye ihtiyacı var. Vereceğimiz kararın sağlıklı olabilmesi için ikimizin de rahat olması gerekir. Ailenin bunu iyice anlamasını istiyorum.”

Joanna kocasının bunu kendi iyiliği için yaptığını biliyor ve ona minnet duyuyordu. Gerçekten durum aydınlığa kavuşturulmazsa annesi başının etini yer, onun hayatını cehenneme çevirirdi.

Tam da Joshua’nın umduğu gibi annesi Joshua’nın tek başına Amerika’ya gideceğini duyunca kıyametleri kopardı. Karar verdikleri gibi, Joshua’nın Amerika’ya uçmasından bir hafta önceki Pazar günü her zamanki gibi ailesiyle birlikte yeme yemeye gitmişlerdi ve Joshua bu fırsattan yararlanarak durumu onlara açıklamıştı. Ama sonunda Joshua’nın ikna edici konuşmaları annesini sakinleştirdi. Bu karara karı koca birlikte vardıklarına inandı.

Ama ertesi gün Joanna annesiyle birlikte yemek yemek için restoranda buluştuğu zaman durum daha farklı oldu.

“Sen deli misin Joanna?” diye sordu annesi ateşli bir tavırla. “Joshua gibi bir adamdan bir yıl süreyle ayrı yaşamaya kalkarsan bu evliliğinizin sonu olur.”

“Biz böyle karar verdik anne.”

“Eğer isteseydin onu caydırabilirdin,” diye ısrar etti annesi.

"Bekliden istemedim anne."

"Şu yazdığın kitap yüzünden, değil mi? Joshua da bu konuda seni destekliyor biliyorum ama onunla birlikte gitseydin de yazabilirdin."

Joanna bu süre içinde James Colnbrook ile birkaç kere daha görüşmüş ve sonunda Billy Bokser'ı bir dizi halinde hazırlamaya razı olmuştu. Geçen hafta kontrat imzalamıştı. Her şey yolunda gidiyor gibiydi artık.

"Joshua onunla birlikte gitmemi istemiyor anne. Bunu bana öneren kendisiydi."

"Angela Hailey ile birlikte gidiyor ama."

"Arada fark var anne. Angela'nın onunla birlikte gelmesini kendi istiyor."

"Bu durumu bu kadar sakın karşılamanı bir türlü anlayamıyorum Joanna," dedi annesi hayretle. "Bence sen büyük bir hata yapıyorsun."

"Bu benim sorunum."

"Aptallık etme Joanna! Hele şu ayrı daireye taşınman..."

"O benim bileceğim bir iş," diyerek annesinin sözünü kesti. "Hem Joshua da daireyi gördü ve beğendi."

Gerçekten de Joshua bu konuda hiç itiraz etmemişti.

Annesi içini çekti. "İkiniz de çok garip davranıyorsunuz," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Bence yaptıklarımızın gayet mantıklı olduğunu düşünüyordum. Hem böyle geçici bir süre ayrılığı deneyen ilk çift biz değiliz anne."

"Eğer Lindy sağ olsaydı böyle bir şeye gerek bile duymazdınız."

Joanna birden sarardı. "Anne Lindy öldü artık. Joshua ile ben de kendi başımıza karar verecek yaştaız."

"Ama..."

"Artık bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum anne."

Annesi öfkelenmişti. Ama kızının yüzündeki kararlı ifade karşısında susmak zorunda kalmıştı.

Joanna, Dan Cameron ile o haftanın ortalarında tanıştı. Kızıl saçlı, çilli, tipik bir İskoçyalıydı. James Colnbrook ne kadar ciddi bir iş adamıysa Dan de tam tersine o kadar canlı ve neşeli bir insandı. Joanna merakla Dan'ın çalışma odasını gözden geçirdi.

"Kitabını okudum," dedi Joanna'nın peşinde dolaşmakta olan genç adam.

Dan otuz yaşın biraz üstündeydi. Onu dikkatle inceleyen Joanna, Dan'ın kocasının tam tersi biri olduğuna karar verdi. Genç adamın yüzünde neşeli insanlara has çizgiler vardı, halbuki Joshua'nın son zamanlarda yüz çizgileri gittikçe daha sertleşmeye başlamıştı. Joshua ne kadar tertipli ve düzenliyse Dan de o kadar dağınıktı. Zaten genç adamın çalışma odasına bakmak bunu kanıtlamaya yetiyordu. Joshua ne kadar ciddi giyinirse, Dan de tam tersine o kadar rahat kıyafetleri tercih ediyordu.

Joanna Dan'ı görür görmez sevmişti. Utangaç bir ifadeyle genç adama dönerek, "demek okudun?" diye sordu.

"Ben... ne düşünüyorsun? Neyse boşver, bunu sormak sana haksızlık olur."

"Ama kitabını çok beğendim," dedi Dan gülümseyerek. "Billy bana küçüklüğümde mahallemizde dolaşan bir köpeği hatırlattı."

"Benim de! Yani... bir zamanlar benim köpeğimdi. Ben küçükken babam bana almıştı."

"Tahmin etmiştim zaten. Sende onun bir fotoğrafı var mı?" diye sordu Dan.

Joanna kaşlarını çattı. "Neden?"

"Resimlerini yapacağıma göre, nasıl bir köpek olduğunu bilmek isterim."

Joshua onun bu yayıneviyle yaptığı kontratla yakından ilgilenmiş ve kontratı avukatına göstermişti. Avukat resimlendirme konusunda bazı değişik maddelerin konmasını önermişti. Joanna kocasının bu işi almasını önlemek istediğini düşünmeye başlamıştı. Ama düşüncelerinin tam tersine James Colnbrook bu değişiklikleri hiç itirazsız kabul etmişti.

Onun hala düşünceli olduğunu far eden Dan, "Billy için uygun bir kişilik yaratmam birkaç günümü alacak. Eğer köpeğin orijinal resmini görürsem daha rahat çalışabilirim," diye açıkladı. "Daha sonra bunları sana da göstereceğim. Sen hangisini beğenirsen kitabına onlar geçer."

"Çok iyi fikir," Joanna çantasını açara, "Bende tek bu fotoğrafı var, onun için lütfen bunu kaybetme."

Dan fotoğrafı almak için elini uzattı. Yüzünde dostça bir ifade vardı. "Bu fotoğrafı hayatım pahasına koruyacağıma söz veririm."

"İşte," diyerek Joanna fotoğrafı Dan'e uzattı ama fotoğraf elinden kayıp yere düştü. İkisi de aynı anda yere düşen fotoğrafı almak için eğilince kafaları tokuştu. Dan başını ovuşturarak Joanna'ya baktı. "Yıldızların çıktığını bilmiyordum," dedi gülümseyerek.

Joanna bir kahkaha attı. O da başını ovuşturuyordu. Dan'ın gözlerindeki gülümseme birden kaybolmuştu.

"Güldüğün zaman ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" dedi Joanna'ya.

Joanna ciddileşmişti. "Teşekkür ederim," dedi kısaca. Bu sırada elinde duran diğer fotoğraflar da yere düşmüştü. Bu kez dikkatli bir biçimde ikisi de yere eğilip dağılan fotoğrafları toplamaya başladılar. Dan eline geçen her fotoğrafa şöyle bir göz atıyordu.

Joanna öfkeyle ona bakarak, "Bunlar özeldir," dedi.

Dan onun bu kadar öfkelenmesine bir anlam verememişti. "Ben sadece göz atıyordum..."

"Göz atma!" diye tersledi Joanna onu. Ve genç adamın elindeki fotoğrafları hissimla çekip aldı. Ama yerde bir tane kalmıştı. Dan genç kadının onu almasına fırsat vermeden uzanıp eline aldı ve baktı, "Çok güzel," diye mırıldandı. "Tıpkı sana benziyor... Hey!" Joanna uzanıp elinden fotoğrafı kapmıştı. "Ben sadece..."

"Kızımdı... Lindy." Joanna ayağa kalktı.

"James bana evli olduğunu söylemişti." Dedi Dan "Ama bana çocuktan söz etmedi."

"Artık yok da ondan. Yarından sonra kocam da olmayacak."

Dan hayretle ona bakıyordu. "Kocanı terk mi ediyorsun?" diye yavaşça sordu.

Joanna acı bir kahkaha attı. "O beni terk ediyor," diye düzeltti. "Özür dilerim." Alnına düşen sarı buklelerini

eliyle geriye taradı. "Seni dertlerimle sıkıyaya hakkım yok, daha yeni tanıştık."

"bazen bir an önce konuşmak daha iyi olur" dedi Dan yumuşak bir sesle.

Joanna başını iki yana salladı. "Benim için durum öyle değil ama bir gün sana her şeyi anlattırım."

Gülümsemeye çalıştı. "Daha seni yeterince tanımıyorum."

"Zamanla tanıyacaksin," dedi Dan kendinden emin bir tavırla. "Senin Billy dizin Paddington Bear kadar ünlü olacak bir gün."

"Demek bu kadar eminsin?" diye takıldı Joanna ona. Ciddiyetini bozduğu için kendi kendine kızılıyordu.

"Çünkü resimlendirmesini ben yapacağım," dedi Dan kuru bir sesle. "Birlikte çok çalışacağız Joanna Radcliffe."

"Gelecek hafta görüşmek üzere... Dan Cameron."

Resimlendirmeyi Joanna'nın da izleyebilmesi için her hafta buluşmaya karar vermişlerdi. Dam kitabın çok güzel olacağını söylemişti. Garipti ama Joanna ona inanıyordu.

Dana şimdiye kadar rastladığı erkeklerle hiç benzemiyordu. Joshua'nın erkek arkadaşlarının hepsi de ciddi insanlardı, Joanna'nın ise eskiden kalma hiçbir erkek arkadaşı yoktu. Ve Joshua ona "Kendine bir erkek arkadaş bul" demişti. Hiç erkek tanımıyordu ki, onun söylediğini nasıl yerine getireceki? Dan' bakarken gözleri birden irileşti.

Tam o sırada Dan de başını kaldırıp ona bakmıştı. "Bana nerede öyle bakıyorsun?"

Joanna birden kızardı. "Şey... Ben... Şey... Üzerindeki gömleği çok beğendim."

Dan sırttı. "Ben bir seks aracıyım," diye gömleğin üzerindeki yazıyı okudu. "Eğer gerçekten beğeniyorsan sana da bir tane bulurum."

"şey, hayır." Böyle bir gömlekle Joshua onu görseydi kim bilir nasıl bir tepki gösterirdi. "pazartesi sabahı alışverişe çıkacağım, belki bir tane de kendime alırım." Dan gibi rahat giyinmek kim bilir ne güzel olurdu.

Gelecek yıla pek çok şey değişmiş olacaktı.

Dana başıyla onayladı. "Öyleyse çarşambaya görüşürüz. Seni dört gözle bekleyeceğim."

Joanna da onunla aynı fikirdeydi. Birden böyle düşünebildiği için kendisine şaşıtı. Sırf Joshua kendisine izin verdi diye illa kendisine bir erkek arkadaş bulmak zorunda değildi. Bir yıl süreyle hayatını denetlemeye kalkan bir erkek olmadan, tek başına yaşayabilmek ne büyük saadet olacaktı kim bilir. Ondan sonra da daha birkaç yıl hayatına erkek sokmak niyetinde değildi.

Ailesinin evinde verilecek olan veda yemeğine giderlerken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

"Bu akşam çok mutlu bir halin var," dedi Joshua.

"Öyleyim de ondan," dedi Joanna da.

Joshua her zamanki haline dönmüştü bu son altı hafta boyunca. Ama geceleri klinikte her zamankinden daha fazla kalmıştı. Neden olarak da ayrılmadan önce her şeyi yoluna koymak istediğini ileri sürmüştü. Patrick'in herhangi bir sorunla karşılaşmasını istemiyordu. Joanna hiçbir şey söylememişti. Yine de bu gecelerden hiç olmazsa birkaçının Angela Hailey'le geçirildiğinden emindi."

"Benden kurtulacağın için mi bu kadar sevinçlisin?" Genç adamın sesi bir çelik kadar soğuktu.

Ne Joshua'dan kurtulacağı için ne de ondan nefret ettiği içindi, bunu çok iyi biliyordu artık, şu anda tek istediği ondan uzak kalmak ve başını dinlemektir. Evliliklerinin başarısız olmasının nedeni Joshua değil, kendisiydi ve onu yeniden onu mutlu görmek istiyordu. Angela Hailey de bunu sağlıyordu zaten.

"Bu duygular karşılıklı değil mi?" diye dönüp sordu kocasına.

Joshua derin derin içini çekti. "En uygunu olduğuna eminim. Bugünkü randevun nasıl geçti?"

Son günlerde Joshua onun işine karşı büyük bir ilgi göstermeye başlamıştı. Joanna onunla bu konuyu konuşmaktan hoşlanıyordu. Gittiği zaman bunu arayacaktı.

"Dan iyi birine benziyor," dedi kocasına, "Kitabımı beğenmiş."

"Ben de beğendim." Joshua bunu içten bir tavırla söylemişti. Gerçekten karısının yazdığı bu kitapla gurur duyuyordu.

"Biliyorum, ama Dan'in elinden her gün yüzlercesi geçiyor."

Joshua birden ciddileşti. "Anlıyorum," dedi ters ters. "Öyleyse onun ne yaptığını bildiğini umalım."

Kocasının bu davranışı karşısında Joanna'nın bütün mutluluğu bir sabun köpüğü gibi uçup gitmişti. Medeni bir biçimde bile konuşamıyorlardı artık. Şu son altı hafta boyunca elinden geldiğince ona karşı anlayışlı ve nazik olmaya çalışmıştı ama işte Joshua bir kelimeyle bütün mutluluğunu yıkıvermişti. Aslında onun beğenmesine de ihtiyaç yoktu. Nasıl olsa yarın gidiyordu ve Joanna tek başınaydı. O zaman kocasının bu küçümseyen bazen de acımasız davranışlarından kurtulmuş olacaktı.

"Onların yanındayken mutlu bir çift tablosu çizelim lütfen," dedi Joshua ona.

"Neden buna katlanmak gereğini duyuyorsun," diye sordu Joanna içini çekerek. "Birkaç gün sonra Londra'da oturan herkes seninle birlikte gitmediğimi öğrenecek nasıl olsa."

Genç adamın dudakları kısıldı. "Annenin hatırı için dediğimi yap. Bu onun için çok önemli."

Siyah takım elbisesi içinde çok yakışıklı bir hali vardı genç adamın.

Joanna onun neden birdenbire bu kadar çok değiştiğini merak ediyordu. Şimdiye kadar onun annesini mutlu etmek aklından bile geçmemişti. Joanna hala kocasının yanında kendini küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu. İnsan bazı alışkanlıklarından pek o kadar kolay sıyrılamıyordu. Joshua kolunu beline dolayınca hiç itiraz etmedi. Bütün gece boyunca Joshua ilgili ve nazik eş rollerini oynadı. Joanna annesinin, kocasının bu davranışlarından sonra, neden onun da beraberinde alıp gitmediğini merak edeceğini biliyordu.

"Sen aptallık ediyorsun," dedi Cora kızını bir köşeye çekerek. "Onu tümüyle kaybedeceksin."

"Bu nasihatini boşanma sırasında hatırlatırım anne," dedi Joanna kuru bir sesle.

"Ailemizde hiçbir zaman boşanma olmamıştır."

Joanna dudaklarını büktü, "En iyi ailelerde bile oluyor," dedi.

"Aman tanrım, kendi kızımı tanıyamıyorum. Sanki bir yabancı ile konuşuyormuşum gibi geliyor."

"Bunda şaşılacak bir şey yok anne. Ben sana ve babama hep yabancı kalmışımdır. Hayatımda bir kez büyük bir hata yaptım, ama bu hatam yüzünden ömür boyu sıkıntı çekemem."

"Bana bunun bir deneme ayrılığı olacağını söylememiş miydin?" diye sertçe sordu annesi.

Joanna kızarak bakışlarını annesinden kaçırdı. "Bunun cevabını sen vermiştin, unuttun mu?" diyerek annesinden uzaklaştı.

Aslında onların birbirlerine karşı olan davranışlarını gören hiç kimse yarın sabah ayrılacaklarına inanmazdı. Eve döndüklerinde Joanna epey yumuşamıştı, bu nedenle Joshua ona yatmadan önce birer içki içmelerini önerdiği zaman itirazsız kabul etti.

"Mrs barbaby biz burada yokken eve bakacak." Joanna'ya istediği gibi bir kadeh beyaz şarap uzattı. "Ne zaman istersen buraya gele..."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Joanna.

"Haklı olabilirsin. Bu konuları konuşmak istemediğini biliyorum ama sana durumu açıklamam gerek. Yokluğumda sanki her şey biz varmışız gibi yürütülecek. Masrafları banka hesabımdan..."

"Bütün bunlar beni ilgilendirmiyor Joshua," diyerek sözünü kesti genç kadın. "En azından şu anda." Aylardan beri ilk kez kocasının etkisi altında kalmaya başladığını hissediyordu.

Düşüncelerinin hiç ummadığı bir biçimde sevişmeye kayması genç kadını şaşırtmıştı. Bakışlarını kaçırdı.

Aylardan beri kocasına hiç bu gözle bakmamıştı. Ama bu gece düşünüyordu işte ve ne yapacağını bilemiyordu, Joshua yarın sabah gidiyordu...

"Joanna?" Joshua eğilmiş dikkatle onun yüzüne bakıyordu. Joanna genç adamın gözlerinde parlayan ihtiras ışığını açıkça görebiliyordu. "Joanna!" Uzanıp genç kadının elinden şarap kadehini aldı ve şöminenin üzerine koydu. "Sevgilim?" Yavaşça genç kadını omuzlarından tuttu.

Joanna güçlükle yutkundu. Kendisi bir türlü anlamıyordu. Duyduğu özlem bedenini yakıp kavurmaya başlamıştı.

Joshua'nın dudaklarını dudaklarında hissedince kendini birden kocasının kolları arasına attı. Aylardan beri bu öpüşmelerden nasıl uzak kaldığını düşünüyordu şimdi.

Bu kez her zamanki gibi paniğe kapılmamıştı, tam tersine kendini isteyerek kocasına veriyordu. Joshua'nın dudakları yanaklarında dolaşıyordu. Joanna kollarını genç adamın boynuna doladı.

Joanna ellerini genç adamın gömleğinin içine sokunca Joshua zevkle inledi. Joanna bu ipek gibi yumuşak tüyleri okşamaktan büyük bir zevk alıyordu. Kocasını kulağına, "Joanna," diye mırıldandı.

"Konuşma," diyerek parmağını kocasının dudağına koydu. "Bu gece daha fazla konuşmayalım. Artık bunun için çok geç."

"Ama..."

"Bırak da biraz da vücutlarımız konuşsun." Kocasının elini alıp göğsünün üzerine koydu. Joshua'nın parmakları sertleşmiş göğüs uçlarına dokununca, "İşte böyle!" diye mırıldandı. "Oh, Joshua!" İçinde dinmek bilemeyen bir ateş yanıyordu sanki. "Beni her zaman tahrik etmesini bildin!"

Joshua uzun gece elbisesinin fermuarını açarken Joanna gözlerini yumdu. Şimdi genç kadının biçimli göğüsleri bütün güzelliğiyle gözler önüne serilmişti. Joshua eğilip karısının göğüslerini teker teker öpmeye, diliyle daireler çizmeye başladı. Joanna zevkle ürperiyordu.

Joshua ayağa kalkınca Joanna kendisini yalnız hissetti. Artık Joshua'nın bir metresinin olması bile umrunda değildi. Şu anda ona, yalnız ve yalnız ona ihtiyacı vardı. Onu böyle bırakıp gidemezdi!

Joshua ceketini çıkarıp bir koltuğun üzerine attı. Ardından kravatını da çıkardı. Kapıyı kilitleyip ışıkları da söndürdükten sonra yeniden Joanna'nın yanına geldi. Joanna'yı ayağa kaldırdı. Genç kadının üzerindeki gece kıyafetini çıkardı. Sonra bir adım geriledi. Karısının şömineden yayılan alevlerin kızılığında yıkanan biçimli vücudunu seyretti. "hayatımda gördüğüm en çekici kadınsın ," dedi boğuk bir sesle. Genç adam uzanıp karısının üzerindeki son giysi parçasını da çıkarıp attı.

Bu arada Joanna'nın elleri de boş durmuyordu. Joshua onu okşarken genç adamın becerikli parmakları seri hareketlerle kocasının gömleğinin düğmelerini açmıştı. Gömleği kocasının geniş omuzlarından sıyrıp aşağı indirdi. Joshua tek bir hareketle kollarını gömlekten çıkardı ve gömleği koltuklardan birinin üzerine attı.

Şimdi kocasının pantolonunu çıkarmasına yardım ediyordu. Sonunda ikisi de şöminenin önündeki halıya çırılçıplak uzandılar. Joanna heyecandan titriyordu. Sıkıca birbirlerine sarıldılar.

İkisi de birbirlerinin özlemine o kadar uzun bir zamandan beri duyuyordu ki aceleyle sevişmeye başladılar. Duruldukları zaman ikisi de nefes nefeseydi. Joanna kendini büyük bir rahatlama içinde hissediyordu ve çok geçmeden uykuya daldı.

Birden yanında yatan bir erkeğin varlığıyla uykudan uyandı. Joshua onu kendi yatak odasına çıkarmıştı. Joanna'nın kımıldadığını hissedince genç kadının beline dolanmış olan kolunu sıktı.

Joanna yavaşça kocasına doğru döndü ve kollarını onun boynuna doladı. Yeninde onun kollarının arasında olmak ne büyük mutluluktu! Genç adamın yüzünde mutlu bir ifade vardı. Joshua da gözlerini açmıştı. Karısını uzun uzun dudaklarından öptü.

Bu kez ağır ağır seviştiler. Her anın tadına ayrı ayrı varmak istercesine işi ağırdan alıyorlardı. Ve birleştiklerinde Joanna şimdiye kadar hiç bu kadar zevk almadığını düşündü.

Bu kez de Joshua onun kolları arasında yeniden uykuya daldı. Joanna aralarında son zamanlarda gelişen duvarın yıkılmaya başladığını hissediyordu. Aralarında bazı düşünce farkları vardı ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. Bundan sonra yeniden başlayabilirlerdi. Kocasına şimdiye kadar hiç bu kadar yakın olmadığını düşünerek derin bir uykuya daldı. Uykuya dalmadan önce son düşüncesi, bir yolunu bulup Joshua ile birlikte Amerika'ya gitmekti.

Ama ertesi sabah uyandığında bunun gerçekleşmeyeceğini anladı. Gözlerini açtığı anda saat ondu ve Joshua yatakta yoktu. Demek Joshua Angela ile birlikte Amerika'ya gitmişti.

"Hadi neşelen biraz," dedi Dan. "Sen böyle asık yüzle otururken nasıl resmini çizebilirim ki?"

Joanna içini çekti. Gevşemeye çalıştı. "Aslında şu anda benim resmimi çiziyor olmaman gerekirdi," dedi gergin bir tavırla. "Şu aralarda dördüncü Billy Bokser kitabını bitiriyor olmalıydık."

"Zamanı gelince... Zamanı gelince... Sana Billy Bokser serisinin tutacağını söylememiş miydin?"

"Evet," dedi Joanna kuru bir sesle.

Bu bir yıl içerisinde Dan ile dost olmuştu. Joshua onu aniden bırakıp gittikten sonra kendini çok yalnız hisseden Joanna, Dan'ın dostluğuna gittikçe daha fazla ihtiyaç duymaya başlamıştı. Kocasıyla birlikte geçirdikleri o son geceden sonra Joanna onun evliliklerini sürdürmek isteyeceğini ve bu nedenle de Joanna'nın Amerika yolculuğuna katılmasını isteyeceğini düşünmüştü. Ama Joshua'nın hiçbir açıklama bulunmadan gitmesi genç kadına aradığı cevabı vermişti.

O gittikten sonra uzun bir yıl geçmişti aradan. Kocasını sevdiğini bile kendisine bir sevgili bulamayacağını çok iyi biliyordu Joanna. Ama kocasının nasihatine kulak verip de kendine bir sevgili bulmuş olsaydı, bir çok bakımdan olgunlaşmış olacaktı.

James Colnbrook ile yaptığı kontrat gereğince iki Billy Bokser serisi daha yayımlanmıştı. Artık Joanna kendisinin efendisi olmayı öğrenmişti. Kendi zevkiyle döşediği dairelerinde kendine göre bir düzen kurmuş orada tek başına yaşıyordu.

Dan, ilk karşılaşmalarında da tahmin ettiği gibi çok iyi bir insan çıkmıştı. Joshua'nın gitmesinden sonra birkaç kez Joanna'ya asılmaya kalkmış ama genç kadının o taraklarda bezi olmadığını anlayınca hemen bu girişimlerinden vazgeçmişti. Ve bir gece şarap içerlerken Joanna ona kızını anlattı. Dan hiç sesini çıkarmadan onu dinlemiş, Joanna'nın kendisine içini dökmelerinden yararlanarak ona kendini sevdirmeye çalışmamış, sadece ona dostluk elini uzatmıştı. Bu da Joanna'ya yetmişti zaten.

Joanna, Dan'e kocası hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Evliliklerinden, Lindy'nin ölümünden sonra aralarına bir soğukluk girdiğinden ve Joshua Amerika'ya gitmeden önceki gece olanlardan hiç söz etmemişti.

Joshua'yı hala sevdiğini fark ettiği zaman Joanna şok olmuştu. Ve yine o zaman, Lindy'nin ölümünden sonra kocasıyla arasına duvar örenin kendisi olduğunu da anlamıştı. Artık Joshua'dan nefret etmediğini biliyordu, sadece onu hayatından çıkarıp atmak istemişti ama buna da gerek kalmamıştı çünkü Joshua Amerika'daydı.

"Sana, 'Bak sana söylememiş miydin,' diye hatırlatmak istemiyorum," diye takıldı Dan ona. "Ama yanılmıyorsam söylemiştim. Tabii bu arada benim çizdiğim birbirinden güzel resimler de Billy Bokserlerin satılmasına yardımcı olmadı değil..."

"Haklısın," diye takıldı Joanna da ona.

Dan ona bakıp kaşlarını çattı. "Hatalı olan çizdiğim bu resim değil sensin."

"Bilmeliydim." Joanna oturduğu arkalıksız sandalyeden inip genç adamın yanına gitti ve resme bir göz attı.

Eğer bu resimdeki kadınla uzaktan yakından bir ilgisi varsa, o zaman gerçekten dertli bir insandı. Dan kalemiyle onun gözlerinde yansıyan hüznü çok güzel kağıda dökmesini biliyordu. Yüzündeki gergin ifade, omuzlarının çöküklüğü, hepsi kağıtta vardı.

Joanna tek kelime bile söylemeden kağıdı Dan'e verdi. "Bir yıl bitti ve Joshua hala geri dönmedi."

"Bir hafta ve iki gün gecikti. Umarım o geri döndüğü zaman bir mucize olmasını beklemiyorsundur," diye uyardı Joanna'yı.

Joanna kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

Dan omuzlarını silkti. "Bu bir yıl içerisinde bir çıktığın erkekle bir daha çıkmamanın nedeni ben değilim herhalde."

Gerçekten de Joanna bu bir yıl içerisinde kendisini davet eden erkeklerden birkaçıyla dışarı çıkmıştı. Ama onların hiçbirinde kocasının fırtınalı denizleri andıran gözlerini bulamamıştı.

"Neden olmasın?"

"Hayır." Dan kesin bir tavırla başını iki yana salladı. "O kadar aptal değilim Joanna, sen kocanı hala seviyorsun. Ama asıl sorun, o bunu bilmiyor ve anladığım kadarıyla da sen bunu ona açıklamak niyetinde değilsin."

"Onun nerede olduğunu bile bilmiyorum Dan."

Joshua onunla bir kere temas kurmuştu, o da Joanna'nın kitabının yayınlandığı gündü. Kocaman bir buket kırmızı gül yollamıştı. Üzerinde, "Tebrikler, Joshua," yazan bir karttan başka bir şey yoktu bukette. Joanna onun kitabın yayın tarihini nereden öğrendiğini çok merak etmişti.

"Bilsen bile ona söylemezdin," diye mırıldandı Dan. "Sizin şu elit tabakanız yok mu? Sevgi ve sadakat gibi sözcükler bu toplumda nedense hiç kullanılmaz."

Joanna elinde olmadan gülümsedi, "Bu yaptığına tepeden bakmak denir Mr Cameron," diye takıldı ona.

"Belki ama be gerçeği söylüyorum."

"Tina ve Patrick mutlu bir çifttir ve bunu belli etmekten kaçınmazlar," diye hemen savunmaya geçti Joanna. Bir gece Dan'i Tina'nın verdiği akşam yemeğine götürmüştü. Durum oldukça garip kaçmıştı ama Joanna eski arkadaşlarıyla yenilerini tanıştırmakta kararlıydı ve bu onun moralini bozmamıştı.

"Doğru," dedi Dan. "Ama çoğu sevginin ne olduğundan habersiz. Onlara nasıl tahammül ettiğini bir türlü anlamıyorum Joanna."

Joanna omuzlarını silkti. "O kadar kötü değiller."

Dan'ın yüzündeki ifade tam tersini söylüyordu ama genç adam konuyu burada kapamayı tercih etti. "Yarın akşam o partiyi verecek misin?"

Joanna yüzünü buruşturup içini çekti. "Şeref konuğu olmayınca işin zevki kalmayacak."

Dan sırtıttı, "şeref konuğuna, onun için bir parti vereceğini bildirmezsen böyle olur işte!"

"Çoktan dönmüş olacağını sanıyordum." Joanna alt dudağını kemiriyordu. "Ona sürpriz olmasını istemiştım." Onun geri döndüğüne ne kadar sevindiğini göstermek istemişti aslında, ama Joshua hala dönmemişti ve döneceği de yoktu galiba. "Eve kadar gidip Mrs Barnaby'e ondan bir haber alıp almadığını soracağım." Dan başını kaldırıp ona baktı. "Yani bana gitmemi mi söylemek istiyorsun?" Joanna güldü, "Nasıl da anladın?" "O kadar nazik bir biçimde anlattın ki." Dan yavaşça ayağa kalktı. "Neden kahya kadına telefon etmiyorsun?" Joanna oturma odasındaki masanın üzerine yaydığı eşyaları toplamaya başladı. Çalışmalarını bazen Joanna'nın, bazen de Dan'ın evinde sürdürüyorlardı. Joanna omuzlarını silkti. "Gitmek daha iyi olur. Hem belki de Joshua evdedir. O zaman..." "Onu görürsün," diye cümlesini tamamladı Dan kuru bir sesle. "Neyin var senin Joanna? Yoksa geri döndüğü zaman seni görmek istemeyeceğinden mi korkuyorsun?" Joanna kıpkırmızı kesildi. Alt dudağını kemirmeye devam etti. "Bilemiyorum. O... Ben..." "Hey özür dilerim Jo." Dan kolunu dostça Joanna'nın omzuna yasladı. "Özel hayatına burnumu sokmak istemedim. Evliliğin senin sorunundur. Hem ben zaten gidiyorum. Uzun bacaklı, kızıl saçlı bir dilber beni bekliyor." Genç adamın neşesi Joanna'nın gerilimini azaltmıştı. Gülerek ondan uzaklaştı. "Halbuki biz onun bekletilmesinden yana değiliz," diye takıldı Dan'e. "Çok doğru." Dan sırttı. "Kızıl saçlımı da yarınki partiye getireceğim. Onu gördükten sonra bana onun hakkındaki fikirlerini açıklarsın." Dan Joanna'yı dostça yanağından öptü. "Adı Carmella'dır. Tek İtalyan olan yanı da bu zaten." Ama Dan kapıdan çıkar çıkmaz Joanna'nın bütün keyfi kaçmıştı. Kaşları çatılmıştı. Joshua'nın bir yılın sonunda günün gününe geri dönmesini beklemiyordu ama aradan on gün geçmişti ve Joshua hala görünürlerde yoktu.

bassis

27.10.2006 12:00

Kaldığı dairede vereceği bu parti başlangıçta ona çok iyi bir fikir gibi gelmişti. Böylece Joshua'ya hala onu düşündüğünü ispatlamış olacaktı. Neyse ki davetliler partinin onun şerefine verildiğini bilmiyorlardı. Davetiyeleri iki hafta önce posta kutusuna atmıştı, artık partiden vazgeçmesi için çok geçti. Bu parti ile birlikte dostlarına Joshua ile aralarının yeniden düzeldiğini göstermek istemişti. Ama Joanna onun partinin verileceği gün geri dönmemiş olması ihtimalini hiç düşünmemişti. Belki Mrs Barnaby bugün ondan bir haber almış olabilirdi. "Hiçbir haber almadım," dedi yaşlı kadın içini çekerek. "Evi hazırladım, yemekler yaptım, ama Mr Radcliffe'den bir telefon bile almadım." Joanna gülümsedi. "Önemli değil. Belki de bir işi çıkmıştır." "Belki." Yaşlı kadın üzgün görünüyordu. "Ben yukarı kadar çıkacağım... Odamdan almak istediğim birkaç parça eşya var." Merdivenlere doğru yürüdü. "Yemeğe kalacak mısınız?" "Ben..." Yaşlı kadının kendisine nasıl baktığını görünce 'hayır' demeye dili varmadı. "Çok iyi olur, Mrs Barnaby" dedi. "O güzelim elma turtalarınızdan da yaptınız mı?" "Gayet tabii." Yaşlı kadının yüzü gülüyordu şimdi. "Taze krema bile aldım." "Nefis," dedi Joanna gülümseyerek. Yaşlı kadın mutfağına dönerken yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Bu güne kadar Joanna birkaç kez eve uğramış ama yaşlı kadının yemek davetlerini hep reddetmişti. Ama bugün kalmaya karar vermişti. Bunun nedenini çok iyi biliyordu, biraz daha burada kalmak istemişti. Yatak odası her zamanki gibi tertemiz ve derli topluydu. Ama Joanna kendi odasında fazla oyalanmadan Joshua'nın odasına geçti. Son bir yıl içerisinde birkaç kez buraya gelmiş, yatağın yanındaki koltuğa oturup odayı seyretmişti. Burada oturduğu zaman kendisini kocasına daha yakın hissediyordu. "Mrs Radcliffe, ben... Oh!" Yaşlı kadın kapının ağzında kalakaldı. "Ben... şey... diyordum ki, acaba çay içmek ister miydiniz? Ya da kahve?" "Evet, teşekkür ederim." Joanna kendini suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Kahya kadın oradan ayrılır ayrılmaz Joanna da kendi odasına geçti. Liseli aşıklar gibi davranmakta olduğunun farkındaydı. Daha sonra Lindy'nin odasına nasıl gittiğini bilmiyordu. Ama çevresine bakındığında, kendini kızının pembe boyalı küçük odasında buldu. Oda son bıraktığı gibi duruyordu. Hatta Lindy'nin oyuncak tavşanı bile yastığının yanında duruyordu. Joanna odanın hep böyle kalmasını istemişti ama artık bunun bir yararı olmadığını anlıyordu. Lindy ölmüştü ve odanın her zaman hazır bulunması ne onu geri getirecekti ne de üzüntüsünü hafifletecekti. İki yıldan sonra artık bu odayı elden geçirmek gerekirdi. Bu eşyalara ihtiyacı yoktu, bunları ihtiyacı olan birine vermeliydi. Ve buna karar verecek tek kişi de kendisiydi. Mrs Barnaby elinde çay tepsisiyle yukarı çıktığı zaman Joanna kızının şifonyerindeki giyecekleri boşaltıyordu. Yaşlı kadın olduğu yerde durdu. Joanna yanaklarında kurumuş olan yaşlara aldırılmadan yaşlı kadına gülümsedi. "Tepsiyi bir yere bırakıverin," dedi Mrs Barnaby'ye. Birden yaşlı kadının ellerinin titrediğini fark etti. "Artık işime yaramayanları ayırıyordum, sanırım onları ihtiyacı olan birine vermek daha iyi olacak." Mrs Barnaby'nin dudakları titremeye başlamıştı. "Oh, Mrs Radcliffe, hiçbir zaman..." "Biliyorum," diyerek Joanna elini yaşlı kadının omzuna koydu. "Lindy'yi hepimiz severdik. Ama bu eşyaları burada tutmakla onu geri getiremeyiz. Bunları içine koyabileceğim kutu gibi bir şey var mı?"

Mrs Barnaby güç bela kendini tuttu. "Bir şeyler bulurum. Ama siz emin misiniz?"

"Hem de çok eminim," dedi Joanna kesin bir tavırla.

Üç saat sonra Joanna evden ayrıldığında kendini kuşlar kadar özgür hissediyordu. Geçmiş gömmüştü artık. Joshua ile kızlarının hatırı için evlenmiş olabilirlerdi ama evliliklerinin devam etmesinin nedeni bundan sonra bu olmayacaktı artık. Gerekirse Angela Hailey ile bile mücadele etmeye hazırdı... Tabii eğer çok geç kalmamışsa...

Parti iyi gidiyordu. Gelenlerden hiçbirisi bu partinin Joshua için verildiğini bilmiyordu.

"Joanna, o korkunç adamı da çağırman mı gerekiyor?" dedi annesi Daphne Shields ile flört eden Dan'e bakarak. Halbuki Daphne'nin halinden şikayet eder gibi bir hali yoktu, tam tersine kahkahalar atıp duruyordu. "Daha önce de benimle flört etmeye kalktı," diye ekledi Cora.

"Anne, seninle dans etmek istedi o," dedi Joanna kuru bir sesle. "Buna flört etmek denmez."

"Ama dans etmesi öyle."

Joanna gülmek için kendini zor tuttu. Dan annesiyle daha önceden tanışıyordu. İki de birbirlerinden hiç hoşlanmamıştı. Dan annesini sinirlendirmek için elinden geleni yapıyordu ve şu anda Daphne ile flört etmesi de bunu gösteriyordu. Konuyu değiştirmek için "babam nerede?" diye sordu.

"Şuralarda bir yerlerde olmalı," diyerek annesi salonun bir köşesini işaret etti. "Bak, Joanna, bu salon bu kadar adam için çok küçük. Hem sonra müzik de çok gürültü yapıyor." Cora'nın kaşları çatılmıştı. "Komşular şikayet etmiyorlar mı?"

Joanna gülmeye başladı. "Eğer onları da davet edersen, nasıl şikayetçi olabilirler ki?" Annesinin koluna girdi, "Hadi anne, eğlenmene bak," diyerek onu dans edenlerin arasına soktu.

"Joanna..."

"İzinle anne, gidip Daphne'yi kurtarayım," diyerek aceleyle annesinin yanından ayrıldı. Annesinin bu türden davranışlarını umursamıyordu artık. Dan'in yanına giderek genç adamın koluna girdi, ama Daphne hiç de halinden şikayetçiymiş gibi görünmüyordu. Galiba annesi kendi yaşındaki bir kadının gençlerle kaynaşmasını kıskanmıştı.

"Çok güzel bir parti Joanna," dedi Daphne.

"Teşekkür ederim."

"Joshua ne zaman... Hey geldi bile!" dedi Daphne heyecanla. "Ne kadar hoş bir sürpriz Joanna. Joshua'nın bu akşam geleceğini bilmiyorduk."

Joanna da bilmiyordu zaten! Bir türlü kapıdan yana dönemiyordu. Joshua gelmişti! Ama...

"Kocan bu mu?" diye fısıldadı Dan kulağına.

Joanna yutkundü. Arkasını dönmeden bile Joshua'yı gözlerinin önüne getirebiliyordu. Uzun boylu, yakışıklı, her haliyle başarılı bir iş adamı olduğu belli olan Joshua. Herhalde o üç parçalı gri takımını giymiş olmalıydı. Dan'in neden bu kadar çok şaşırdığını çok iyi anlıyordu... kocasının ne kadar etkileyici bir adam olduğunu fark edince herkes bu tepkiyi gösteriyordu.

"Joanna."

Joshua'nın sesi tam arkasından geliyordu. Ağır ağır ondan yana döndü. Ve Joshua'nın ne kadar değişmiş olduğunu görünce gözleri hayretle irileşti... Saçarlı her zamanki gibi kısacı kesilmemişti, Dan'inkiler gibi uzundu. Bu haliyle on yaş daha genç gösteriyordu. Üzerinde de Joanna'nın tahmin ettiği gibi takım elbise yoktu, yerine daracık, solmuş bir kot pantolonla, düğmelerinin yarısı açık yine soluk bir gömlek giymişti. Ayağındaysa bir çift süet çizme vardı.

Kapıda duran bu adam onun tanıdığı Joshua olamazdı. Joanna şaşkın şaşkın genç adama baktı.

Joshua da ona bakıyordu. Gri gözler Joanna'nın hiçbir ayrıntısını kaçırmadan, teker teker ondaki değişiklikleri inceliyordu. Genç kadının saçları artık kısa değildi, şimdi geniş dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Geçen yıldan bu yana epey kilo vermişti. Üzerine giydiği daracık simli pantolon onun bütün hatlarını cömertçe gözler önüne seriyordu.

"İnsan kocasını böyle mi karşılar?"

Bu soruyu soran Dan'di. Genç kadına kocasına sahip çıkmasını hatırlatıyordu. Joanna ona öfkeyle bir göz attıktan sonra bakışlarını yeniden kocasına çevirdi. Ağır ağır ona doğru yürüdü. "Sevgilim." Parmak uçlarına kalkarak kocasını dudaklarından öptü. Joshua önce çekilir gibi olmuştu ama hemen ardından elindeki bavulu yere bıraktı ve Joanna'ya sıkıca sarılıp onu büyük bir aklıkla öpmeye başladı.

"İsterseniz biz gidelim?" dan bunu yüksek sesle orada bulunanlara söylemişti. Herkes gülmeye başladı.

Joshua başını kaldırıp Dan'e baktı. "Buna hiç gerek yok." Dikkatle genç adamı süzüyordu. "Sen Dan Cameron olmalısın."

Dan, "Ta kendisi," diyerek sırttı. "Sizin kim olduğunuzu sormama da hiç gerek yok sanırım."

"Joanna'nın partilerde tanımadığı erkekleri öpmek gibi bir alışkanlığı mı var?" diye sordu Joshua hiç istifini bozmadan.

"Bildiğim kadarıyla yoktur," dedi Dan gülerek. "Jo bana sizden çok söz etti."

"Öyle mi?" Joshua yeniden Joanna'ya döndü. "Bana yatak odasını gösterirsen biraz kendime çekidüzen veririm," diye hatırlattı.

"Şey... Gayet tabii." Joshua kapıdan içeri girdiği andan beri sanki başka bir dünyada yaşıyor gibiydi. Joshua onu nasıl özlemle öpmüştü... Sanki aradan bir yıl geçmemiş, sanki uzun bir yolculuktan gelmemiş de işinden çıkıp evine gelmiş gibi... "Gel," diyerek Joshua'yı konuklar için ayrılmış yatak odasına götürdü.

Yatak odasının kapısı arkalarından kapanınca telaşla çevresine bakındı. Ama Joshua çok rahat hareket ediyordu. Bavulunu yatağın yanına bıraktıktan sonra Joanna'ya döndü. "Çok iyi görünüyorsun," dedi yavaşça.

"Teşekkür ederim." Ellerinin titrediği belli olmasın diye kollarını kavuşturdu. "Sen de öylesin."

"Sağ ol."

"Mrs Barnaby sana bu partiden söz etti mi?"

"Hayır, daha eve uğramadım bile."

"Ya?" Joanna kaşlarını çattı. "Doğrudan buraya mı geldin?"

"Evet, havaalanından bir taksiye atlayıp buraya geldim."

"Yorgun musun?" diye sordu Joanna.

"Biraz..."

"Yal... Yalnız mısınız?"

"Evet, yalnızım. Kitaplar nasıl gidiyor?"

"İyi sağ ol." Böyle iki yabancı gibi konuşmamalıydılar. "Yolladığın güller için çok teşekkür ederim."

"Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm," dedi Joshua ellerini iki yana açarak.

"Turun nasıl geçti?"

"Çok iyi."

"İyi." Tanrım, neden böyle yapıyorlardı? "Ben... şey... dün eve kadar gittim."

Joshua'nın gözleri birden kısıldı. "Mrs Barnaby iyi mi?"

"Seni çok özlemiş." Ona onu ne kadar sevdiğini söylemek için yanıp tutuşuyordu ama kelimeler bir türlü ağzından dökülüyordu. Nedense onun yanında kendini mahcup bir liseli kız gibi hissetmeye başlamıştı. "Hiç niyetim olmamasına rağmen dün öğlen yemeğini bile orada yedim."

"Çok hoşuna gitmiştir."

"Evet... Ben... şey..." Alt dudağını kemirmeye başladı. "Oradayken Lindy'nin eşyalarını da ayırdım. Mrs Barnaby onları ihtiyacı olanlara dağıtacak."

Kızının adını duyar duymaz Joshua birden irkilmışti. Gözlerini kısip Joanna'ya baktı. "Anlıyorum," dedi gergin bir tavırla.

"Arasında hatıra diye saklamak istediklerin olabilir," diye aceleyle ekledi Joanna. "Ama bana bu işi yapmanın zamanı geldi gibi geldi."

"Haklısın," dedi Joshua birden. Ayağa kalktı. "Ben yokken bu Cameron denen adamı sık sık gördün mü?"

Kaşları soru sorarcasına havaya kalkmıştı.

"Gördüm. Kitaplarım için çok güzel resimler çizdi."

"Ben de gördüm."

Joanna'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Gördün mü?"

"Gayet tabii." Joshua'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Aslında bu kitapların sana ait olduğunu çok geç fark ettim, zira onları J. Proctor adı altında yayınlamışsın."

"Ben..." Joanna kuruyan dudaklarını ıslattı. "Böyle olmasının daha iyi olacağını düşündüm," dedi sonunda. Onun kollarının arasına koşmamak için kendini zor tutuyordu. İlk hareketin ondan gelesini bekliyordu ama genç adam böyle bir harekette bulunmamıştı henüz.

"Neden?"

Joanna yutkundu. "Senin adını kullandığım zaman ne gibi bir tepki göstereceğini bilemiyordum..."

"Ama bu senin de adın," dedi Joshua onun sözünü keserek. "Tabii, ben Amerika'dayken bunu değiştirmek için bir girişimde bulunmadıysan." Genç adamın gözleir iyice kısılmıştı.

Joanna birden sarardı. "Ben... hayır."

Başını iki yana salladı. "Sen geri dönene kadar hiçbir girişimde bulunmayacağımıza dair bir karar aldığımı sanıyordum." Merakla kocasının gözlerinin içine bakıyordu.

"Evet." Yorgun bir tavırla ensesini ovuşturdu. "Bu akşam bir parti vereceğinden haberim olsaydı o zaman..."

"Ama ben..."

"Jo." Kapı yavaşça çalınmıştı. Joanna sesin Dan'e ait olduğunu hemen anlamıştı.

Joshua'nın dudakları kısılmıştı. Seri adımlarla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı sertçe açtı. "Şu anda Joanna meşgul," dedi sertçe. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Dan kendinden yaşça büyük olan bu adama dikkatle baktı. Joanna onun durumu tarttığını fark etti. Birden Dan'in yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Sanmıyorum, ben Jo'yu istiyordum. Tatlım, misafirlerin onlarla hiç ilgilenmediğini düşünüyorlar." Anamlı anlamlı Joshua'nın yüzüne baktı. Onun 'tatlım' sözcüğü üzerine nasıl irkildiği gözünden kaçmamıştı. "Bu senin buradaki ilk gecen biliyorum," diye takıldı Joshua'ya. "Ama içeride bir parti veriliyor. Eğer geleceğini bilseydik o zaman..."

"Dan!"

"Özür dilerim sevgilim." Dan odadan içeri girerek kolunu Joanna'nın omzuna doladı. "Josh ile daha sonra da konuşabilirsiniz."

"Joshua," diye düzeltti Joanna gergin bir tavırla. Dik dik Dan'in yüzüne baktı.

"Joshau olsun," dedi Dan umursamaz bir tavırla omuzlarını silkerek. "Jo'yu içeri götürmemde bir sakınca var mı? Güzel ev sahibemiz yanımızda olmayınca partinin tadı tuzu kaçtı."

O güzel ev sahibesi seve seve onun yüzünün tam ortasına bir yumruk atabilirdi şu anda. Joshua iyice içine kapanmıştı.

"Sen içeri git Joanna," dedi karısına, "Ben daha sonra size katılırım."

Joanna kapıdan dışarı çıkana kadar kendini zor tuttu. Öfkesinden patlamak üzereydi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Dan'e. "Joshua'nın üzerinde tümüyle yanlış bir izlenim uyandırdın."

Dan hiç etkilenmemiş görünüyordu. "İşi fena başlatmadınız sayılır. O öpüşme sahnesi oldukça inandırıcıydı ama odadan içeri adım attığım zaman durumun hiç de iç açıcı olmadığını gördüm."

Joanan yumruklarını sıktı. "Senin o küçük oyunun ne işe yaradı peki?" diye öfkeyle sordu.

"Biraz kıskançlıktan kimseye zarar gelmez."

"Oh Dan, bunu nasıl yapabildin?" diye inledi Joanna. "Şimdi Joshua... Onun ne düşüneceğini çok iyi biliyorsun,"

diye hıçkırıklarının arasından konuştu.

Dan onu kollarının arasına aldı. "üzülme sevgilim, durum o kadar kötü değil. Bak, madem bu iş seni bu kadar üzdü, bari içeri girip ona gerçeği açıklayayım."

"Umrunda bile değil," diye hıçkırmaya devam etti Joanna.

"Nasıl umrunda olmazmış?" diye azarladı Dan onu. "Sen hiç üzülme, ben her şeyi hallederim. Şimdiye kadar seni hiç ortada bıraktım mı?"

"Özür dilerim," diyen buz gibi bir ses duyuldu, "izin verirseniz banyoya geçecektim."

Joanna zorlukla yutkundü. Kocasına doğru döndü, "Joshua..."

"Aslında durum sandığınız gibi değil," diye açıklamaya çalıştı Dan. "Jo'yu böyle görmek sizi şaşırtmış olacak..."

"Bana bir açıklama yapmak zorunda değilsiniz," diyerek onun sözünü kesti Joshua. "Daha önce de söylediğin gibi, eğer döneceğimi bilseydiniz... Şimdi izinizle, gerçekten kendime biraz çekidüzen vermek istiyorum.

Yorucu bir gün geçirdim." Ve yanlarından geçip banyoya girdi.

"Tanrım, gerçekten çok üzgünüm tatlım," diye inledi Dan, Joanna'nın yüzündeki üzgün ifadeyi görünce.

"Sadece... Oh, nasıl anlatsam bilmem ki, onun böyle bir insan olduğunu sanmıyordum. Onun hakkında anlattıklarından sonra onu çok daha değişik biri olarak düşünmüştüm." Başını iki yana salladı. "Ben yaşını başını almış, gözleri hala çöplükte olan ihtiyar bir horoz olduğunu sanmıştım, ama böyle yakışıklı ve genç biri olacağı aklımın köşesinden bile geçmemişti. Neden başka erkeklere bakmadığını şimdi çok daha iyi anlıyorum."

Joanna gülümsemeye çalıştı. Aslında bu yeni Joshua'yı o da beklemiyordu ve çok şaşırmıştı. "Amerika ona yaramış," dedi Dan'e. Ama içinden bu değişiklikte Angela Hailey'in ne kadar parmağı olduğunu düşünüyordu."

"Belli," dedi Dan kuru bir sesle.

Joanna genç adama dönerek, "Sen içeri gelmiyor musun?" diye sordu.

Dan yüzünü buruşturdu. "Burada kalıp kocana durumu açıklamam daha iyi olur. Ne dersin, beni bir yumrukta yere mi serer yoksa şafakta düelloya mı davet eder?"

Joanna onun yüzündeki ifade karşısında dayanamayıp gülmeye başladı. "Hiç birini yapmaz. Ama onun yerinde olsaydım ikincisini tercih ederdim."

"Sana yardım etmek istemiştım," dedi Dan özür dilercesine. "Onu şöyle bir dürtükleyeyim demiştım." Yüzünü buruşturdu. "Ama o bu tür uyarılardan hoşlanacak bir tip değil, değil mi?"

"nasıl da bildin?"

"Altıncı hissim. Biraz geç anlıyorum ama hiç olmazsa anlıyorum ya, sen ona bak. Üzülme tatlım, ben her şeyi hallederim."

"Hayır." Joanna başını iki yana salladı. "İşi oluruna bırak Dan. İçeride bir parti veriliyor. Herkes gittikten sonra ben Joshua'ya her şeyi anlatırım."

"Emin misin?"

"Hem de nasıl."

Durumu Joshua'ya kendisinin anlatması daha iyi olacaktı. Dan ile arasında bir şey olmadığını, artık ondan ayrılmak istemediğini ve evliliklerinin eskisi gibi sürüp gitmesini istediğini kocasına anlatacaktı.

Salondan içeri girince Joanna, Dan'e dönerek, "Carmella'nın yanına gitsene," dedi. "Baksana sıkıntıdan neredeyse patlamak üzere." Gerçekten de Carmella, Joshua'nın arkadaşlarından biriyle konuşuyordu ve yüzündeki ifadeden sıkıntıdan patlamak üzere olduğu açıkça belli oluyordu.

"Ne kadar da güzel değil mi?" Dan'in dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirmişti.

"Hem de nasıl," dedi Joanna kuru bir sesle. Ama her nedense Dan'in seçtiği kadınlar ya güzel ama aptal, ya da akıllı ama çirkin oluyorlardı. "Ne zaman kendine doğru dürüst bir kadın bulup da ev bark sahibi olacaksın sen?" diye takıldı Joanna ona.

"Umarım bu hiçbir zaman olmaz," dedi Dan sırtarak. "Bana iyi şanslar dile Jo. Carmella ilk randevusunda kendini öptüren kızlardan değil. Bu da bizim ikinci çıkışımız."

"Sen ne zaman büyüyeceksin Dan?"

"Büyüyorum hiç merak etme," dedi Dan sırtarak. "Bayan Carmella Nero da yakında bunu öğrenecek."

Joshua hala ortalarda görünmüyordu. Tam o sırada annesi yanına geldi. "Joshua'nın bu gece dönmesi ne büyük bir rastlantı! Artık şu bohem arkadaşını bıraksan iyi edersin Joanna. Eskisi gibi akıllı uslu bir eş olmanın zamanı geldi."

Joanna annesiyle aynı fikirde değildi, ama bunu ona anlatamayacağını bildiğinden kocasına bakması gerektiğini ileri sürerek annesinin yanından ayrıldı.

Yavaşça yatak odasının kapısını çaldı. İçeriden bir ses gelmeyince kapıyı aralayıp içeri bir göz attı. Joshua çırılçıplak yatağın üzerinde yatmış uyuyordu. Joanna çit çıkarmadan odadan içeri girdi ve yatağın ayak ucuna kadar yürüdü. Yatakta uyuyan, sevdiği adama uzun uzun baktı.

Kocasına bakmaya bir türlü doyamıyordu. Ondandır vazgeçmeyecekti! Gerekirse Angela Hailey'le savaşmaya bile hazırdı. Angela son bir yıl boyunca ona sahip çıkmıştı ama bundan sonrası Joanna'nın elindeydi. Yavaşça uzanıp genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra üzerine bir çarşaf örttü.

Joanna odadan çıkarken mutluluktan uçuyordu. Bu gece Joshua'nın onun evinde kalması bile onu mutlu etmeye yetmişti.

boşalmış olan fincanını işaret etti.

"İyi olur." Joshua ayağa kalkıp gerindi. "Mr Cameron bize katılacak mı?" diye sordu.

Joanna şaşırmişti. "Dan mi? Ama o..."

"Umarım aranızdaki ilişkiye soğukluk getirmedim," dedi Joshua düşünceli düşünceli. "Dün akşam o kadar yorgundum ki, elimde olmadan uyuyakalmışım."

"Dan burada kalmıyor," dedi Joanna öfkeyle. Kocasının onun başka bir erkekle yatıp kalktığını sanması onu zıvanadan çıkarmıştı.

Joshua kaşlarını hafifçe kaldırıp, "Kalmıyor demek?" dedi.

"Hayır!"

Joshua omuzlarını silkti. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilir miyim? Ben çok açtım. Kendime güzel bir kahvaltı hazırladım. Umarım bana kızmamışsındır."

"Afiyet olsun!" Joanna ona hala kızıyordu. Birkaç dakika önce Dan'ın sevgilisi olduğunu ima etmiş, arkasından da ona kahvaltı hazırlamayı teklif etmişti. Galiba Joshua artık onunla ilgilenmiyordu.

"Sağ ol," dedi Joshua gülümseyerek. "Daireni çok beğendim Joanna... Çok rahat bir yer."

Joanna gerginliğinin hafiflediğini hissetti. "Ben de burasını seviyorum."

"Benim çıkmam gerekiyor. Bavullarımı burada bırakmamın sence bir sakıncası var mı?"

Joanna kaşlarını çattı. Daha dün Londra'ya geri gelmişti ve anında işi çıkıyordu. Ama bu konuda anlayışlı olması gerekirdi. "Neden olmasın. Hem bu akşam yemeği burada yersin diye düşünmüştüm," dedi.

Joshua kahvesini bir dikişte içip bitirdi. "Çok iyi olur Joanna, sağ ol." Joanna'nın yanağını okşadı. "Gelirken bir şişe şarap getiririm."

O gittikten sonra Joanna bir süre daha mutfakta oturdu. Kendini ilk kez aşık olmuş liseli bir genç kız gibi hissediyordu. Telefonu çalmasıyla daldığı düş aleminden uyandı.

"Güzel gelin hanım bu sabah nasıllar?" diyen Dan'ın sesi geldi telefonun diğer ucundan.

"Dan! Telefonu Joshua da açabilirdi," diye azarladı Joanna onu.

"Öyle mi? Yani tabi haklısın demek istedim."

Joanna içini çekti. "Yanlış yorumlarda bulunma Dan, dün gece ayrı odalarda yattık. Ama senin sesin neşeli çıkıyor. Galiba bu ikinci randevun oldukça başarılı geçti."

"Bak bak, aklında neler geçiyor öyle senin?" diye takıldı Dan ona. "Öfkeni zavallı Carmella'dan alma."

"Özür dilerim." Joanna gerçekten de öfkesini Dan'den çıkarmak istediğini şimdi anlıyordu.

"Demek öfkeliisin!"

"Hayır, ben..."

"Yani bana Joshua'nın dün gece konuklar için ayrılmış yatak odasında mı yattığını söylemek istiyorsun?" diye konuşmasını sürdürdü Dan.

"Evet," dedi Joanna üzüntüyle.

"Şimdi nerede?"

"Dışarı çıktı."

"Demek sana gelebilirim?"

"Eğer isteseydin dün geceyi benim odamda bile geçirebilirdin."

"Biraz kalabalık olmaz mıydı? Oh, şimdi anlıyorum, sen ve ben, senin yatağında."

"Ne kadar da zekisin Dan."

"Bugün pek keyifsizsin," dedi Dan. "Bir saate kadar ordayım."

"Carmella kızmaz mı?" diye takıldı Joanna ona.

Dan mahsustan uzun uzun esnedi. "O çoktan çekim için çıktı. Çalışan insanlar için hayat çok zor."

"Biliyorum," dedi Joanna kuru bir sesle. "Bir saat sonra görüşmek üzere."

"Joanna..." diye durdurdu Dan onu. "Joshua eve geldiği zaman benim orada olmamdan işkillenmez ya?"

"Biraz önce sana anlattıklarımın sonra mı? Bence senin elini sıkar ve beni onun elinden aldığı için sana teşekkür eder."

Acaba bu söyledikleri doğru muydu? Joshua artık onun ne yaptığını umursamıyor muydu? Durumu ne olursa olsun Joanna kocasını yeniden kazanabilmek için her yola başvuracaktı.

"İşte, üzerinde çalışman gereken bölüm bu," diyerek Joanna, Dan'e bir deste kağıt uzattı. Sonra atkısını boynuna sardı.

Dana merakla ona bakıyordu. "Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu.

"Dışarı çıkıyorum," dedi Joanan gülümseyerek.

"Ne kadar da akıllısın. Ben de oturup çalışacağımızı sanıyordum."

"Sen çalışacaksın." Yan gözle Dan'e bakarak çantasını eline aldı.

"Çok komiksin," diye mırıldandı Dan. "Umarım benim için kahve yapmışsındır."

"Joshua yaptı. Hem benden daha iyi kahve yapıyor o."

"Harika. Jo, dün gece için..."

"Bu çok özel bir konu Dan."

"Demek öyle?" diye takıldı Dan ina.

"Evet." Joanna içini çekti. "Keşke sana her şeyin yoluna girdiğini söyleyebilseydim. Ama maalesef öyle olmadı."

"Bana sabah sabah nereye gittiğini söylemedin daha," dedi Dan.

"Alışverişe çıkıyorum."

"Alışveriş mi? Ama James kitabı bekliyor..."

"Biliyorum. Bitirme tarihini unutmuş değilim. Ama sen benden geridesin."

"Burada oturup bana yardımcı olursan işimi daha çabuk bitiririm biliyorsun," dedi Dan.

"Dan üst baş almak için dışarı çıkmıyorum ben, yiyecek alacağım.

"Ama daha geçne hafta almadın mı?"

"Dan lütfen yakınmaktan vazgeç. Mıymıntı kocalar gibi davranıyorsun..."

"Ve Joanna'nın hala bir kocası olduğuna göre, bu zaten olanaksız," diyen Joshua'nın sesi duyuldu kapıdan. Dan kendindeki anahtarı kapının üstünde bırakmış olmalıydı. Dikkatle onarın yüzüne baktı. "Bavulumdan bir şey almam gerekiyor," diye açıkladı onların şaşkınlığını görünce. "Kağıtları alıp hemen gideceğim."

"Dur!" Joanna kıpkırmızı olmuştu. "Daha ikinizi doğru dürüst tanıştırmadım."

Joshua'nın gri gözlerinde alaycı bir parlaklık dolaşıyordu. "Buna gerek olduğunu hiç sanmıyorum Joanna, ikimiz de birbirimizi tanıyoruz."

"Haklısın." Joanna alt dudağını kemiriyordu. "Dan çalışmak için gelmişti.

"Anlıyorum," dedi Joshua umursamaz bir tavırla.

Joanna küçük bir kahkaha attı. "çalışmak için onu sevgilisinden ayırdım."

Joshua dikkatle Dan'e bakıyordu. "Öyleyse sizi işinizden almayayım," diyerek yatak odasına geçti ve kapıyı arkasından kapadı.

Joanna yutkundu. "Bana inandı mı dersin?"

Dan omuzlarını silktilti. "Biraz fazla telaşlandın tatlım..."

"Sağ ol!" dedi Joanna sinirli sinirli. "Biliyor musun, senin benim sevgilim olduğunu sanıyor."

"Çok hoş."

"Dan..."

"İşi bu kadar büyütme Jo. Bir yıl süreyle sevgilisi ile Amerika'yı dolaşmadı mı o?"

Joanna'nın öfkesi bir anda söndü. Angela Hailey'i çktan unutmuştu. Joshua belki de gününü Angela'nın yanında geçirecekti.

Dan onun yüzünün aldığı üzüntülü ifadeyi görünce hemen atıldı. "Özür dilerim Jo, onu demek istememiştim. Ama eğer onu gerçekten istiyorsan dışı bir kaplan gibi savaşman gerekecek. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Biliyorum," diye mırıldandı Joanna.

"İstemediğini söyleme bana Joanna. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum." Yavaşça uzanıp genç kadının saçlarını okşadı.

"Özür dilerim," diyen Joshua'nın tanıdık sesi konuşmalarını yarıda kesti. "Konuşmanızı kesmek istemem ama... Joanna, istersen bu akşamki yemeği bir başka geceye bırakalım, ne dersin?"

Joanna, Dan'in kollarının arasından kurtulup kocasına baktı. Kalbi sıkışıyordu. "Başka bir... randevun mu var?" diye sordu.

"Hayır..." Joshua imalı bir tavırla bakışlarını Dan'e çevirdi. "Ama senin olabileceğini düşündüm de."

Joanna gülümsemeye çalıştı. "dan kuru fasulye pilav ve yoğurttan başka bir şey yemez. Eğer ona mükellef bir sofraya hazırlarsam midesi bozulabilir."

Joshua'nın dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Demek Mr Cameron bize katılmayacak?"

"Hayır," dedi Dan. "Miss Hailey'i de beraberinizde getirecek misiniz?"

Joshua'nın gözleri bir anda buz gibi olmuştu. "Hayır," dedi sertçe. "Yoksa o da davetli mi?" Dikkatle Joanna'nın solgun yüzüne baktı.

"Hayır," dedi Joanna kısaca. "O davetli değil."

"Öyleyse akşama görüşmek üzere." Joshua Dan'i başıyla selamladıktan sonra gitti.

"Seni akılsız adam seni!" diye parladı Joanna. "Sen ne yapmak istiyorsun böyle?"

"Sana yardımcı olmaya çalışıyordum," dedi Dan masum bir tavırla. "Bu akşam yemeğe yanında Angela ile gelseydi ne yapardın?"

Düşüncesi bile Joanna'nın midesini bulandırmaya yetmişti. "Joshua'nın böyle bir şey yapmayacağından eminim," dedi sonunda.

"Ama onunla birlikte Amerika'ya gitti, dedğin mi?"

Joanna yutkundu. "Bu tümüyle onun kabahati değildi. Ben... O bir erkektir..."

"Farkındayım," dedi Dan kuru bir sesle.

"Lindy öldükten sonra onu yanıma bile sokmadım! Durumun onun için ne kadar zor olduğunu anlamaya çalış!"

Dan'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yaptıkları için geçerli bir neden mi bulmaya çalışıyorsun sen?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Açıklamaya çalışıyorum," diye düzeltti Joanna büyük bir sabırla. "Lindy öldüğü zaman üç yıllık evliydik ve o zamana kadar olan ilişkimiz... şey..."

"Yatakta iyiydiniz," diye tamamladı Dan onu.

"Evet, aynen öyleydik. Onun bir anda değişmesini bekleyemezsin Dan."

"Bu bir kadın için de geçerlidir Joanna."

"Ama bana bir soğukluk geldi."

Dan başını iki yana salladı. "Belki birkaç ay, ya da bir yıl... Ama bu hep böyle sürüp gitmez. Başka erkeklerle yatmamanın nedeni bu değildi Joanna. Sen aradığın erkeği bulamamıştın."

Joanna kıpkırmızı kesilmişti.

"Geçmişte yaşamaktan vazgeç Joanna. Joshua'nın macerasını olduğu gibi kabul et ve ikiniz için yeni bir gelecek kurmaya çalış."

Joanna gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyordum. Herneyse ben alışverişe gidiyorum. Eğer acıırsan kendine bir sandviç hazırlarsın."

Joanna alışverişini bitirdikten sonra öğle yemeği saatinde annesine uğradı. Babası da evdeydi. Yemeğe kalması için ısrar etmelerine rağmen Joanna kalmadı.

"Joshua hala senin dairende mi kalıyor?" diye sordu annesi. "Yoksa birlikte evinize mi döndünüz? Dün gece onu doğru dürüst görmedik."

"Çok yorgundu anne."

"Ama sen... Daha sonra oturup konuştunuz mu?"

"Bu sabah konuştuk anne. Ama sandığın gibi önemli konulardan söz etmedik."

"Amerika ona yaramış," diye söze karıştı babası da.

"Neden yaramasın ki Gerald," diye söylendi annesi. "Kızımız İngiltere'de otururken o güneşli eyaletlerde dolaşıp dinlendi."

Joanan annesinin bu sözleri üzerine yüzünü buruşturdu. Annesi bu son bir yıl içerisinde Joshua'nın onu terk ettiği fikrine kapılmıştı ve damadına kızılıyordu. Ama Joanna annesinin söylediklerine artık kaldırmıyordu.

"Neden akşam yemeğine gelmiyorsunuz?" diye davet etti annesi onları. "Hep birlikte oturup konuşurduk."

"Cora..."

"Baş başa bir akşama yemeği planlamıştık anne. Biraz önce alışverişten geldim."

"Öyleyse biz sana gelelim."

"Ama..."

"Cora onlar yalnız kalmak istiyorlardır," diye büyük bir sabırla açıkladı babası.

"Saçmalama Gerald. Kızının söylediklerini duydun. Daha hiçbir şey halledememişler."

"Bizim varlığımızın onlara yardımcı olacağını hiç sanmıyorum," dedi babası.

"Ama Joshua bizim damadımız."

"Joanna'nın da kocasıdır," diye savundu babası. "Baş başa kalmaya ihtiyaçları var."

Joanna annesinin her işine burnunu sokmasından sıkılmıştı. "Bak anne," dedi büyük bir sabırla. "Bu gece kocamla yalnız kalmak istiyorum. Belki gelecek hafta hep birlikte yeriz ne dersin?" yan gözle babasına baktı.

Babası ona göz kırptı.

"Olabilir," dedi annesi. "Eh, öyleyse biz seni tutmayalım. Bir an önce eve dönmek için sabırsızlanıyor olmalısın."

Babası yeniden göz kırpınca Joanna gülmemek için kendini zor tuttu. "Haklısın anne, eve dönmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Daha tavuk pişireceğim."

"Seni tutmayalım."

Babası Joanna'yı arabaya kadar geçirdi. "Annemi çok severim Joanna," dedi kıkır kıkır gülererek. "Ama bazı zamanlar mantıksız davranır. Umarım güzel bir yemek olur. Ama Joshua ile aran düzeldiği zaman bizi yemeğe çağırırmazsan sana gücenirim."

Joanna da "Unutmam," diye babasına söz verdi.

Joanna eli kolu dolu bir halde dairelerinden içeri girdiği zaman Dan masa başında oturmuş harıl harıl bir şeyler çiyiyordu. Oturma odası iyice dağılmıştı. Joanna'nın mutfaktan çıktığını görünce başını kaldırıp ona baktı, sonra yeniden işine döndü.

"Eğer etrafı bu kadar çok dağıtacaksan, gelecek sefere kendi evinde çalışmanı öneririm," diyerek Joanna etrafa dağılmış olan kağıtları toplamaya başladı. Masanın üzerinde duran yarım düzine kahve fincanına bir göz attı.

"Neden bir tanesi sana yetmedi sanki anlayamıyorum," diye yakındı.

Bunların hepsi bana ait değil," diye mırıldandı Dan.

"Bunları sen kullanmadın mı?" Joanna hayretle Dan'e bakıyordu.

"Hayır, Joshua geri geldi ve..."

"Joshua geri geldi ve sizi kiniz burada oturup konuştunuz?" Elleri titremeye başlamıştı.

Dan yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle ona baktı. "Tabancadan daha etkili oluyor."

Joanna bir sandalyeye çöktü. "Ne... Neden söz ettiniz?"

"Önce havadan. Sonra futboldan, daha sonra Amerika'dan."

"Dan!"

"Ama doğruyu söylüyorum ben."

"Futbol mu? Joshua futbolla hiç ilgilenmezdi."

"Ama biz bu konuda konuştuk." Dan omuzlarını silkti. "Ayrıca bu konuyu da çok iyi biliyordu. Aslına bakarsan, kocan, yakından tanıdığın zaman çok tatlı bir adam."

"Ben onu senin kadar yakından tanıyamadım," dedi Joanna kuru bir sesle. "Her neyse, bu kez niçin geri gelmiş?"

"Bana inanmayacaksın ama yine bavulundan bir şey alması gerekiyormuş."

Dan genç kadının peşinden mutfığa gitmişti. "Ben gidiyorum. Umarım iyi bir gece geçirirsiniz." Joanna'yı yanağından öptü.

"Sen de iyi eğlenirsin umarım..."

"Eğleneceğim." Dan sırttı. "Unutmadan Joshua'ya bendeki yedek anahtarı verdim."

Joanna düşünceliydi. "Kendisi mi istedi?"

"Hayır, ama karısının evine her gelişinde kapıyı çalmasını bekleyemezdik ondan, öyle değil mi?"

"Haklısın. Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Hayır. Ben de sormadım." Dan sırttı. "Bu beni ilgilendirmez öyle değil mi? Ama Carmella'yla ilişkimi iyice belirttim ona."

"Tepkisi ne oldu?"

"Hiçbir tepki göstermedi. Yarına görüşürüz." Isık çalarak çıkıp gitti.

Demek hiçbir tepki göstermemişti! Joshua ona karşı nasıl bu kadar ilgisiz kalabiliyordu? Tam bir yıl süreyle ayrı yaşadıkları sonra onu hiç özlememiş miydi?

Yatak odasında üzerini değiştirenken sokak kapısının açıldığını duydu.

"Joanna! Bne geldim!" hafifçe Joanna'nın yatak odasının kapısını tıklattı. Onun sesini duymak bile Joanna'nın

kalp atışlarını hızlandırmaya yetmişti.

Kapıyı açtı. "Tam zamanında geldin," dedi kocasına neşeyle. "Yemek yarım saat sonra hazır olur."

"Öyleyse ben bir duş alayım bari."

Joanna'nın aklına eskiden birlikte yedikleri o resmi yemekler gelmişti. "Joshua!" genç adam ona doğru dönünce Joanna birdne kızardı. "Ben... rahat bir kıyafet giy, olur mu?" Merakla onun göstereceği tepkiye bakıyordu.

"Yanımda başka kıyafet yok," diye açıkladı genç adam. "Yemek kıyafetlerimin hepsini evde bırakmışım."

"Çok iyi. Şey ben demek iste..."

"Çok sevindim demek istedin," dedi Joshua onun yeniden kızardığını görünce. "Bu akşam çok güzelsin Joanna. Üzerindeki bu mavi kıyafetin rengi sana çok yakışıyor."

Daha sonra Joshua mutfakta yanına geldiği zaman Joanan hala o anın mutluluğunu yaşıyordu. Joanna çölde susuz kalmış bir insanın açlığıyla genç adama uzun uzun baktı. Joshua bu akşam çok yakışıklıydı.

Joanna'nın ısrarlı bakışları karşısında Joshua onu yanlış yorumladı. "Amerika'da kaldığım süre içerisinde korkarım rahat giyinmeye çok alıştım," dedi. "Orada takım elbise fazla kaçırıyordu."

"Yoo, hayır... Tam tersine böylesi sana daha çok gidiyor," dedi Joanna. "Sen oturma odasına geçip kendine bir içki koy."

"Sağ ol ama istemem." Mutfak dolabına yaslanıp Joanna'yı izlemeye başladı. "Yemek nefis kokuyor."

"Teşekkür ederim." Joanna yeniden kızardı. "İçki içmek istemediğinden emin misin?" onun kollarının arasına atılmamak için kendini zor tutuyordu.

Onun bu telaşlı hali karşısında Joshua hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Sana mani mi oluyorum?"

"Yoo, hayır, sadece düşündüm ki..."

"Sana engel oluyorum. Pekala gidip oturma odasında oturacağım."

Joanna 'yanımda kal' demeyi çok isterdi ama yanında kalırsa yemeği yakacağını biliyordu. Joanna elinde yemeklerle oturma odasına geçtiği zaman Joshua'yı bir koltukta uzanmış buldu. Genç adam onun odaya girdiğini duyunca ayaklarını uzattığı sehpadan indirdi, ayağa kalktı.

"Gidip buzdolabına bıraktığım şarabı çıkarayım bari." Dedi.

Joanna aşarabı çoktan unutmuştu. Joshua bir eline şarap şişesi diğer elinde iki kadehle yeniden içeri girdi. Şaraplarını yudumlarlarken Joanna düşünüyordu. Şu anda kendini altı yıllık evli bir kadın gibi hissetmiyordu nedense. Tam tersi ilk kez bir erkekle yemeğe çıkan genç bir kız kadar tedirgin ve mahcuptu.

Yemeğinden birkaç lokma atıştırmış olan Joshua başını kaldırıp ona baktı. "Bu kadar güzel yemek yapmasını bildiğinden bana hiç bahsetmemiştin."

Joanna elinde olmadan yeniden kızardı. "Okuldayken öğrenmiştim."

"Bir yıl boyunca otellerde kaldıktan sonra eve yemeği kadar güzel bir şey olamaz," dedi Joshua büyük bir içtenlikle. Boşalan kadehleri yeniden doldurdu.

"Bir yıl süreyle otellerde mi yaşadın?" Joanna hayretini gizleyememişti. "Bense Angela ile birlikte..." Birden susup alt dudağını kemirmeye başladı. Ne kadar öfkeli olursa olsun şu anda başka bir kadından söz etmesi yersiz kaçmıştı. Bu kadar güzel başlayan bir geceyi berbat etmek üzereydi.

Joshua hiç istifini bozmadan, "Evet," diyerek cümlesinin sonunu getirmesini beklediğini belirtti.

Joanna bakışlarını ondan kaçırdı. "Bu süre içerisinde kendiniz için bir daire tuttuğunuzu sanmıştı," diye cümlesini tamamladı.

"Zaman yoktu." Joshua arkasına yaslandı. Genç kadına dikkatle bakıyordu. Kısa süren bir sessizlik oldu aralarında. "Sürekli oradan oraya gitmekten hoşlanacağını sanmıyordum Joanna."

ona bir şans tanımamıştı ki! Bir gece öncesinde onun kollarının arasında yatarken, ertesi sabah gözlerini açtığında onun uçağa binip gitmiş olduğunu görmüştü. Ve Joshua'nın metresiyle birlikte olmayı tercih ettiğini anlamıştı.

"Belki haklısın," dedi Joanna gergin bir tavırla. Şarabından bir yudum daha aldı. "Bugün eve hiç uğradın mı?" diye sorarak konuyu başka yöne çekmeye çalıştı.

"Arabayı almak için uğradım. Eve vardığımda anahtarları burada unuttuğumu fark ettim. Mrs Barnaby de yedek anahtarları eski yerinden kaldırmıştı"

"Yoo, hayır, kaldırmadı. Onlar bende," dedi Joanna. "Son gece... onları benim tuvalet masamın üzerinde bırakmıştın," diye mırıldandı. "Ben de onları çantama attım, hala da orda duruyorlar."

Joshua'nın kılı bile kıpırdamamıştı. "Geri döndüğümde Dan ile oturup biraz lafladık."

Cameron ya da Mr Cameron dememiş, doğrudan Dan demişti. Demek ki gerçekten futboldan ve Amerika'dan söz etmişlerdi.

"Bana dairenin yedek anahtarlarını verdi," dedi Joshua. "Umarım sence bir sakıncası yoktur."

"Hiçbir sakıncası yok." Joanna kadehi masanın üzerine bırakınca Joshua kadehi hemen doldurdu. Bu gidişle sofradan kalkmadan sarhoş olacaktı. "Eğer aklıma gelseydi be nde verirdim."

"Sağ ol. Dan bana dördüncü kitabının da bitmek üzere olduğunu söyledi."

"Birkaç güne kadar bitecek."

"Başka yazacak mısın?"

"Birkaç tane daha. Ama annem bu yazdıklarım için para almamın çok ayıp olduğuna inanıyor."

"Ama bunlar herhangi bir kitap değil ki," dedi Joshua umulmadık bir anlayışla. "Bu kitaplar senin çok sevdiğin bir köpeğin maceraları."

"Öyle. Ama annem hayvanları hiç sevmezdi. O köpeği bile benim zorumla evde tuttu. Ayrıca Billy çok yaramaz bir köpekti."

"Okuduğum kadarıyla öyleymiş," dedi Joshua gülümseyerek.

Onun gülümsemesi bile Joanna'nın yüreğinin hop etmesine yetiyordu.

"Gidip tatlıyı getireyim bari," diyerek yerinden kalktı.

"Bu gidişle kilo alacağım," dedi Joshua üçüncü kez tatlıdan aldıktan sonra.

"Şu anda çok zayıfsın." Joanna bir yandan da masayı toplamaya başlamıştı.

"Sen de öylesin." Joshua onun peşinden mutfağa kadar gelmişti. "Kaç kilo verdin?"

Joanna bakışlarını ondan kaçırdı. "Beş kilo kadar ama moda böyle."

"Ben biraz... nasıl söyleyeyim, etli butlu kadınlardan hoşlanırsın," dedi Joshua.

Ne olursa olsun Joanna birkaç kilo almaya kararlıydı. Joshua'nın istediği gibi bir kadın olmak onu memnun etmek istiyordu.

Yemekten sonra bir süre oturma odasında oturup klasik müzik dinlediler. İkisi de ayrı koltuklarda oturuyorlardı ve birbirlerine dokunmuyorlardı. Yine de Joanna onun varlığını vücudunun her zerresinde hissediyordu.

Aralarındaki sessizlik gittikçe uzamaya başlamıştı. Birkaç plak daha değiştirdikten sonra genç kadın bu sessizliğe daha fazla tahammül edemeyeceğini fark etti.

"Sen..."

"Sen de..." ikisi birden aynı anda konuşmaya kalkmışlardı. "Önce sen söyle," dedi Joshua.

Joanna gözlerinin içi ışı ışı parlayarak kocasına baktı. "Önemli Bir şey değildi."

Joshua gözlerini onun yarı aralık dudaklarından bir türlü alamıyordu. "Benimki de önemli değildi," dedi boğuk bir sesle.

"Joanna!" uzanıp genç kadını ensesinden tuttu ve yavaşça kendine doğru çekti. "Eğer istemiyorsan bana hayır diyebilirsin." dudakları birkaç milim uzağında duruyordu. Gözleri tıpkı fırtınalı denizleri anımsatıyordu.

"Evet" diye fısıldadı Joanna.

Joshua onu uzun uzun öptü ama öpüşmeden ileri gitmeye niyeti yokmuş gibi bir hali vardı. Joanna inledi.

İçinde yanan ateşi söndürmesi için ona yalvarmaya bile razıydı.

Joshua hafifçe onu kendinden uzaklaştırıp dikkatle yüzüne baktı. Sonra onu yeniden kendine doğru çekip yüzünü öpücüklerle boğdu. Joanna hazla ürperdiğini hissediyordu.

Ama Joshua hala kendini kontrol altında tutuyordu. Joanna onu tahrik edebilmek için genç adama sıkıca sarıldı ve onu ateşli bir şekilde dudaklarından öpmeye başladı. Ama Joshua kararlı görünüyordu. Genç kadını omuzlarından tutup kendinden uzaklaştırdı.

"Kahveni hala şekerli mi içiyorsun?" diye sordu Joshua.

"Kahve mi?" Joanna gözlerini kırıştırarak ona baktı. Şu anda kahveyi ne yapacağını bir türlü anlayamamıştı.

"Evet. Hala şekerli içip içmediğini sordum." Joshua'nın sesi sertti.

"Evet. Ama..." Joanna'nın daha fazla konuşmasına fırsat vermeden yerinden kalkıp mutfağa gitti.

Joanna ellerini iki yanında yumruk yaptı. İçinde dayanılmaz bir acı duyuyordu. Joshua onu reddetmişti. Demek onu artık istemiyordu. Belki onu öpmesinin nedeni, onun duygularını denemek içindi.

"İşte kahven geldi." diyerek Joshua ona kahve fincanını uzattı. Joanna'nın yüzünün ne kadar solmuş olduğunu görünce kaşlarını çatı.

"İyi misin?" yeniden Joanna'nın yanına oturmuştu.

"İyiyim," Joanna gülümsemeye çalıştı. "Sadece biraz yorgun olabilirim."

"Kahvemi içer içmez giderim," dedi Joshua.

Joanna yutkundü. Demek Joshua bu geceyi burada geçirmeyecekti. Hiç konuşmadan kahvelerini içtiler. Daha sonra Joshua boşalan fincanları alarak mutfağa geçti.

"Şunları bıraktıktan sonra eşyalarımı toplarım," dedi arkasına dönmeden.

Demek ikinci bir kez onu terk edecekti. Herşeye rağmen Joanna pes etmemekte kararlıydı. Gülümsemeye çalışarak mutfağa doğru yürüdü. Kapıda durup Joshua'ya baktı. Sonra onun arkasından yatak odasına kadar gitti ve Joshua'nın bavulunu toparlamasını izledi. Onu kapıya kadar geçirirken bile gülümsemesi dudaklarından eksilmemişti.

Joshua kapıda durup onun yüzünü avuçlarının içine aldı. "Yarın akşam benimle birlikte yemek yemeye ne dersin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Joanna kulaklarına inanamıyordu. "Ak... Akşam yemeği mi dedin?"

"Evet," dedi Joshua gülümseyerek. "Bu akşamki nefis yemekten sonra bu az bile gelir. Şöyle güzel bir restorana gideriz."

neden aptal bir aşık gibi ona sırtıp duruyordu sanki? Sonra Joshua onun delirdiğini sanacaktı. "Akşam yemeği çok iyi fikir," dedi sonunda.

"Saat sekize doğru gelir seni alırım." ve Joanna'yı hafifçe dudaklarından öptükten sonra çıkıp gitti.

Joanna o akşam yatağına yattığı zaman kendini mutlu hissediyordu. Çünkü Joshua dairenin yedek anahtarlarını geri vermemişti. Bunu düşünmek bile genç kadının ruhunu ısıtmaya yetiyordu.

İnsanın kendi kocasıyla genç aşıklar gibi buluşmasından daha garip bir şey olamazdı. Joanna onaltı yaşındayken ilk kez bir erkek arkadaşıyla buluştuğu günü hatırladı. Şu anda da aynı heyecanı yaşıyordu. Bir türlü üzerine giyecek uygun bir kıyafet bulamıyordu.

Gittiği butikte de hiçbir şey beğenemedi. Ama sonunda aradığını buldu. İnce askılı, beli iyice oturan, etekleri dizlerine kadar inen, kırmızı şifondan güzel bir gece elbisesi. Bu tam istediği gibi zarif ve kadınsı bir kıyafetti. Dan'ın de onu daha önce uyardığı gibi, Joshua'yı elde etmek için bütün dişiliğini kullanması gerekiyordu. Bu kıyafet de tam bu işlere uygun görünüyordu.

Eve döndüğünde Dan'ı kapıya yaslanmış kendisini bekler buldu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Dan. "Bir saat kadar önce seni telefonla aradım, cevap almayınca da buraya

geldim."

"Neden böyle birden telaşa kapıldın?" Çantasından anahtarlarını çıkarabilmek için elindeki paketlerin bir kısmını Dan'e verdi.

"James bizi görmek istiyordu," dedi Dan elindeki paketleri oturma odasındaki koltuklardan birinin üzerine koyarken. Saatine bir göz attı. "Tabii bu on dakika öncesi için geçerliydi," dedi yüzünü buruşturarak. Joanna elindeki paketleri masanın üzerine bıraktı. "Neden bu kadar telaş ediyorsun?"

"Şu anda sana bunu hatırlatmama pek iç açıcı olmayacak ama kitabın teslim tarihi yarın." Dikkatle Joanna'nın yüzüne bakıyordu.

"Yarın mı? Neden bunu bana hatırla... Oh..." Joanna yüzünü ekşitti. "James kitabı bekliyor değil mi?"

"Hem de bitmiş haliyle. Ama bizim daha elimize bile almadığımız birkaç sayfamız var."

"Tuh!" Joanna alt dudağını kemirmeye başladı. Eliyle alnına vurarak, "Hepsi de burada duruyor. Oturup kağıda dökmem gerek."

Dan içini çekti. "James'in dünyanın en sabırlı ve kolay affeden insanı olmadığını sen de biliyorsun. Ona kitabı yarına kadar bitireceğimize söz vermiştik, o da bizden, sözümüzde durmamızı bekliyordur."

Joanna James Conbrook'un iş konusunda ne kadar titiz bir insan olduğunu biliyordu. İçini çekti.

"Bütün gece çalışırsak..."

"Ama bu gece benim birine verilmiş bir sözüm var," diye söylendi Joanna.

"Benim kimseye verilmiş sözüm olmadığını mı sanıyorsun?" diye homurdandı Dan. "Carmella bekletilmekten hiç hoşlanmaz. Bakarsın beni beklerken başka bir erkek bulur... Hem bu sefer bulunduğu benim gibi meteliğe kurşun atan bir çocuk romanı resimlendireni de olmayabilir."

Joanna hiçbir şey söylemedi. Onun haklı olduğunu biliyordu. Kendisi zengin bir kadındı ama Dan ekme parasını bu işten kazanıyordu ve eğer James Colnbrook kızarsa, Dan işsiz kalabilirdi. Son zamanlarda kendini Joshua'nın dönüşüne o kadar kaptırmıştı ki, kitabı unutmuş gitmişti.

"Joshua'ya telefon edip durumu açıklarım," dedi Dan'e.

"Joshua mı?" Dan hayretle ona bakıyordu. "Bu gece Joshua ile mi buluşacaktın?"

"Evet."

"Burada kalmıyor mu o?"

"Eve geri döndü." Bakışlarını Dan'den kaçırdı. "Şunları yerleştirdikten sonra onu ararım."

"Jo..."

"Dert değil Dan." Joanna genç adama gülümsedi. "Sen bazı özverilerde bulunurken benim kendimi düşünmem olmaz. İstersen hemen Carmella'yı arayıp ona durumu bildir."

Dan çoktan telefona uzanmıştı bile. "Carmella bu işten hiç hoşlanmayacak," diyerek içini çekti.

Joanna Joshua'nın ne gibi bir tepki göstereceğini bilemiyordu. Ama onu aramaktan bile korkuyordu. Bu akşam çıkamayacaklarını bildirdiği zaman Joshua onu bir daha davet etmezse ne olurdu? Bunu düşünmeye bile tahammülü yoktu.

Dan telefonu kapatır kapatmaz yatak odasına geçip oradaki telefonda evin numarasını çevirdi. Yatak odasından çıktığı zaman yüzü asıktı.

"Carmella çok anlayışlı davrandı," dedi Dan sırtarak. Neşesi yerine gelmişti.

Joanna dalgın dalgın, "İyi," diye mırıldandı.

"Bu akşam buluşamayacağımızı öğrenince çok üzüldü, ben de onu buraya davet ettim. Umarım sence bir sakıncası yoktur."

"Buraya mı?" Joanna birden kendine gelmişti. "Onu buraya mı davet ettin Dan?"

"Evet. Bak Joanna..."

"Ama bütün gece burada oturmaktan patlayacaktır. İşe bir başladın mı dünyayı unuttuğunu biliyorsun."

"Carmella hariç," dedi Dan büyük bir içtenlikle. "Jo, sanırım sonunda aradığımı buldum."

"Sanmıyorum... Gerçekten mi?"

Onun ne kadar şaşırdığını görünce Dan sırıttı. "Gerçekten Jo. O kadar güzel, akıllı ve iyi ki..."

"Pekala Dan," diyerek onun sözünü kesti Joanna. "Onun ne kadar iyi olduğunu biliyoruz. Saat kaçta geliyor?"

"İsmarladığım pizzalara yetiyecek kadar erken, yani saat yedi buçukta."

Joanna yüzünü ekşitti. Bu akşam pizza yiyeceği aklının köşesinden bile geçmemişti, ama herhalde Dan de kız arkadaşıyla sokağa çıkamayacağını hesaba katmamıştı. "Pekala," dedi sonunda. "Hadi bakalım iş başına."

Dan genç kadına baktı. "Joshua ne dedi?"

Joanna yutkundu. "Bir şey demedi."

"Nasıl demedi?"

"Evde yoktu."

"Ona bir mesaj bıraktın mı?"

"Bırakmadım." Joanna'nın gözleri dolmuştu. "Dün akşam üstünden beri eve uğramamış."

Mrs Barnaby ona Mr Radcliffe'in dün akşamüstü arabasını aldıktan sonra bir daha eve dönmediğini söylediği zaman Joanna kulaklarına inanamamıştı. Joshua'nın Angela Hailey'in evinde kalması fikri bile genç kadını kıvrandırmaya yetiyordu.

"Dur, Jo, hemen tahmin yürütmeye kalkma..."

"Tahmin yürütmek mi?" Joanna yaşlı gözlerini genç adama kaldırdı. "Dün akşam evde kalmadığına göre başka nerde kalabilir ki?"

"Kalabileceği pek çok yer sayabilirim sana."

"Örneğin?"

"Bir otelde..."

"Otelde kalmaktan bıktığını söyledi."

"Bir arkadaşında kalabilir... Arkadaş dedim Jo," diye azarladı onu," metres demedim."

"Ona gittiğini biliyorum," dedi Joanna hıçkırarak. "Bundan eminim Dan."

"Seni inandırmayacağımı anladım," dedi Dan içini çekerek. "Yine de bu akşam sen ialmak için buraya gelecek."

"Evet."

"Öyleyse pizzaları dört kişilik yaptırayım bari," dedi Dan gülerek.

Carmella saat yedide geldi. Joanna parti verdiği akşam genç kızla pek konuşacak zaman bulamamıştı. Ama şimdi onunla konuştuğu onun yalnız güzel bir kız olmadığını aynı zamanda akıllı ve neşeli bir insan olduğunu da görüyordu.

İlk tanışma faslı sona erince Carmella Joanna'ya dönerek, "Umarım Dan'in beni buraya davet etmesine kızmadınız," dedi.

"Böyle düşündüğüne üzüldüm," dedi Joanna. "Hem birazdan kocam da gelecek."

"Kocanız mı? Oh, evet, o akşam gelen yakışıklı adam, değil mi?" Dan'in oturduğu köşeden homurdandığını duyunca ona dönerek, "Sen sus bakayım," dedi. "Fikrimi söyledim. Onu tavluyacağımı söylemedim."

Joanna Dan'in kıskançlıkla kıvrandığını görünce kıs kıs gülüyordu.

"Joshua tavlanaacak adam değildir," dedi Dan. "O evli bir erkektir."

Keşke Dan'in söyledikleri doğru olabilseydi. Ama Joshua dün gece eve gitmediğine göre Angela onu evinde ağırlamış olabilirdi.

Saat tam sekize beş kala kapı çalınca Joanan gelenin kim olduğunu hemen anladı. Ama yerinden bile kıpırdamıyordu. Ya Joshua sinirlenip giderse?

"Kapıyı açmayacak mısınız?" diye sordu Dan başını işinden kaldırıp ona bakarak.

"Aç... açıyorum." Joanna terleye ellerini pantolonuna sildikten sonra hole geçti.

Joshua onun üzerindeki kıyafeti görünce hayretle kaşlarını kaldırdı. Üzerine giydiği takım elbiseyle o kadar yakışıklıydı ki.

"Frederico'da bir masa ayırttım," diye mırıldandı. "Ama daha rahat bir yere gitmek istersen..."

"Ben gelemeceğim," dedi Joanna birden. "Yarına kitabı teslim etmem gerekiyor. Dan ile bu gece oturup kitabı bitirmek zorundayız."

Joshua'nın gözleri kısılmıştı. "Sen ve Dan," diye tekrarladı yavaşça. "Bütün gece... çalışacak mısınız?"

Joanna onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. Onun gitmesinden korkuyordu. "Evet," dedi. "Seni telefonla aramaya çalıştım ama Mrs Barnaby senin eve bir daha dönmediğini söyledi."

"Doğru. Öyleyse ben gideyim de sen de Dan ile rahatça çalış," dedi soğukça.

"İyi ama... Dan hepimiz için pizza ısmarladı. Neden sen de bize katılmıyorsun?"

"Size mi?" Joshua hayretle ona bakıyordu.

"Evet. Dan'in kız arkadaşı Carmella da burada," diye telaşla açıkladı Joanna. "Dan ile ben çalışırken siz de laflarsınız... Tabii sence bir sakıncası yoksa," diye ekledi.

Joshua uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemeden durdu. "Pizza fikri hiç fena değil," dedi sonunda.

"Sevindim." Joanna birden çok rahatlamıştı. Kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gel... Dan pizzaları ısmarlamak üzere."

"Umarım mantarlı pizza ısmarlıyordur," dedi joshua içeri girerken. Üzerindeki paltoyu ve ceketini çıkarıp Joanna'ya verdi.

"Hem de bol mantarlı olsun," dedi Carmella.

Joanna, Joshua'nın paltosuyla ceketini aceleyle yatağın üzerine attıktan sonra hemen salona döndü.

Carmella'nın kocasıyla daha fazla flört etmesini istemiyordu. Joshua ile Carmella pikabın yanında yere çömelmişlerdi. Carmella'nın daracık pantolonu gözüne daha da dar görünmeye başlamıştı. Bu arada joshua da kravatını çıkarmış bir koltuğun üzerine atmıştı. Gömleğinin üst iki düğmesini de çözmüştü. Eskiden hiç bu kadar serbest bir kıyafetle dolaşmazdı Joshua.

"Hadi bakalım, iş başına Jo."

Dan'in anlamlı anlamlı kendisine baktığını gören Joanna kıpkırmızı kesildi. Joshua'nın esmer başına son bir kez daha baktıktan sonra Dan'in yanına gitti.

Camella'nın çın çın öten kahkahaları birkaç kere duyuldu. Her seferinde de Joanna dönüp onlara şöyle bir bakıyordu. Joshua ile Carmella divana oturmuş aralarında mırıl mırıl bir şeyler konuşuyorlardı. Bir yandan da içkilerini yudumluyorlardı.

"Sadece havadan sudan konuşuyorlar Jo," dedi Dan, Joanna'nın beklide altıncı kez dönüp onlara bakmasından sonra.

Joanna birden kızardı. "Elimde değil," diye mırıldandı. "Benimle hiç böyle oturup konuştuğunu hatırlamıyorum."

"Belki de onunla oturup konuşmak istediğini bilmiyordu, belki de hoşlanmayacağını sanıyordu," dedi Dan omuz silerek.

"Ama bu çok saçma."

"Öyle mi dersin?" diye azarladı Dan onu. "Bir yıl önce seni tanıdığımda soğuk, burnu bir karış havada genç bir hanımdın."

"Beni o böyle yapmıştı."

"Sen de onu öyle yapmıştın. Sorununuz ne olduğunu çok iyi biliyorsun Jo. Siz birbirinizle konuşmaktan korkuyorsunuz..."

"Joshua hiçbir şeyden korkmaz."

Dan tatlı tatlı konuşan çifte bir göz attı. Dan ile Joanna'nın kendilerinden söz ettiklerinden habersiz

görüyorlardı. "Herkes bir şeylerden korkar Jo," dedi Dan, genç kadına dönerek, "Joshua bile. Sen de evliliğinin sona ermesinden korkuyorsun."

"Sen olsaydın korkmaz mıydın?"

"Belki." Dan içini çekti. "Ama inan bana, Carmella'yı kendine bir rakip olarak sakın görme."

"Madem sen ona bu kadar bayılıyorsun, neden ona bir başkası daha bayılmasın?" dedi Joanna. Aptallık ettiğini biliyordu ama elinde değildi. Aslında ikisinin de sus pus oturmasını bekleyemezdi ama Joshua'nın yüzündeki keyifli ifade genç kadını tedirgin etmişti.

"Haklısın ama o bana bayılıyor," diye takıldı Dan ona.

"Kime bayılıyormuşum?" ikisi de fark etmeden Carmella oturduğu yerden kalakrak yanlarına gelmişti. Kolunu sevgiyle Dan'ın boynuna doladı.

"Kadınların bana bayıldığını anlatıyordum Joanna'ya," dedi Dan Carmella'ya gülümseyerek.

"Sen öyle sa," dedi Carmella gülerken. "Aslında siz erkekleri baştan çıkararak biz kadınlarız." Joanna'ya dönerek, "Öyle değil mi?" diye sordu.

"Ben... Şey..."

"O kadar alçak gönüllü olma sevgilim." Joshua da yanlarına gelmişti. Kolunu karısının omzuna attı. "Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun." Sevgiyle karısına gülümsedi. Ama Joanna onun durumu kurtarmak için böyle davrandığını çok iyi biliyordu. İkisi de Joanna'nın kocasını elinde tutamadığını biliyordu. Joshua karısını da yanına alıp götürüleceğine bu yolculuğa metresiyle çıkmayı tercih etmişti.

Tam bu sırada ısmarlanan pizzalar geldi ve gergin hava dağılır gibi oldu. Yemeklerini yedikten sonra Joanna da rahatlamıştı. Artık Carmella ile Joshua'nın divanda oturup konuşmaları onu eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Carmella'nın gözlerinden onun şu an için kocasıyla hiç mi hiç ilgilenmediğini anlamıştı. Orada dostça oturup konuşmalarında bir sakınca görmüyordu artık.

Sıkıntıları dağılınca Joanna rahat bir tempoda çalışmaya başladı. Dan onun birden böyle hevesle işe sarılması üzerine hayretle genç kadına baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bitti!" Dan arkasına yaslandı. Saat on ikiyi gösteriyordu. "Ya sen?" diye sordu Joanna'ya.

"Benimki de bitti," dedi Joanna yorgun bir tavırla gerinerek. "Umarım James onun için katlandığımız bu sıkıntının değerini anlar."

"pek sanmıyorum," dedi Dan ayağa kalkarak. Uzun uzun gerindi.

"Bitti mi sevgilim?" Carmella onlardan yana bakıyordu. Uzun bir süreden beri her ikisi de konuşmadan müzik dinliyorlardı.

"Sanırım," dedi Dan gülümseyerek. "Daha fazla çalışmayacak kadar yorgunum." Bir koltuğun üzerine bırakmış olduğu ceketini giydi. "Benimle bir partiye gitmek ister misin Carmella?"

"İsterim ama..."

"Özel bir parti olacak. Yalnız ikimiz için."

Carmella "Harika,1 diyerek sevinçle yerinden kalktı.

"Gördünüz mü?" dedi Dan onlara bakarak. "Bana hayran işte."

"Uykusuzluktan ölüyorum," dedi Carmella kuru bir sesle. "Bu sabah saat altıda kalktım."

"Ama kahvaltıyı bana hazırlattığını unutuyorsun," dedi Dan.

Birkaç dakika sonra kapıdan çıkarlarken hala aralarında tatlı tatlı tartışıyorlardı.

"Özür dilerim..."

"Bu akşam için çok teşekkür ederim Joanna," dedi Joshua onun sözünü yarıda keserek. "Senin bu kadar çok çalışmak zorunda olduğunu bilmiyordum." Ellerini uzatıp Joanna'yı yanına çekti. "İlk kitabını yazarken bu kadar çok uğraştığını hiç hatırlamıyorum. Yoksa hep çalıştığım için mi fark edemedim."

Ona bu kadar yakın olmak Joanna'yı heyecanlandırmıştı. "Yoo, hayır," dedi. "Ama sen gittikten sonra çok şey yaptım. İlk görüşmemizde James bana karşı çok nazik davranmıştı ama daha sonra yazdığım ilk kitabı birkaç kere elden geçirmek zorunda kaldım."

"Dan ile iş konusunda çok iyi anlaşıyorsunuz." Elini genç kadının ensesine koydu.

"Doğru ama..."

"başka bir anlamda söylemedim," diyerek karısına gülümsedi. "Dün buraya geldiğim zaman, Dan, aranızda iş dışında bir ilişki olmadığını bana anlatabilmek için adeta çırpındı. Dana ile olmasa bile yine son bir yıl içinde başka erkek arkadaşların olmuştur."

"Birkaç kişiyle çıktım," dedi Joanna gözlerini kucağında kavuşturduğu ellerinden ayırmadan. "Ama ciddi bir şey yoktu."

"Sevgilin olmadı mı?"

Joanna kıpkırmızı oldu. "Hiç olmadı!" dedi öfkeyle.

"Yüzüme bak Joanna."

Joanna elinde olmadan başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Joshua..." diyecek zamanı ancak buldu çünkü kocasının dudaklarını örtmüştü.

Sanki bütün gece bu anı beklemişlerdi. Bir anda kendilerini divanın üzerine uzanmış buldular. Joanna sıkıca kocasına sarılmıştı. Dinmek bilmeyen bir açlıkla öpüşüyorlardı.

"Çok güzelsin Joanna," diye fısıldadı Joshua genç kadının kulağına. "Şimdi çok daha güzelleşmişsin." Yavaşça Joanna'nın bluzunu omuzlarından sıyırdı. İçine iç çamaşır giymemiş olduğunu hayretle gördü. "Bu bir yenilik," diye mırıldandı. "Aslında senin hiçbir zaman sutyene ihtiyacın yoktu. Mükemmelsin Joanna, mükemmel..."

Joanna da ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Ellerini genç adamın gömleğinden içeri soktu. Yeniden sarılıp öpüşmeye başladılar. Ama Joanna'nın elleri daha aşağılara doğru kaymaya başlayınca Joshua birden durdu.

"Hayır..." diye inledi.

"Neden ama?"

Ancak Joshua yerinden doğrulmaya başlamıştı bile. Joanna inanamaz gözlerle ona bakıyordu.

"Gi... gidiyor musun?" genç kadının gözleri bulutlu gökleri andırıyordu.

"Saat bir," dedi Joshua ceketini giyerken.

Joanna yutkundü. Akılı iyice karışmıştı. Joshua neden gidiyordu? Ona ne yapmıştı? Hatası neydi?

"Yatıp dinlenmelisin Joanna," dedi Joshua birden. "Dan gitmeden önce yarın sabah yayıncıyla randevunuz olduğunu söylemedi mi?"

"Yarın sabah değil, öğleden sonra," dedi Joanna. "Bütün sabah yatıp uyuyabilirim. Joshua..."

"Gitmeliyim," dedi Joshua kısaca.

"Ben... sen... otelde mi kalıyorsun?" Joshua'ya hesap sorduğunu fark ederek sustu ve kuruyan dudaklarını ıslattı. Ona nerede kaldığını sormaya hakkı yoktu. "Otelde kalmaktan bıktığını sanıyordum..."

"Evet, bıktım," dedi Joshua büyük bir sabırla. "Otelde kalmıyorum." Tereddüt eder gibi bir hali vardı. "Bir arkadaşımda kalıyorum," dedi isteksizce.

"Ya. Öyleyse seni tutmayayım."

"Bu akşam yemeğe çıkmadık. Yarın akşam birlikte bir yemek yemeye ne dersin?" diye sordu Joshua birden.

"Yarın mı? Ama... arkadaşın ne der buna?"

"Ona ne," dedi Joshua gülümseyerek. "Pizza hoşuma gitti ama ben akşam yemeği dediğim zaman bunu kastetmemiştim."

Joshua metresiyle baş başa kalacağına karısını yemeğe götürmek istiyorsa bu onun bileceği işti. "Yarın akşam birlikte yemek yeme fikri çok hoşuma gitti," dedi gizlemeye çalışmadığı bir memnuniyetle.

"Öyleyse bluzunu ilikle de beni kapıya kadar geçir." Joanna'nın kızardığını görünce Joshua bir kahkaha attı.

"Hiçbir zaman şuh bir kadın olamayacaksın sevgilim," diye takıldı ona.

Eğer Joshua ona 'sevgilim' dememiş olsaydı Joanna onun bu söylediklerine alınırdı ama onun böyle tatlı tatlı kendisine takılması birden çok hoşuna gitmişti. Aceleyle bluzunun düğmelerin ilikledikten sonra Joshua ile birlikte kapıya kadar yürüdü.

"Yarın saat sekizde seni gelip alırım, iyi mi?" diye sordu Joshua.

"İyi," dedi Joanna. "Bu kez sana söz evde Dan ve Carmella olmayacaklar."

Joshua gülümsedi. "Bu gece çok eğlendim ama seninle baş başa kalmayı tercih ederim."

Joanna yavaşça genç adama sarıldı ve onu dudaklarından öptü. Joshua hafifçe inledi ve genç kadına sıkıca sarılarak ona ateşli bir öpücükle cevap verdi.

"Lütfen kal," diye fısıldadı Joanna ona. "Bu gece benimle kal Joshua."

"Kalamam." Joshua adeta kendini zorlayarak onun kollarının arasından sıyrıldı. Joanna'yı omuzlarından tutup kendinden uzaklaştırdı. "Beni bekliyorlar Joanna," dedi.

Sesinde herhangi bir üzüntü ya da pişmanlık yoktu. Bir kez daha Angela'ya geri dönüyordu. Joanna elinden geleni yapmıştı. Joshua'nın kendisini istediğini biliyordu ama bu nedense yeterli olmamıştı.

Ama yarın akşam yeniden birlikte olacaklardı. Belki o zaman Joshua onu yalnız bırakmazdı ve onunla birlikte kalmak isterdi...

Ertesi sabah Joanna, bir gece önce geç yattığı için epey geç uyandı. Onu uyandıran ses, kapının ısrarlı çalışıyordu.

"Joanna, ben... Joshua!" kapının önünde duranın Dan değil de kocası olduğunu görünce gözleri hayretten faltaşı gibi açıldı. Sıkıntıyla üzerindeki kısa geceliğe bir göz attı. "Ben... Uyuyakalmışım," dedi saçlarını eliyle geriye doğru tararken. "Ben... elinde ne var senin?" diye merakla sordu.

"Bir kedi yavrusu." Joshua ceketinin içinden simsiyah bir kedi yavrusu çıkardı. "İçeri girebilir miyim?"

"Gayet tabii." Joanan geçmesi için kenara çekildi. Hala kendini toparlayamamıştı. Joshua'nın sabahın bu saatinde kucağında bir kedi yavrusuyla kapısına gelmesinin nedenini bir türlü çözemiyordu. "Bunu nereden buldu Joshua?" diye sordu hayretle.

"Beğenmedin mi?" Joshua kedi yavrusunu koltuğun üzerine bırakırken yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Bana çok tatlı geldi. Tabii ona uyuyacak bir yer bulman sonra da akrnını doyurman gerekecek..."

"Bunları ben mi yapacağım?" Joanna kocasının karşısına geçip hayretle baktı. "Joshua bu kediyi burada mı bırakacaksın?"

Joshua koltuğun üzerine bıraktığı kediyle oynamayı bırakıp karısına baktı. "Beğenmedin mi onu?" diye yeminde sordu. "Onu istemeyeceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedi Joanna sinirli bir tavırla. "Ancak, şimdiye kadar hiç kedim olmadı benim."

"Baban Billy'i alana kadar köpeğin de olmamıştı," dedi Joshua. "Bak sonunda ne kadar başarılı oldun."

"Ama onu nereden buldu?"

"Patrick bunu Jonathan için almış. Ama kedi evden içeri girdiğinden beri Joanthan'ın burnu durmadan akıyormuş. Durumu bana anlattıkları zaman ilk aklıma gelen insan sen oldun. Billy sana bir doğum günü hediyesi olarak gelmişti. Sammy de Joanthan'ın doğum günü hediyesiymiş. Onun yeniden dükkana götürülmesini istemezsin değil mi?"

Joanna kediyi kocasının elinden alıp yanağını sürdü. "Süt sever mi acaba?"

"Bayılır," dedi Joshua gülümsyerek.

"Adı neydi demiştin?"

"Sammy, Samson'un kısaltılmışı."

"Ona bu adı kim takmış?" diye sordu Joanna.

"Jonathan. Onu burada alıyacak mısın? Yoksa onun için başka ev mi arayayım?"

"Burada kalsın," dedi Joanna gülümseyerek. "Onu mutfağa götürüp süt vereyim. Kahve ister misin?"

"Ben içmem sağ ol." Joshau ayağa kalkıp paltosunun düğmelerini ilikledi. "Bu sabah klinikte yeniden çalışmaya başladım. Daha sonra görüşürüz." Joanna'yı dudaklarından öptü.

Joshua'nın sürpriz ziyareti ve sürpriz hediyesi sayesinde Joanna güne iyi başlamıştı. Sammy eve girene kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti.

"Duyduğuma göre kocan dönmüş," dedi James o günkü toplantıda. Joanna kızgın kızgın Dan'e baktı ama genç adamın omuz silkmesinden bu haberi James'e verenin bir başkası olduğu belli oluyordu. "Öyle," dedi Joanna. "Bu yakın bir gelecekte adresinin değişeceği anlamına mı geliyor?" diye sordu James.

"Hayır." James'in kocasıyla aralarının düzelişip düzelmediğini sorma şekli çok komiğine gitmişti, hafifçe gülümsedi.

"Hayır mı? Öyleyse kesin olarak ayrılıyorsunuz demek?"

"James bunu..."

"Şu an için sadece görüşüyorlar," diye araya girdi Dan.

"Görüşmüyoruz, bu gece onunla yemeğe gidiyorum," diye kendini savundu Joanna. "Daha oturup konuşacak vaktimiz olmadı."

"Dün gece olanlardan beni sorumlu tutamazsın," dedi Dan öfkeyle.

"Haklısın." Joanna yumuşamıştı. "James şu beşinci kitap var ya..."

James hemen dikkat kesilmişti. "Evet?"

"Onu biraz erteleyemez miyiz? Özel hayatımı düzene koyabilmek için zamana ihtiyacım var."

"Bir zamanlar karşıma geçip evliliğinin iş hayatını etkilemeyeceğini söyleyen bir hanım tanıyordum..."

Joanna kızardı. "O zaman için bu söylediklerim geçerliydi. Ama şimdi durum çok farklı."

"Ya Dan ne olacak?"

Joanna alt dudağını kemirmeye başladı. Dan'e karşı bir sorumluluğu olduğunu biliyordu. Dan bugüne kadar onun işlerini yetiştirmek için başka teklifleri geri çevirmişti.

"Benim için endişelenmeyin," dedi Dan neşeyle. "Bir süre için ben buralarda olmayacağım."

"Ya?" iki çift göz meraklı onun yapacağı açıklamayı bekliyordu.

"Carmella üç aylığına Japonya'daki bir firmayla anlaşma imzaladı. Bana da onunla birlikte gitmemi önerdi, ama o sıralarda işim yoğun olduğu için bunu düşünmedim bile."

"Japonya'ya mı gidiyorsun?" diye sordu Joanna hayretle.

"Neden olmasın?"

"Ama sen yolculuk etmekten hoşlanmazsın ki," diye hatırlattı Joanna ona.

Dan yüzünü buruşturdu. "Ama Carmella'nın kendine başka bir erkek bulması daha kötü olurdu." İçini çekti.

"Hem kim bilir, belki de orada bir süre çalışırım."

"Doğru." Joanna çok şaşırılmıştı. Dan Londra'dan üç ay uzak kalmayı göze alıyorsa bu gerçekten aşık olduğu namına gelirdi.

"Eğer ikiniz aranızdaki sorunu hallettiyseniz halka bu gecikmeyi nasıl açıklayacağımı bana anlatır mısınız?"

"Daha dördüncü kitabı yayınlamadın," dedi Joanna.

"Doğru, ama beşincisinin altı ay sonra yayınlanmasını planlamıştık."

"Elinde olur," dedi Joanna.

James kaşlarını çattı. "Üç ayda mı yazacaksın?"

"Gerekirse üç haftada bile yazarım."

"pekala," dedi James omuzlarını silkerek. "Siz ikiniz aranızda anlaşın."

"Kitabı altı ay sonra masasının üzerinde görmek istiyor," diye mırıldandı Dan kapıdan çıkarırken.

"Haklı Dan," dedi Joanna içini çekerek. "Ona çok geç haber verdik."

"Haklısın galiba. Benimle bir kahve içmeye ne dersin?"

Joanna başını olumsuz anlamda salladı. "Eve dönüp Sammy'yi doyurmalıyım."

"Sammy mi?"

Joanna ona kediyi anlattı. "Çok tatlı bir şey," dedi gülümseyerek. "Ben evden çıkarken öyle mahsun bir hali vardı ki anlatamam."

Eve döndüğünde kedicik bir koltuğa kıvrılmış uyuyordu. Joanna gülümseyerek ona baktı. Kim bilir, belki de birkaç ay sonra Sammy yeni bir dizinin kahramanı olabilirdi.

Kapı çaldığı zaman gelenin Joshua olduğunu daha kapıyı açmadan sezinlemişti. Kapıyı açıp da karşısında Joshua'yı bulunca dudaklarındaki gülümseme iyice yayıldı. "Neden anahtarını kullanmadın?" diye sordu oturma odasına geçerlerken. "Kapıyı açmamı beklemekten kurtulurdun."

"Özel hayatına karışmak olurdu bu," dedi Joshua ağır ağır. "Ben sana ve kediyeye bakmak için uğramıştım."

"Mışıl mışıl uyuyor."

"Eve alıştı mı? Başına dert olmuyordur umarım."

"Kedi de ben de hayatımızdan memnunuz. Akşamki randevumuzu iptal etmeye mi geldin yoksa?" diye merakla sordu.

"Hayır. Klinikten erke ayrıldım. Kliniği resmen devralacağım. Eve gitmende önce sana uğrayıp ne yapıyorsun diye bir sorayım dedim."

Ev? Joanna yeniden onun nerede kaldığını düşünmeye başladı. Ama ona bunu soracak cesareti kendinde bulamıyordu. "Gördüğün gibi ikimiz de iyiyiz," dedi Joshua'ya.

"Eh madem bir sorun yok, ben de gideyim artık," dedi Joshua.,

"Joshua..."

"Evet?" dikkatle Joanna'ya bakıyordu.

"Acaba seni arayabileceğim bir telefon numarası verebilir misin bana?" diye sordu Joanna aceleyle. "Dün akşamki gibi bir sorun çıkarsa seni bir sıkıntıya sokmamak için önceden haber vermiş olurum. Aslında bir sorun çıkacağını hiç sanmıyorum çünkü bir süre için yazmaya ara vereceğim. Ama ben senin açından bir sorun olmasını istedim."

"Joshua, "sorun olmaz," diyerek konuyu geçiştirdi ve kaldığı yerin telefon numarasını vermedi.

Joshua'nın ona telefon numarasını vermemesi çok doğaldı. Telefonu Angela açarsa kızılca kıyamet kopabilirdi.

Joanna bunu düşünmek bile istemiyordu. Aşk üçgeni... Angela, Joshua ve kendisi... Ve şu anda, diğer kadın durumunda olan kendisiydi.

O akşamki yemek için büyük bir özenle hazırlandı. Üzerine bir gün önce aldığı kırmızı elbiseyi giydi. Rolls Royce ile restorana doğru yol alırlarken Joshua ona, "Saçının bu uzun halini çok beğeniyorum," dedi. "İlk tanıştığımızda da uzundu. Tıpkı harikalar diyarında dolaşan Alice'e benziyordun."

"Yaramaz kızın tekiydim," dedi Joanna.

Joshua keyifli bir kahkaha attı. "Değildin. Biraz dediğim dediktin ama yaramaz değildin."

"Öyleydim. Seni görür görmez elde etmeye karar vermiştim. Senin beni isteyip istemediğini düşünmemiştim bile. Tek düşüncem sahip olabilmektir."

"Ben de sana fazla karşı koymadım."

"Koydun." Joanan dönüp ona baktı. "Senin benimle işin yoktu. Yine de bana karşı çok iyiydin. Beni neden bir güzel pataklamadığına hala şaşarım."

"Akıldan geçmedi değil ama bir yararı olmayacaktı. Sonuçta yine seninle sevişecektim."

"Yapar mıydın?" diye hayretle sordu Joanna.

"Şüpheli mi vardı?"

"Ama durumu ben zorlamıştım. Kendimi zorla sana kabul ettirmeye çalıştım."

"Otuz iki yaşına gelmiş bir erkek on yedisindeki bir genç kızın etkisinde o kadar kolay kalmaz. Ben de seni istiyordum Joanna."

"Ama benim daha büyük olduğumu sanıyordun. Yaşım konusunda sana yalan söylemiş..."

"Söylediğin gibi yirmi yaşında olmadığını anlamıştım ama ben seni daha büyük, örneğin on sekiz yaşında falan sanıyordum. Neyse ben zaten seni istiyordum."

"Bunu bilmiyordum."

Joshua omuzlarını silkti. "Bu konuyu hiç konuşmamıştık, onun için bilemezdim."

Joanna ilk kez beş yıl süren evlilikleri süresince gerçekten hiçbir zaman doğru dürüst bu konuları konuşmamış olduklarını fark etti.

"Boş ver," dedi Joshua. Elini cebine sokup bir şey çıkardı. "Bu Sammy'nin. Patrick'den aldım."

Joanna onun verdiği oyuncak fareyi farkına bile varmadan çantasına attı. "Bu sabah mı?" diye sordu.

"Hayır, bu akşam."

"Ama..."

"Şu anda Tina Ve Patrick'in evinde kalıyorum Joanna," dedi Joshua birden.

"Tina mı? Ama ben sanmıştım ki..."

"Evet?"

"Angela?"

Joshua sanki birden gerilmişti. "Ona ne olmuş?"

"Onunla kalmıyor musun?"

"Sana Tina ve Patrick ile kaldığımı söyledim."

"Madem Angela ile kalmıyorsun, neden bende kalmıyorsun? Yani... evimde fazla oda mda var... bana sorun olmazdın..."

"Bir işe yaramazdı Joanna," dedi Joshua.

Neden bir işe yaramazdı acaba? İçinden bağırarak geliyordu. Ama cevabını biliyordu. Joshua artık onunla birlikte olma istemiyordu ve bunu ona alıştırma alıştırma anlatmak istiyordu.

"Angela nerede?" diye sordu kocasına.

"Amerika'da. İki ay önce bir doktorla evlendi."

Karşısında savaştıkları ikinci bir kadın yoktu demek! Öyleyse Joshua onu sevmiyordu. Hatta ona getirdiği o kedi yavrusu bile genç kadını yalnızlığa alıştıranın bir yoluyla. Bir kedi yavrusu bir erkeğin yerini nasıl tutabilirdi? Gecenin bütün keyfi bir anda kaçmıştı. Yemek boyunca Joanna pek az konuştu. Şimdi ne yapmalıydı?

Ağlayabilirdi, ama o zaman Joshua ona sadece acıdığı için yakınlık gösterirdi. Joanna onun kendisine acımasını istemiyordu.

Eve döndükleri zaman "Bu gece çok yorgunum," dedi Joanna. "Sana burada veda etsem sakıncası var mı?"

"Neden olsun ki?" Joshua arabanın motorunu stop ettirdi. Sonra onu kollarının arasına almak için uzandı.

"Epey geç oldu," dedi Joanna ondan uzaklaşarak. "Sammy'yi doyurmam gerek."

"Joanna?" Genç adam düşünceliydi.

"Çok yorgunum Joshua."

"Tek nedenin bu olduğuna emin misin? Yediğin istakoz..."

"Çok lezzetliydi," dedi Joanna. "Endişelenme, son seferde olduğu gibi hastalanarak seni zor durumda bırakmam."

"Beni zor durumda bırakmamıştın. Hem ondan sonra o restoran yemekleri konusunda daha dikaktli olmaya başladı."

Joanna'nın gözleri hayretle açıldı. "Şikayetçi mi oldun?"

"Daha da ileri giderek onları belediyeye şikayet edeceğimi söyledim. Ölebilirdin Joanna."

"Biraz rahatsızlanmıştım, ama..."

"Çok hastaydın," diye düzeltti genç adam onu sertçe. "Bir daha başında öyle üç gece geçirmek istemem."

"Haklısın. Ama bu o gecelerden biri değil, sadece yorgunum." Kapıyı açıp arabadan dışarı çıktı. "Bu akşam için çok teşekkür ederim Joshua... Oh!" Birden genç adamı yanbaşı buldu. Gözlerini bile kırpmadan ona baktı.

"Gerçekten güzel bir geceydi," dedi.

"Emin misin?"

"Hem de nasıl." Ve genç adamın kendisini öpmesine fırsat vermeden başını çevirdi.

Joshua şaşırmişti. "Joanna?"

"Sokak ortasında olmaz Joshua."

"Öyleyse yukarı çıkalım."

"Bu gece olmaz Joshua." Sesi gergin çıkıyordu. "Bu gece keyfim yok."

"Anlıyorum. Seni yarın görebilir miyim?"

"Bilemiyorum." Çantasını açıp anahtarlarını aramaya başladı. "Annem bir yemekten söz etti..."

"Belki ben de gelebilirim"

Aptal, aptal, aptal! Annesinin yemek daveti fikri de nerden gelmişti aklına? "Şey... henüz kesin bir şey yok.

Neden beni yarın aramıyorsun?" dedi neşeli görünmeye çalışarak.

"Akşamüstüne doğru sana telefon ederim. Kendini iyi hissettiğinden emin misin?"

"Gayet iyiyim," dedi Joanna neşeyle. "Yarın görüşmek üzere."

"Joanna." Kocasının emredercesine söylediği bu sözcük genç kadının olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. "Artık kocalar eşlerinden iyi geceler öpücüğü almıyorlar mı?"

Joanna ayak ucunda yükselip onu yanağından öptü. "Bu gece için yeniden teşekkür ederim Joshua," dedi soğukça ve hemen evden içeri girdi.

Dairesinden içeri girer girmez kendini yatağının üzerine attı ve doya doya ağlamaya başladı. Sabaha karşı belirli bir karara varmıştı. Joshua onu artık sevmiyordu, ama bunu ona birden söyleyemediği için onu alıştıra alıştıra uzaklaştırıyordu kendisinden. Şu anda kendini genç kadından sorumlu tutuyor ve onu üzmemek için büyük bir özen gösteriyordu. Ama yarından sonra Joshua bir daha ona karşı kendini sorumlu hissetme gereği duymayacaktı.

Dan'ın dairesi kendisinininkine oranla daha karanlık bir yerdi. Dairenin döşenişi de daha erkeksiydi. Carmella bu hafta sonunu Fransa'da geçirecekti. Oraya bir çekim için gitmişti.

"Beni yavaş yavaş Londra'dan ayrılma fikrine alıştırmaya çalışıyor" diye açıkladı Dan ona. "Gelecek hafta da Japonya'ya uçuyoruz. Bana günün birinde sevdiğim kadının peşi sıra dünyayı adım adım dolaşacağımı söyleselerdi gülerdim," diye konuşmasını sürdürdü.

Joanna Dan'ın sırf onu rahatlatmak için konuştuğunu biliyordu. Birkaç saat önce Dan işten eve geldiğinde onu bir elinde bavulu bir elinde de kedisıyla kapıda bekler bulmuştu. Onu görür görmez ağlayarak kendini onun kollarına atmıştı. Dan neler olup bittiğini sormamıştı ama durumundan çok acı çektiğini hemen anlamıştı.

"Ne kadar sevimli bir kedi bu böyle." Dan kedinin boynunu okşuyordu. "Bunu sana Joshua vermedi mi?"

"Doğru. Kendisi gelmek istemediği için yerine Sammy'yi bıraktı."

"Jo..."

"Unut söylediklerimi," dedi Joanna sertçe. "Birkaç günlüğüne burada kalmamızın sence bir sakıncası yok, değil mi?"

"Ne sakıncası olacak ki? Ama eğer bunu Joshua'dan saklanmak için yapıyorsan bu konuda başarılı olamayacağını söyleyeyim sana. Birlikte çalıştığımızı biliyor ve seni evinde bulamadığı zaman aklına ilk gelecek yer burası olacak."

"Ama onda buranın anahtarı yok. Telefonlara da cevap vermem..."

"Kapıyı kırıp girebilir," dedi Dan.

"Beni o kadar çok istediğini hiç sanmıyorum," dedi Joanna kuru bir sesle. "İçeride kimse olmadığına kanaat getirirse çekip gider."

"Pekala." Dan omuzlarını silkti. "Onu benden daha iyi tanıyorsun. Fransa'ya gidene kadar Carmella'nın yanında kalırım. Böylece kapıyı açmak zorunda kalmam. Ben iyi bir yalancı değilimdir." Gecenin geç bir saatinde Dan'ın kapısı çalındığı zaman, Joshua'nın "Dan! Dan!" diye bağırmasını bile duymadan önce gelenin kim olduğunu anlamıştı. Joshua bir cevap alamayınca konuşmaya başladı.

"İçeride olduğunu biliyorum Joanna," dedi öfkeyle. "Kapıyı aç ve benimle konuş. Bana bir açıklamada bulunman gerekmez mi? Joanna, aç kapıyı!" Sesi iyice yükselmişti. Birkaç saniye sonra apartmandaki diğer kapıların açıldığı duyuldu. Herkes neler olup bittiğini merak etmişti. "Biraz daha dolaştıktan sonra tekrar geleceğim," dedi Joshua. "Ve o zamana kadar seni bulamazsam burada olduğuna kanaat getireceğim. Geri döneceğim Joanna!"

Joshua'nın kapının arkasında olduğunu bilmesine rağmen Joanna ürperdi. Onun uzaklaşan ayak seslerini duyduktan sonra oturma odasına geçip bir koltuğa oturdu. Orada ne kadar süreyle oturduğunu hatırlamıyordu. Ama Sammy'nin kucağına atlamasıyla kendine geldi.

Bundan sonraki iki gün boyunca Joshua oraya hiç gelmedi. Ama Joanna bir türlü rahatlayamamıştı. Ne yiyor, ne içiyor, ne de uyuyabiliyordu. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Yüzü iki günde süzülmişti.

Şimdiye kadar kendini hiç bu kadar kötü hissettiğini hatırlamıyordu. Lindy öldüğü zaman bile bu kadar kötü olmamıştı. Şimdi Joshua'sız bir hayatın ne demek olduğunu daha iyi anlıyordu. Bu bir kabustu!

Tam mutfakta kendine çay yaparken kapıya sokulan bir anahtar sesi duydu, ardından içeri giren ayak sesleri... Dan geri dönmüştü!

Doğru mutfaktan dışarı fırladı. Joshua'nın Dan ile birlikte kapıdan içeri girdiğini görünce elleri titremeye başladı ve elindeki kaynar su dolu çaydanlığı Dan'ın davranmasına fırsat kalmadan üzerine döktü.

"Jo..."

"Bizi yalnız bırakır mısın Dan?" dedi Joshua. "Joanna ile oturup konuşmamız gerekiyor."

"Hayır." Joanna Dan'ın koluna yapışmış, onu bırakmıyordu. "Lütfen beni bırakma Dan."

Joshua'nın gri gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. Ama onun da avurtları çökmüş, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. "Dan'ın de konuşmamıza tanık olmasını mı istiyorsun?" diye sertçe sordu. Joanna yutkundu. "Konuşmamıza hiç gerek yok," dedi. "Ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum.

İstedğin gibi sana özgürlüğünü iade etmeye hazırım. Hiç sorun çıkarmadan senden boşanacağım."

"Boşanmak mı?" Joshua'nın rengi iyice sararmıştı. "Ben boşanmak istemiyorum ki."

"İstiyorsun," dedi Joanna öfkeyle.

"Hayır!"

"Ben yatak odasında olacağım," diye onların sözünü kesti Dan. "Bu konuşma gerçekten de çok özel bir konuşma. Bana ihtiyacın olursa oradayım Jo." Genç kadının kolunu sıktı. Sonra dönüp Joshua'ya baktı. "Ama bana ihtiyacın olacağını hiç sanmıyorum."

"Dan..."

"Bırak gitsin," dedi Joshua öfkeyle. Kapı Dan'ın arkasından kapandıktan sonra yeniden karısına döndü. "Neden benim boşanmak istediğimi düşünüyorsun Joanna?" diye ısrarla sordu.

"Bu açık değil mi?"

"Ben pek anlayamadım."

"Senin acımana ihtiyacım yok."

"Acımak mı? Ben sana ne zaman acıdım ki?"

Karısının yanına geldi ve onu omuzlarından sıkıca kavradı.

"Söyle bana ben sana ne zaman acıdım?"

"Beni yemeğe çıkardın, bana kedi yavrusunu verdin. Doğrudan boşanmak istediğini söyleseydin bana daha büyük bir iyilik yapmış olurdun." Kocasının kollarından kurtulup onun karşısına geçti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben artık bir çocuk değilim."

"Ben senden boşanmak istemiyorum!"

Ama hem onunla kalmak istemiyor hem de şimdi tutmuş 'senden boşanmak istemiyorum' diyordu.

Joanna bir türlü anlayamıyordu.

Onun sustuğunu görünce "Joanna" dedi.

"Ben artık bir çocuk değilim Joshua, bana gerçeği söyle."

"Ama tıpkı bir çocuk gibi davranıyorsun."

"Tam tersine gayet olgun davranıyorum. Sana istediğini hiçbir sorun çıkarmadan vereceğim."

"Ben ne istiyormuşum?" diye sordu Joshua Joanna'yı taklit ederek. Sonra, "Ben ne istiyormuşum bakalım!" diye gürlledi. "Ben seni, yani karımı evimde, yatağında görmek istiyorum. Ben işte bunu istiyorum."

"Ama... Ben..."

"İstediğin gibi olmayacak," dedi Joshua soğukça. "Geri döndüğüm gece seni arkadaşlarının arasında gördüğüm zaman anlamalıydım. Bana ihtiyacın yoktu. Ama sana, istediğini sandığım şeyleri sunmaya çalıştım."

"Ben ne istiyordum Joshua?" Joanna hala onun neden kendisini geri istediğini bir türlü anlayamamıştı. Eğer Joshua hala ona acıyorsa, bunu istemiyordu.

"Seninle ilk karşılaştığımızda, seni hamile bıraktığımda... sen daha bir çocuktu. Seni arkadaşlarından, eski dostlarından koparıp aldım. Halbuki sen daha gezip tozmalı..."

"Hayır..."

"Evet," dedi Joshua ısrarla. "Geri döndüğümde özgürlüğün tadını çıkardığını gördüm. Benimle evine dönmek bile istemiyordun. Önceleri senin dairende kalarak seni etkilemeyi düşündüm. Orada kalıp seninle flört edecektim."

Joanna'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Benimle flört mü edecektin?"

"Evet, sen benim karımın ama seninle hiçbir zaman flört etmemiştim. Sen de benden başka erkek tanımamıştın. Belki son birkaç gün içinde olup bitenleri anlayamamanın nedeni de bu... Baş başa yenilen yemekler, masum bir öpüşmeyle biten geceler... Ama Tanrı bilir, benim aklımdan çok daha başka şeyler de geçiyordu. Kedi benim sana küçük bir armağanımdı. Aslında Jonathan'ın bu işle hiçbir ilgisi yoktu."

"Ama sen bana..."

"Doğruyu söylersem kediyi almamandan korktum. Sammy'yi seversen, bir gün beni de sevmeyi de öğrenirsin diye düşünmüştüm. Halbuki sen dönmüş, benden boşanmak istediğini söylüyorsun."

Joanna şaşkın bir tavırla başını iki yana salladı. "Hayır..."

"Seni engellemeye kalkmayacağım Joanna. Sana söz vermiştim. Bir yıl sona erdiği zaman, eğer hala istiyorsan senden ayrılacaktım. Sana özgürlüğünü geri vereceğim."

"Ama..."

"Seni son bir kez öpmeme izin ver!" diyerek onu kollarının arasına aldı. "Seni seviyorum Joanna," dedi öpüşmeleri bittiği zaman. "Seni her zaman sevdim."

Joanna'nın kendisine bir cevap vermesine fırsat bırakmadan odadan çıktı. Joanna daha yerinden kımıldayamadan sokak kapısının kapandığını duydu.

"Orada öyle kazık gibi durmayacaksın herhalde?" dedi Dan yanına gelerek. "Umarım onun arkasından gidersen."

Joanna dönüp Dan'e baktı. "Konuştuklarımızı duydun mu?" diye sordu ona.

"Çoğunu," dedi Dan. "Bu dairenin duvarları oldukça incedir. Hamile kaldığın için onunla evlendiğini öğrenmek kafamdaki bazı çözemediğim soruların cevabını verdi bana."

"Joshua'nın neden benimle evlendiğini öğrenmiş oldun böylece," dedi Joanna kuru bir sesle.

"Hayır. Onun seni sevdiğini biliyordum," diye azarladı Dan onu. "Buraya birlikte nasıl geldiğimizi biliyor musun?"

Joshua'nın kendisini sevdiğini söylemesi onu o kadar kendinden geçirmişti ki, buraya nasıl geldiğini sormak aklının ucundan bile geçmemişti. Joshua onu seviyordu... Joanna buna hala inanamıyordu. Bugüne kadar ilişkilerinde sevgiden ve aşktan hiç söz etmemişlerdi. Hatta sevişmelerinin doruk noktasında bile bu sözcük konuşulmamıştı. Yoksa ikisi de bu sözcüğü kullanmaktan korkmuş muydular?

"Ama ben sana anlatacağım," dedi Dan. "Joshua Fransa'ya geldi." Joanna'nın gözlerinin hayretle açıldığını görünce, "Evet," dedi başıyla onaylayarak. "Carmella'nın iş yaptığı firmanın adını ve adresini bulmuş ve nerede olduğunu öğrenmiş. Ona kapıyı açmayınca ve içeride olduğunu belli etmeyince başka seçeneği kalmamıştı. Ona kapıyı kırmasının daha akıllıca olduğunu söyledim ama seni korkutmak istemediğini söyledi bana. Evliliğin süresince yeterince acı çektiğini söyledi... Seni çok seviyor Jo... Senin benim dairemde kaldığını söyleyene kadar neredeyse çıldırıyordu. Şimdi, eğer gidip onunla konuşmazsan senin hiç de sandığım gibi bir kadın olmadığına inanmaya başlayacağım."

Joanna yutkundu. "Nereye gitmiştir dersin Dan?" diye sordu. Bir yandan da paltosunu giyyordu. Dan omuzlarını silkti. "Eskiden senden kaçmak ihtiyacını hissettiği zamanlarda nereye giderdi?" "Metresine," dedi Joanna gergin bir tavırla.

Dan içini çekti. "Bu kez ona gitmediğinden eminim."

"Öyleyse kliniğe gitmiştir. Dana acaba geçmişte onu bu işe zorlayan ben miydim?"

"Bunun cevabını ancak sen verebilirsin Jo."

Joanna cevabı çok iyi biliyordu. Joshua'yı kendine bir metres edinmeye zorlayan kendisi olmuştu. Resepsiyonun gerisinde oturan kadını Joanna ilk kez görüyordu. Angela'nın yokluğunda onu patrick bulmuştu. Joanna ona kendini tanıttince kadının kaşları hayretle havaya kalktı.

"Kocam burada mı?" diye sordu Joanna.

"Şey, burada ama..."

"Odasında mı?"

"Evet, ama..."

"Öyleyse kimse bizi rahatsız etmesin."

"Ama Mrs Radcliffe..."

Joanna kapıda durdu, "Evet?"

"Mr Radcliffe kimsenin kendisini rahatsız etmemsini söyledi."

"Bu benim için geçerli değil," dedi Joanna. Üzerindeki kıyafetle Joshua'nın karısından başka her şeye benzediğini çok iyi biliyordu. "Endişelenmeyin," dedi kadına gülümseyerek. "Beni görmek isteyeceğine eminim."

Joanna kocasının içeride olduğunu öğrenince birden rahatlamıştı. Artık hayatlarının dönüm noktasına gelmişlerdi.

Joshua koltuğunun arkasına başını yaslamış, gözlerini yummuştu. Kapının sessizce kapandığını duyunca gözlerini açtı. Gelenin kim olduğunu görünce birden irkildi.

Joanna gidip tam masanın önünde durdu.

"Ben senden boşanmak istemiyorum Joshua," dedi tane tane.

"Geçen yıl da senden boşanmak istemiyordum. Birlikte geçirdiğimiz son gece, sana seni sevdiğimi söylemeye çalıştım... O güne kadar ben bile bunun farkına varamamıştım. Ama ben..."

"Hala mı? Diye sorarken Joshua'nın şaşkın bir hali vardı.

"Seni Kanada'da iken de seviyordum Joshua. Bütün evliliğimiz süresince de sevdim. Ama Lindy öldüğü zaman..."

"Beni suçladın."

"Hayır seni suçlamadım. Neden öyle düşündün ki?"

"Ben bir doktordum..."

"Ama senden bir mucize yaratmanı bekleyemezdim. Suçlanacak biri varsa o da bendim."

"Sen mi? Hiç kimse senin sevdiğin kadar sevemezdi onu."

"Ama onu daha doğmadan öldürmek istemiştin, unuttun mu?" dedi Joanna acı acı.

Genç adamın yüzünün ifadesi yumuşamıştı. "Pek değil. O zamanlar durumundan ürkmüş gencecik bir kadındın. Sana doğru yolu göstermek hiç de zor olmadı." Oturduğu yerden kalkıp karısının tam karşısında durdu. "Bütün bu süre içerisinde hep kendini mi suçluyordun?"

"Ya sen?"

"Tanrım!" diye inledi Joshua.

Joanna konuşmalı, ona içinden geçenleri teker teker anlatmalıydı.

"Önceleri... O öldükten sonra... Senin bana dokunmana bile tahammül edemiyordum. Bana her dokunduğunda beni Lindy'nin ölümünden dolayı suçlamandan korkuyordum. Daha sonraları işim kolaylaştı... Senden nefret ettiğime inandırdım kendimi... Senden ve evliliğimizden. İşte o zaman, kendimi kapana kısılmış gibi hissettim."

"Benden nefret ediyordun," dedi Joshua yorgun bir tavırla. "Lindy'nin ölümünden bir gece sonra sana elimi bile sürmeme izin vermedin."

"Şimdi neden böyle yaptığını anlıyorum Joshua." Kocasının gözlerinin içine baktı. "Ama o zamanlar ben kendi derdime o kadar dalmıştım ki, senin neden böyle davrandığını anlayamadım. Bizim tek anlaşma yolumuz sevişmektir. Konuşamıyorduk... Bana yakın olduğunu göstermek için benimle sevişmek istedin, değil mi Joshua?" Arabayla buraya gelirken birçok şeyin farkına varmıştı.

"Evet," dedi genç adam gergin bir tavırla. "Ama o gece benden nefret ettiğini gördüm. Seni kaybetmektense bu duruma katlanmayı tercih ettim. Yavaş yavaş evden uzaklaşmaya başladım, ama sen bunun farkında bile değildin. Kendi başına bir yaşam düzeni kurmuş yuvarlanıp gidiyordun ve benim yokluğumu hissetmiyordun bile."

"Seni Angela'ya iten ben oldum, biliyorum."

"Ama öyle olmadı. Kanada'da seninle seviştikten sonra başka hiçbir kadınla ilişkim olmadı."

"Ama bana demiştin ki..."

"Sana Angela ile altı aylık bir ilişkim olduğunu söylemiştim, ama bu seninle tanışmadan önceydi." Joanna hayretle kocasına baktı. "Ya Amerika'dayken?"

"Hep çalıştım."

"Halbuki benim üzerimde sanki birlikte gidiyormuşsunuz gibi izlenim uyandırdın. Bana kendime sevgili... Yo hayır, sevgililer bulmamı önerdin," diye hatırlattı ona.

"Bunu söylerken neredeyse kalpten gidecektim... Geri döndüğümde Dan'ı gördüm. Önce onun senin sevgilin olduğunu sandım. Onun bacaklarını ikiye ayırabilirdim! Partide..."

"Parti senin gelişin şerefine verilmişti," diye açıkladı Joanna aceleyle. "Ama sen eve dönmedin ve bu arada bütün davetiyeler de postalanmıştı."

"Bunu bilmiyordum. Ben Dan ile birlikte bu partiyi verdiğinizi sanıyordum. Zaten o gece Dan, beni kıskandırmak için elinden geleni yaptı. Ama geceyi seninle geçirmedigini anlayınca onun senin sevgilin olmadığını düşünmeye başladım. Belki de seni korumak için böyle davranıyordu. Doğru düşünmüşüm değil mi?"

"Evet Joshua... O son gece, seni sevdiğimi anlamadın mı?"

"Benimle sevişmek istediğini anlamıştım. Ama sana bir yıl demiştim ve bu sözüme sadık kalmak istedim."

"Ama benim buna ihtiyacım yoktu. O gece, Lindy'nin ölümünden sonra içine düştüğüm bunalımdan sıyrılmıştım. Seninle birlikte Amerika'ya gitmeye niyetliydim. Ama sabah uyandığımda sen gitmiştin ve ben senin Angela ile birlikte gittiğini sanıyordum."

Joshua başını iki yana salladı. "Senden sonra başka kadınla yatmak istemedi canım. Kanada'da iken seni ilk gördüğümde sana bayılmıştım. Ama yaşının küçük olduğunu anlamıştım. Bu nedenle sana yaklaşmaktan kaçındım. Ama sen ısrarla üzerime gelince sana daha fazla karşı koyamadım."

"Seni bu işe zorla soktum."

"Bunun senin beni zorlamanla bir ilgisi olmadığını sana kaç kere söylemeliyim?" dedi Joshua öfkeyle. "O gece sana aşık olmuştum."

"Ama nasıl olur? Ertesi sabah bana veda bile etmedin?"

"Sizin o kadar erken ayrılacağınızı bilmiyordum da ondan," dedi Joshua. "O sabah biraz geç kalktım. Kahvaltımı ettikten sonra sizin kabine geldim. Kapıyı açan olmadı. Otel müdürüne gidip sorunca sizin saat onda ayrıldığınızı öğrendim. Ertesi sabah da ben Lpndra'ya dönüyordum. Döner dönmez size telefon ettim, ama benimle konuşan kahya kadın Florida'ya gittiğinizi söyledi. Fena olmuştum. Beni gelip geçici bir macera olarak kabul ettiğini sandım. Florida'da gününü gün ettiğini düşünüyordum. Beni kadınlığa geçişte bir basamak olarak kullandığına inanmıştım."

"Demek beni evden aradın?"

"Evet."

"Bense Mari gibi beni de gelip geçici bir macera olarak kabul ettiğine inanmaya başlamıştım ve bu nedenle Florida'daki tatil bana zehir oldu. Demek sana geldiğim zaman çocuğun bir başkasına ait olduğunu sanmanın nedeni buydu? Seni kullandığımı sandın?"

"Evet," dedi Joshua içini çekerek. "Ama hemen yanıldığımı anladım. Eğer çocuk bir başkasından olsaydı bana gelmezdi. Adını randevu defterinde görünce kalbim duracak sandım bir an... Tanrım tam bir cehennem hayatı yaşadım... Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum."

"Demek sen de kendini benim gibi hissediyordun?"

"Pek sayılmaz. Aslında seni eşim olarak görmek istiyordum ama bu şekilde değil. Bir süre her evli çift gibi mutlu olduk. Ama Lindy'nin doğumundan sonra hele onun hasta olduğunu öğrendikten sonra benden iyice uzaklaşmaya başlamıştın... Bedenen değil de kafaca... Aradan aylar geçtikçe senin karım olman bile bana yetmeye başlamıştı. İlk evlendiğimiz zaman sana ayrı bir yatak odası vermemin başlıca nedeni kendini benimle yatmak zorunda hissetmemen içindi. Lindy'nin ölümünden sonra pek çok gece sana ayrı bir oda verdiğim için kendi kendime şükrettim. Çünkü benimle aynı yatağı paylaşmış olsaydın, senden uzak duramayacaktım. Çıldırabilirdim..."

"Bunları hiç düşünmemiştim..."

"Seni hep sevdiğimi mi?" Joshua derin derin içini çekti. "Senin bilmeni istemiyordum. Sonra bana acıyacaktın, bense bunu hiç mi hiç istemiyordum."

"Ama ben de seni hep sevmiştim. Amerika'dan döndüğün zaman sana bunu göstermek istedim. Lindy'nin eşyalarını kaldırarak sana geçmişe bir sünger çekmek istediğimi göstermeye çalıştım."

"Bense bana nazikçe 'her şey bitti' demek istediğini sanmıştım. Akıllı iki insan nasıl böyle bir..."

"Sen akıllıdan da ötesin sevgilim," diye mırıldandı Joanna kocasının kollarının arasına sığınırken.

"Nasıl bu kadar büyük bir aptallık yapabildik?" diye inledi Joshua.

"Bir daha olmayacak. Bundan sonra sana hep içimden geçenleri anlatacağım." Başını kaldırıp kocasının gözlerinin içine baktı. "Umarım sen de benim gibi yaparsın."

"Yapacağımdan emin olabilirsin," dedi Joshua boşuk boşuk. Gözleri fırtınalı denizleri andırıyordu.

"Örneğin, şu anda..." ve cümlesinin gerisini karısının kulağına fısıldadı.

Joanna gülmeye başlamıştı. "Garip, ama ben de aynı şeyleri düşünüyordum," dedi. "Şu muayene odandaki yatakta nasıl olur diye düşünürdüm hep."

"Burada mı?" Joshua hayretle ona bakıyordu.

"Neden olmasın?" diye takıldı Joanna ona.

"Doğru neden olmasın? Tanrım, seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin Joanna."

"Söyle, anlat..." dedi Joanna onun kollarının arasında eriyerek.

"Söyleyeceğim," dedi Joshua.